

Cưỡng Chiếm Giường Vua: Bạo Quân, Thỉnh An Cho Bốn Cung

Contents

Cưỡng Chiếm Giường Vua: Bạo Quân, Thỉnh An Cho Bốn Cung	3
1. Chương 1: Số Mệnh Đã Định, Kiểu Tiền Bạc	4
2. Chương 2: Trời Giáng Long Sàng, Đùa Giỡn Quân Vương	6
3. Chương 3: Cung Chủ Nóng Nảy, Đạp Bạo Quân	7
4. Chương 4: Trộm Trên Giường Rong, Long Phụng Đầu	8
5. Chương 5: Tứ Phong Hoàng Hậu, Giận Ngất Trời	9
6. Chương 6: Liễu Phi Khiêu Khích, Tự Rước Nhục	10
7. Chương 7: Trêu Chọc Liễu Phi, Đứng Dịp Bày Kê	11
8. Chương 8: Sự Kiện Lạc Đường, Nam Nhân Tiên Giáng Trần	12
9. Chương 9: Vương Gia Tiêu Dao, Nhâm Thanh Phong	13
10. Chương 10: Xong Ngự Thư Phòng, Gặp Bạo Quân	13
11. Chương 11: Phần Nộ Giận Tể Tướng, Phong Đế Hậu	14
12. Chương 12: Chết Vắn Bạo Quân, Đòi Quyền Lực	15
13. Chương 13: Bản Đồ Thần Bí, Không Biết Câu Đố	16
14. Chương 14: Đứng Dịp Vào Tẩm Cung, Gặp Thích Khách	17
15. Chương 15: Đùa Giỡn Thích Khách, Thu Nhân Quyền	17
16. Chương 16: Kế Hoạch Thành Công, Bước Đầu Tiên	18
17. Chương 17: Uy Hiếp Tác Chiến, Bước Thứ Hai	19
18. Chương 18: Buồn Bực Chỉ Đường, Nam Tử Không May	20
19. Chương 19: Giường Bốn Cung, Không Cho Phép Thượng	20
20. Chương 20: Bốc Lửa Hấp Dẫn, Siêu Phun Máu	21
21. Chương 21: Uy Hiếp Bạo Quân, Cười Lạnh Người	22
22. Chương 22: Rong Giận Bạo Quân, Miệng Đánh Nhau Chết Sống	23
23. Chương 23: Áp Đảo Giường Rong, Kinh Động Hoàng Cung	23
24. Chương 24: Cào Bạo Quân, Đoạt Long Bào (1)	24
25. Chương 25: Cào Bạo Quân, Đoạt Long Bào (2)	25
26. Chương 26: Gặp Chiêu Phá Chiêu, Chơi Tin Vịt	25
27. Chương 27: Cuồng Quét Hậu Cung, Lập Uy Mới (1)	26
28. Chương 28: Cuồng Quét Hậu Cung, Lập Uy Mới (2)	27
29. Chương 29: Cuồng Quét Hậu Cung, Lập Uy Mới (3)	28
30. Chương 30: Cuồng Quét Hậu Cung, Lập Uy Mới (4)	28
31. Chương 31: Âm Mưu Lóa Sáng, Kỳ Lạc Ngân	29
32. Chương 32: Âm Mưu Lóa Sáng, Không Cam Lòng	30
33. Chương 33: Nha Đầu Ngọc Nhi, Đau Lòng Người	31
34. Chương 34: Điều Kiện Kèm Theo, Chui Chử	31
35. Chương 35: Đuổi Bạo Quân, Bắt Đầu Pk	32
36. Chương 36: Lãnh Cung Bạo Quân, Xem Kịch Vui	33
37. Chương 37: Lãnh Phi Hầu Hạ, Quá Đau Khổ Thất Vọng	34
38. Chương 38: Ngọc Nhi Làm Ác, Chính Hoàng Thượng	34
39. Chương 39: Ham Mê Biến Thái, Thật Đáng Buồn	35
40. Chương 40: Giả Báo Thánh Chỉ, Đùa Giỡn Quân Vương 1	36
41. Chương 41: Giả Báo Thánh Chỉ, Đùa Giỡn Quân Vương 2	37

42. Chương 42: Trả Lời Lại Một Cách Mĩa Mai, Hai Đũa Giỡn (1)	37
43. Chương 43: Trả Lời Lại Một Cách Mĩa Mai, Hai Đũa Giỡn (2)	38
44. Chương 44: Cự Tuyệt Cửa Ngoài, Trộm Bò Giường	39
45. Chương 45: Phá Ngói Mà Vào, Trộm Cái Hôn	40
46. Chương 46: Cường Hiếp Trả Thù, Một Cái Tát	41
47. Chương 47: Phi Tử Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung, Náo Lâm Triều (1)	41
48. Chương 48: Phi Tử Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung, Náo Lâm Triều (2) Canh Hai	42
49. Chương 49: Phi Tử Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung, Náo Lâm Triều (3)	43
50. Chương 50: Phi Tử Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung, Náo Lâm Triều (4)	44
51. Chương 51: Kinh Diễm Xuất Hiện, Thật Cao Điều (1)	44
52. Chương 52: Kinh Diễm Xuất Hiện, Thật Cao Điều (2)	45
53. Chương 53: Kinh Diễm Xuất Hiện, Thật Cao Điều (3)	46
54. Chương 54: Tà Mị Vương Gia, Đũa Giỡn Nha Đầu (1)	47
55. Chương 55: Tà Mị Vương Gia, Đũa Giỡn Nha Đầu (2)	48
56. Chương 56: Tà Mị Vương Gia, Đũa Giỡn Nha Đầu (3)	48
57. Chương 57: Nhị Hào Nam Sủng, Bách Lý Lương	49
58. Chương 58: Tiểu Lương Đồng Học, Thay Quần Áo? ! (1)	50
59. Chương 59: Tiểu Lương Đồng Học, Thay Quần Áo? ! (2)	51
60. Chương 60: Lễ Sắc Phong, Lập Hoàng Hậu (1)	51
61. Chương 61: Sắc Phong Đại Diễn, Lập Hoàng Hậu (2)	52
62. Chương 62: Tiệc Tối Sự Việc Xen Giữa, Làm Khó Người (1)	53
63. Chương 63: Tiệc Tối Sự Việc Xen Giữa, Làm Khó Người (2)	54
64. Chương 64: Tiệc Tối Sự Việc Xen Giữa, Làm Khó Người (3)	55
65. Chương 65: Tiệc Tối Sự Việc Xen Giữa, Làm Khó Người (4)	55
66. Chương 66: Tiệc Tối Sự Việc Xen Giữa, Làm Khó Người (5)	56
67. Chương 67: Men Say Nồng Đậm, Chuyện Đêm Trăng (1)	57
68. Chương 68: Men Say Nồng Đậm, Chuyện Đêm Trăng (2)	58
69. Chương 69: Men Say Nồng Đậm, Chuyện Đêm Trăng (3)	59
70. Chương 70: Men Say Nồng Đậm, Chuyện Đêm Trăng (4)	60
71. Chương 71: Quân Vương Hôm Nay, Không Tảo Triều	60
72. Chương 72: Chúng Phi Tới Chơi, Khổ Nhục Kế (1)	61
73. Chương 73: Chúng Phi Tới Chơi, Khổ Nhục Kế (2)	62
74. Chương 74: Thiệt Giả Hung Thủ, Ngầm Mưu (1)	63
75. Chương 75: Thiệt Giả Hung Thủ, Ngầm Mưu (2)	64
76. Chương 76: Thiệt Giả Hung Thủ, Ngầm Mưu (3)	65
77. Chương 77: Thiệt Giả Hung Thủ, Ngầm Mưu (4)	66
78. Chương 78: Yên Lặng Theo Dõi Kỳ Biến, Bẫy Rập? ! (1)	66
79. Chương 79: Yên Lặng Theo Dõi Kỳ Biến, Bẫy Rập? ! (2)	67
80. Chương 80: Tà Mị Vương Gia, Yêu Cầu Người (1)	68
81. Chương 81: Tà Mị Vương Gia, Yêu Cầu Người (2)	69
82. Chương 82: Tà Mị Vương Gia, Yêu Cầu Người (3)	70
83. Chương 83: Đi Sứ Dạ Hàn, Nữ Giả Nam Trang (1)	70
84. Chương 84: Đi Sứ Dạ Hàn, Nữ Giả Nam Trang (2)	71
85. Chương 85: Đi Sứ Dạ Hàn, Nữ Giả Nam Trang (3)	72
86. Chương 86: Giám Sát Tể Tướng, Gặp Chuyện Giết (1)	73
87. Chương 87: Giám Sát Tể Tướng, Gặp Chuyện Giết (2)	74
88. Chương 88: Giám Sát Tể Tướng, Gặp Chuyện Giết (3)	75
89. Chương 89: Giám Sát Tể Tướng, Gặp Chuyện Giết (4)	75
90. Chương 90: Giám Sát Tể Tướng, Gặp Chuyện Giết (5)	76
91. Chương 91: Giám Sát Tể Tướng, Gặp Chuyện Giết (6)	77
92. Chương 92: Giám Sát Tể Tướng, Gặp Chuyện Giết (7)	78
93. Chương 93: Sơn Tặc Dũng Mạnh, Đấu Dạ Hàn (1)	79
94. Chương 94: Sơn Tặc Dũng Mạnh, Đấu Dạ Hàn (2)	80
95. Chương 95: Bắt Hạ Như Thanh Giả Nam Trang Đi (1)	81

96. Chương 96: Bắt Hạ Như Thanh Giả Nam Trang Đi (2)	82
97. Chương 97: Sơn Tặc Tiểu Thư, Mộc Thuần Hi (1)	83
98. Chương 98: Sơn Tặc Tiểu Thư, Mộc Thuần Hi (2)	84
99. Chương 99: Sơn Tặc Tiểu Thư, Mộc Thuần Hi (3)	84
100. Chương 100: Tăng Tiền Lì Xì , Đột Biến (1)	85
101. Chương 101: Sơn Trại Đột Biến, Cướp Cô Dâu? ! (2)	86
102. Chương 102: Sơn Trại Đột Biến, Cướp Cô Dâu? ! (3)	87
103. Chương 103: Sơn Trại Đột Biến, Cướp Cô Dâu? ! (4)	88
104. Chương 104: Đột Biến Kế Hoạch, Phong Vân Động (1)	88
105. Chương 105: Đột Biến Kế Hoạch, Phong Vân Động (2)	89
106. Chương 106: Sơn Trại Đột Biến, Kế Hoạch (1)	90
107. Chương 107: Sơn Trại Đột Biến, Kế Hoạch (2)	91
108. Chương 108: Nam Tử Kinh Diễm! Mộng Ảo Như Yêu	91
109. Chương 109: Kỳ Dị Phát Sinh! Bị Hôn? !	93
110. Chương 110: Hạ Như Thanh Giúp Nam Sủng Số 3 Mớm Thuốc? !	95
111. Chương 111: Tiểu Lương Nam Sủng, Ghen Tuông?	97
112. Chương 112: Tiểu Lương Nam Sủng, Ghen Tuông!	99
113. Chương 113: Tiểu Lương Nam Sủng Đáng Thương	101
114. Chương 114: Đêm Khuya Cùng Hấn Một Chỗ, Bí Mật	103
115. Chương 115: Tham Luyện Hôn	105
116. Chương 116: Lại Tìm Hiểu Mật Thất Sơn Trại	107
117. Chương 117: Tình Huống Đột Phát	108
118. Chương 118: Thử Đồ Phong Ba	110
119. Chương 119: Chỉ Mặc Hỉ Phục Màu Trắng Nhạt	113
120. Chương 120: Trêu Túc Người Rình Coi	115
121. Chương 121: Bị Sợ Nhảy Dựng	116
122. Chương 122: Ủy Thác Thành Thân	117
123. Chương 123: Ủy Thác Thành Thân	118
124. Chương 124: Ủy Thác Thành Thân	119
125. Chương 125: Hạ Như Thanh Bị Bắt Cóc	120
126. Chương 126: Hạ Như Thanh Giả	121
127. Chương 127: Đột Biến	122
128. Chương 128: Đột Biến	123
129. Chương 129: Đột Biến	124
130. Chương 130: Đột Biến	125
131. Chương 131	126
132. Chương 132	128
133. Chương 133	129
134. Chương 134	130
135. Chương 135: Hôn Môi Cửa Nàng	131
136. Chương 136: Cuối Cùng Cũng Được Ăn	132

Cường Chiếm Giường Vua: Bạo Quân, Thỉnh An Cho Bồn Cung

Giới thiệu

Bạo quân, đêm nay người nên thị tẩm. ” Hạ Như Thanh ngồi ở trên long sàng, vẻ mặt cười nhìn Kỳ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-chiem-giuong-vua-bao-quan-thinh-an-cho-bon-cung>

1. Chương 1: Số Mệnh Đã Định, Kiếp Tiền Bạc

Tiết tử

Cực phẩm cuồng ngạo cung chủ

Nàng,

Hạ Như Thanh,

“Yêu nghiệt điện” cung chủ lãnh huyết,

Một nữ nhân làm người trong hắc đạo nghe tin đã sợ mất mật,

Cuồng ngạo, ngoan độc, xinh đẹp, lãnh huyết.

Ai có thể so với nàng cuồng ?

Một khi xuyên qua, Hạ Như Thanh thẳng đến long sàng của bạo quân, nàng đảo khách thành chủ, một cước hướng phía hoàng đế đưa hắc đá xuống long sàng, nàng cao gầy lông mày kẻ đen cuồng vọng đối bạo quân nói: “Bạo quân, giường của người Bồn cung muốn.”

Ai có thể so với nàng ngạo ?

“Bạo quân, người nghĩ đông chết Bồn cung sao?” Hạ Như Thanh lạnh run co rúc một góc ở long sàng , nhìn như thân thể mềm mại đơn bạc nguyên nhân chính là rét lạnh run rẩy. Nàng dùng khước mắt liếc bạo quân bên giường liếc, dùng tay chỉ hắc, có chút câu khước miệng, khẽ mở môi lạnh, giống như nữ vương bình thường uy nghiêm cao ngạo phát số ra lệnh: “Bạo quân, còn không mau một chút đi lên làm ấm giường cho Bồn cung!”

Ai có thể so với nàng yêu ?

Hạ Như Thanh bàn chân trắng nõn đứng ở trên giường hoàng đế, nàng cúi người xem nhẹ (khinh thường) bạo quân, cánh tay xinh đẹp vũ động, một mình đầu nâng cái cằm tròn bóng của hắc, không nói lời gì bá đạo hôn xuống, “Bạo quân, làm nam sủng cho Bồn cung được không?”

Hạ Như Thanh khẽ cười, hơi nghiêng khước môi, ba phần cuồng ngạo, bảy phần xinh đẹp ——

Cực phẩm yêu nghiệt bạo quân

Hắn,

Kỳ Lạc Hi,

“Kỳ Liên Quốc” quân chủ vô tình,

Một nam nhân làm cả triều văn võ kinh hồn táng đảm,

Yêu nghiệt, tàn bạo, vô tình.

Ai có thể so với hãn cuồng ?

Hắn cảm tức nữ tử kia đưa hắn đá xuống giường, tà câu lấy khoe môi, “Người muốn giường? Trẫm cho người. Bất quá trẫm muốn người của người.”

Ai có thể so với hãn ngạo ?

Hắn cao gầy nâng lông mày tuấn tú, tà tứ nhìn Hạ Như Thanh chính là lạnh run , muốn trẫm giúp người ấm giường? Như vậy người trước giúp trẫm ấm áp thân a.

Ai có thể so với hãn yêu ?

Hắn có chút giật mình nhìn Hạ Như Thanh, hãn đường đường quân chủ một nước, lại bị một nữ nhân cường hiếp, còn muốn hắn làm nam sủng cho nàng? Kỳ Lạc Hi híp lại con mắt lạnh, mới thả ra ánh sáng lạnh, “Không sai a, như vậy khiến cho trẫm cẩn thủ (cẩn thận nghiêm túc) chức trách nam sủng.” Tiếng nói còn chưa hạ xuống, hắn liền ngược lại hôn lên, xâm lược Hạ Như Thanh hết thấy, bá đạo cướp đoạt

Nữ nhân đáng chết rõ ràng đem hoàng đế làm nô tài sai vặt, xem trẫm không hảo hảo giáo huấn người, “Người tới, đem hoàng hậu kéo lên trên long sàng của trẫm , trẫm muốn tiến hành giáo dục yêu.”

Làm cung chủ đụng với bạo quân,

Làm cuồng nữ gặp gỡ yêu nam,

Khi nữ nhân đụng nam nhân

Khiến người biết không khí thuốc nổ mười phần.

Theo thời gian dần dần xoay chuyển,

Thân thể hắn / nàng bắt đầu rơi vào tay giặc, cũng kể cả tâm.

Chương 1:

Một con thuyền hùng vĩ cao lớn màu trắng du thuyền phong cách Russia huênh hoang chạy vào vùng biển Somalia (Tác Mã Lý Hải Vực), mà đuôi thuyền lại lung lay một cây tường vi màu trắng trên đấy (đấy thuyền) đỏ, diêm dúa lẳng lơ mà bắt mắt.

Du thuyền lộng lẫy tràn ngập xa hoa lãng phí, nhưng mà người dám phô trương như thế đi vào vùng biển Somalia, chỉ sợ cũng chỉ có “Yêu nghiệt điện” cung chủ lãnh huyết —— Hạ Như Thanh.

Làm việc khí phách quyết đoán, làm người cuồng ngạo lãnh huyết, cung chủ đại nhân trong tổ chức hắc đạo làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật .

Mà lúc này, Hạ Như Thanh đang tại trong phòng chiếc du thuyền VIP tư nhân này ngắm nhìn hiện tượng thiên văn (hiện tượng thay đổi trong không trung), sẽ phải bắt đầu nghiên cứu khó có được cảnh quan Thất Tinh Liên Châu (Bảy ngôi sao) .

Dần dần sắc trời càng ngày càng mờ, màn sân khấu đen kịt bao sát vô số sao bạc, trong miệng hút khổng lồ màu đen dung nạp ngàn ngàn vạn vạn ngọc vỡ, biển rộng thâm thúy khôn cùng ánh lên tám màn đen, một hồi cảm giác lúc ẩn lúc hiện bốc lên chạy đến não.

“Thất Tinh Liên Châu rốt cục bị Bồn cung gặp phải.” Hạ Như Thanh đang mặc một bộ áo da màu đen bó sát người, dáng người nhanh nhẹn hấp dẫn bị phác họa rõ ràng ra, tóc dài màu đen như thác nước đổ xuống, da thịt làm nổi bật như ngọc, một đôi mắt bạc lại vụt sáng vài phần bén nhọn hư vô.

“Mấy người các người đều đi xuống đi, trừ phi có sự kiện đặc thù, nếu không đừng quấy rầy Bồn cung ngăn nhìn thất tinh.” Hạ Như Thanh nghiêng mắt liếc vài người bên cạnh mặc tây trang màu đen, khe mở môi lạnh phản phô nói, trong mắt bạc rõ ràng xẹt qua một tia không để cho kháng cự.

“Đúng vậy, cung chủ đại nhân.” Những người kia đều là thành viên yêu nghiệt điện, bọn họ không nói hai lời thối lui ra khỏi phòng quan vọng, tốc độ cực nhanh khó có thể tưởng tượng, bởi vì cho dù thời gian bọn họ cùng cung chủ chung sống thật lâu, nhưng là ngữ khí lạnh như băng, ánh mắt sắc bén, không thể không khiến bọn họ có chút trong lòng run sợ, sởn tóc gáy.

Theo thời gian gần tới, sao thủy, sao kim, địa cầu, sao hỏa, sao thổ, sao thiên vương, sao diêm vương, thất tinh này ở vị trí lệch dần dần trở nên rõ ràng, dần dần bắt đầu hình thành một đường.

Hạ Như Thanh tập trung tinh thần ngắm nhìn bầu trời, bầu trời màu xanh đậm đang tại trình diễn cảnh quan năm trước khó gặp.

Đột nhiên chỉ thấy Thất Tinh hợp thành một đường, chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, màn trời đen kịt phẳng phát khảm lên một chuỗi trân châu sáng chói, mượt mà phong phú, trong suốt sáng long lanh, sáng lạn chói mắt, bầu trời chói mắt lóe ra chói lọi thần kì.

Đột nhiên, giống như một sao băng gì đó xẹt qua không trung, vẽ ra vĩ tuyến màu trắng bạc, Hạ Như Thanh chỉ cảm thấy có đồ vật gì đó trong mắt thoáng qua một cái, một đồng tiền bạc từ phía trên rơi xuống tại trên lòng bàn tay của nàng.

Hạ Như Thanh khẽ múm môi đỏ tươi lạnh lẽo, nâng cao đôi mi thanh tú dừng ở cái vật thể này không rõ đến từ bên ngoài.

“Tiền Làm sao có thể từ trên trời giáng xuống” Hạ Như Thanh bỗng dùng ngón tay non mềm vuốt ve tiền bạc, cúi đầu lẩm bẫm .

Phong cách rườm rà cổ điển hoa văn chạm khắc chạm trổ tại mặt trước đồng tiền, nho nhã diêm dúa lẳng lơ vọt lên cao ý đồ tựa hồ ngụ ý ở cái gì.

Hạ Như Thanh đột nhiên cảm thấy cái đồng tiền kia tựa hồ tánh mạng bị phó thác, đang tại chậm rãi dung nhập da thịt của mình, huyết nhục, cốt tủy

Đột nhiên trên mi tâm một hồi ử rử , ánh sáng trắng chợt lóe lên, Hạ Như Thanh biến mất.

Thời gian chuyển động, vận mệnh cũng bị trần trở theo

2. Chương 2: Trời Giáng Long Sàng, Đùa Giỡn Quân Vương

Bóng đêm xâm nhập cung điện, trong hoàng cung to như vậy thập phần yên tĩnh.

Trên long sàng xa hoa xa xỉ là một gã nam tử tuyệt sắc, tóc đen quấn quanh trên giường màu đỏ, hai đầu lông mày tinh xảo xen lẫn vài tia yêu mị, môi mỏng đỏ thắm tản ra hơi thở hấp dẫn.

Đột nhiên ngoài cửa sổ hiện lên một sét đánh kinh thiên, cùng với chấm dứt Thất Tinh Liên Châu, cùng với một đạo bạch quang, Hạ Như Thanh giáng xuống ở trên long sàng.

“**! Nơi này là nơi nào.” Hạ Như Thanh thấp giọng mắng, lông mi thanh tú chen chúc thành một đoàn, màu bạc trong con ngươi hiện lên một tia không vui, nhất định là vừa rồi cái đồng tiền kia giở trò quỷ, nàng thâm suy nghĩ, tạm thời không chú ý mỹ nam tử bên cạnh.

Kỳ Lạc Hi cũng đồng thời bị Hạ Như Thanh đột nhiên xuất hiện đánh thức, thần sắc hẩn phức tạp nhìn Hạ Như Thanh, khóe môi đỏ thắm thâm thúy phiệt, thấp giọng hỏi đến: “Nữ nhân, người làm như thế nào bò lên trên long sàng của trẫm”

“Trẫm? Long sàng. Trời ạ, mình rốt cuộc xuyên qua đến đâu rồi?” Hạ Như Thanh hơi híp mắt con mắt nhìn đế vương yêu nghiệt trước mắt này, làn da trắng nõn tôn lên một vẻ lãnh đạm phối hợp cùng sợi tóc, môi mỏng lạnh lùng phun ra nuốt vào hàn khí nhàn nhạt.

Hạ Như Thanh đảo mắt tưởng tượng, hơi nghiêng khóe môi bình tĩnh nói: “Bò lên giường? Thật sự là buồn cười, từ trước đến nay đều người khác giúp Bồn cung ấm giường, không cần Bồn cung tự mình động thân.”

Kỳ Lạc Hi khẽ mím môi mỏng, nhìn nữ tử cuồng vọng trước mắt này, đột nhiên sinh lòng trêu chọc, hần dùng tay chống đỡ cái cằm Hạ Như Thanh, nhíu mày câu dẫn quyến rũ, nhẹ giọng mỉa mai : ” trẫm giúp người ấm giường như thế nào.”

Kỳ Lạc Hi tà cười, không chút che dấu mà đánh giá Hạ Như Thanh, dung nhan tuyệt sắc tinh xảo, làm ắt hẳn không lý khai. Lần đầu tiên có người nữ thú vị như vậy, đủ cuồng.

“Bổn cung không phải phi tử chó má gì của người, là người muốn mà, huống chi Bổn cung hiện tại không cần.” Hạ Như Thanh kiềm chế bỏ Kỳ Lạc Hi qua một bên, xoay người không để ý tới hần, bạo quân chết tiệt, lại dám ăn đậu hũ của nàng.

Kỳ Lạc Hi thật không ngờ Hạ Như Thanh lại quyết đoán cự tuyệt như vậy, hần làm bộ bị thương hồi tiếc quất vào mặt nói ra: “Trẫm, chẳng lẽ liền như vậy chọc giận làm người chán ghét à.”

Hạ Như Thanh không có phản ứng lời mà Kỳ Lạc Hi nói..., nàng hướng bốn phía quan sát dò xét, như có điều suy nghĩ lo lắng, nàng đột nhiên đảo mắt nhìn về phía trước mắt Kỳ Lạc Hi, có lẽ hoàng cung đúng là nơi thứ nhất nàng phát triển.

Hạ Như Thanh cười nhạt, bạo quân, người rất vinh hạnh bị Bổn cung coi trọng.

Nàng khẽ mở môi băng: “Bạo quân, Bổn cung phong người làm nam sủng số một thế nào.”

3. Chương 3: Cung Chủ Nóng Nảy, Đạp Bạo Quân

Phong trẫm làm nam sủng số một?” Kỳ Lạc Hi tựa hồ có điểm không tin vào lỗ tai của mình, hần nâng cao lông mày lãnh, đến đây quanh co một hồi: “Chính là, người lại có tư cách gì đây ?”

Kỳ Lạc Hi liếc nhìn Hạ Như Thanh, lại bất đồng với tà mỉa trước, hai con ngươi tách ra ánh sáng lạnh làm cho người ta run như cây sậy.

Hạ Như Thanh nhìn thần sắc lạnh như băng của Kỳ Lạc Hi, cười thầm nói, “Đế vương rốt cục bắt đầu thật tình rồi, Bổn cung nghĩ đến người sẽ vẫn tiếp tục chơi rồi, thật sự là một chút cũng không đáng yêu.”

Hạ Như Thanh lười biếng liếc Kỳ Lạc Hi, tập mãi thành thói quen nói, “Bạo quân, người không biết là cuộc sống như vậy rất nhàm chán sao?” Nàng khẽ cười, cánh môi lạnh như băng có chút hiện ra một tia tái nhợt, tựa hồ đang cười nhạt, cười nhạt hết thấy thế gian này, cuộc sống giả tạo thật sự là rất không thú vị.

Kỳ Lạc Hi tim run rẩy một chút, hần lẳng lặng đưa mắt nhìn Hạ Như Thanh trước mắt, tựa hồ là nhìn xem loại cướp đoạt linh hồn, đôi mắt thâm thúy bắn ra một loại hào quang, đó là một loại tia lửa va chạm linh hồn.

” Cuộc sống thú vị ư, nghe người vừa nói như vậy, trẫm đến lúc đó thực mong đợi.” Mong đợi người sẽ mang đến cho trẫm cái dạng kinh hỉ gì, tiểu mèo hoang cuồng ngạo, .

Kỳ Lạc Hi vẽ mặt cười châm biếm nhìn Hạ Như Thanh, nhưng mắt không có ý cười (nụ cười chưa đến đáy mắt), làm cho Hạ Như Thanh rất không thoải mái, cảm giác bị tính toán thật không hảo, Hạ Như Thanh âm thầm khinh bỉ Kỳ Lạc Hi, bất quá, ai kêu hần có quyền

“Bạo quân, chuyện hậu cung thực không thú vị sao?” Hạ Như Thanh dễ dàng điếm ra tính toán của Kỳ Lạc Hi, nghĩ lợi dụng nàng miễn phí? Chẳng lẽ hần không biết thiên hạ không có bữa cơm trưa miễn phí sao?

“Ha ha, không cần thông minh như vậy đâu, nữ nhân quá thông minh nhưng là sẽ làm cho nam nhân ghen ghét lắm à nha, ” Kỳ Lạc Hi giả vờ trêu ghẹo nói, Híp mắt đảo hoa diện lực mười phần đối Hạ Như Thanh cười lên, “Bất quá, trẫm chính là thích chắc đây” Bởi vì ít nhất so với những nữ nhân nhàm chán kia, hần tình nguyện lựa chọn người mà mình cảm thấy hứng thú, ít nhất cuộc sống sẽ không như vậy không thú vị, nữ nhân, người sẽ làm trẫm cảm thấy hứng thú sao, trẫm chính là thực chờ mong

“Thế lực hậu cung rất phiền não sao? Nếu lời nói có hứng thú, Bổng cung suy tính một chút giúp người bỏ đi việc linh tinh.” Hạ Như Thanh coi như không thèm để ý liếc liếc về Kỳ Lạc Hi, khéo môi như có như không vẽ ra đường cong.

“Bất quá nam sủng, Bổng cung hiện tại buồn ngủ.” Hạ Như Thanh chuyển đề tài, mặt mũi lười biếng đuổi cái lưng, hơi nghiêng con mắt bạc, có chuyện gì nói.

Nghe xong lời này, Kỳ Lạc Hi lông mày tuấn tú nâng cao, nhiều hứng thú nói: “ không biết cung chủ đại nhân, khi nào tuyên trẫm thị tẩm” Hắn hàm ẩn nói, quý quái nhìn Hạ Như Nhanh.

“Bổng cung bình thường luôn luôn không thích cùng người cùng giường chung gối, về phần bạo quân người, chỉ ủy khuất một chút, ngã ra đất nghỉ a (xuống đất ngủ).” Hạ Như Thanh trực tiếp phản bác lời nói của Kỳ Lạc H..., nàng nhanh chóng cướp được chủ quyền, lông mày cao kẻ đen cuồn cuộn vọng đối Kỳ Lạc Hi nói: “Bạo quân, không có ý tứ, giường của người Bổng cung muốn.”

Lời còn chưa dứt, Hạ Như Thanh liền một cước đem Kỳ Lạc Hi đạp đi khỏi long sàng. (haha, vua ơi là vua)

Hứ, ai kêu đó là bút tích của người, Bổng cung miễn phí tiễn người một đoạn đường.

Kỳ Lạc Hi cảm tức Hạ Như Thanh đưa hắn đá xuống giường, nghiêng câu khéo môi, “Người muốn giường? Trẫm cho người. Bất quá trẫm muốn người của người.”

4. Chương 4: Trộm Trên Giường Rong, Long Phượng Đấu

Hạ Như Thanh không nhìn thẳng lời nói của Kỳ Lạc Hi..., điềm nhiên như không đem tóc dài màu đen cuốn , ngũ quan xinh xắn lập lòe tại cung điện xa hoa xa xỉ giữa ánh sáng viên ngọc.

“Người rõ ràng cam lòng làm cho đế vương anh tuấn tiêu sái như thế ngã ra đất nghỉ, bảo bối, người thật sự là quá tàn nhẫn vô tình.” Kỳ Lạc Hi giống như người bị vợ bé ném bỏ, hồn dỗi, tóc đen quần quanh tại xương quai xanh , nông rộng y phục đang lúc có thể nhìn đến bộ ngực trắng nõn bằng phẳng kia.

Rất khó tưởng tượng trước mắt người này lại là “Kỳ Liên Quốc” quân chủ vô tình, một nam nhân làm cả triều văn võ kinh hồn táng đảm, nếu để cho những quan viên thị vệ kia nhìn thấy, chỉ sợ là cho rằng đã gặp quỷ, mờ mịt nằm mơ.

“Bạo quân, thu hồi cái chắn của người a, Bổng cung nổi da gà vì té xuống, còn có để cho người ta ngủ hay không, đại nam nhân lấy chắn đệm nằm dưới đất có quan hệ gì, ở đó ằm ỉ Bổng cung, Bổng cung liền đập chết người.” Hạ Như Thanh không kiên nhẫn đối Kỳ Lạc Hi nói ra, nàng chau nâng lông mi tú khí, chẳng lẽ để vương đều yêu mến đức hạnh giả tạo thành sao.

Hạ Như Thanh trầm suy nghĩ , quen không biết Kỳ Lạc Hi chỉ là đặc biệt đối với trường hợp của nàng mà thôi.

“Bổng cung buồn ngủ, bạo quân tắt đèn!” Hạ Như Thanh một bên hướng bạo quân phân phó nói, một bên nhìn nhìn chính mình đang mặc quần áo không khỏi buồn bực nói, mặc áo da bó sát người ngủ, còn có để cho người sống hay không, đợi tí nữa nhất định phải thoát khỏi, bất quá điều kiện tiên quyết là muốn tiêu diệt đèn.

Hạ Như Thanh vừa dứt lời, Kỳ Lạc Hi trong nháy mắt vung lên, những đèn cầy đèn kia toàn bộ dập tắt, bóng tối bao phủ tại trong cung điện, cái gì cũng thấy không rõ lắm.

Giờ cách trong chốc lát, Hạ Như Thanh thừa dịp thời khắc đêm đen vắng người, nhanh chóng đem áo da bó sát người cởi, da thật nguyên bản khô nóng lúc này phóng thích cũng nhận được khoan khoái nhẹ nhàng.

“Bảo bối, cái yếm của người như thế nào kỳ quái như vậy, màu lam nhạt không thích hợp người.” Đột nhiên một tiếng thanh âm trầm thấp từ tính xông ra, thân thể Hạ Như Thanh lập tức căng thẳng lên. (haha, vua này thiệt tình)

“Bạo quân, người không phải ngủ sao, đen như vậy làm sao người nhìn được.” Hạ Như Thanh có chút ảo não nói, trời ạ, nàng cứ nhiên bị thấy hết.

“Ngu ngốc, người thường xuyên tập võ cơ bản cũng có thể nhìn ban đêm, bắt quá bảo bối thân hình của người thật sự là không tệ a.” Kỳ Lạc Hi quyết góc miệng, dừng ở da thịt trơn như tơ lụa của Hạ Như Thanh, thần sắc hai con người không chút nào che lấp toát ra một tia khác .

” Hồn dẫn chết tiệt, không cho phép ngắm loạn.” Hạ Như Thanh nổi giận quát, nàng nhanh chóng đem ga giường trên long sàng tung ra, choàng tại trên người của mình, tơ lụa cũng làm cho xẹt qua da thịt tơ lụa, lộ ra vai khêu gợi.

Nhưng mà Hạ Như Thanh những động tác Y Y chọc người này bị Kỳ Lạc Hi kết thúc ở đáy mắt, một vòng hỏa diễm thiêu đốt đáy mắt của hắn, hắn thấp giọng khàn giọng : “Bảo bối, người đây là đang hấp dẫn trầm sao?”

Chỉ thấy Kỳ Lạc Hi từ từ tới gần long sàng, tùy ý thưởng thức Hạ Như Thanh dáng người hoàn mỹ khêu gợi, hắn nói nhỏ: “Như vậy, trầm sẽ không khách khí.”

Bắt quá trong chốc lát, ở thâm u trong hoàng cung, từ trong phòng ngủ hoàng đế truyền ra một câu phần nộ chữ rửa: “Bạo quân, không cho phép sờ loạn!” Trong khoảng thời gian ngắn tựa hồ vang vọng toàn bộ hoàng cung.

5. Chương 5: Tứ Phong Hoàng Hậu, Giận Ngất Trời

“Uy uy, người nghe nói không? Tối hôm qua trong phòng ngủ hoàng đế một nữ tử thần bí ngủ lại.” Một người cung nữ nói khẽ với một cung nữ khác, bộ dáng tựa hồ thần bí khó lường có bí mật gì thiên đại .

“Đúng vậy a, ta cũng vậy nghe nói, hình như là mỹ nữ tuyệt sắc, hơn nữa hoàng thượng còn rất yêu mến nàng đấy, tựa hồ muốn phong nàng là hoàng hậu.” Một cung nữ khác ngạc nhiên nói, thần sắc hết sức kích động, lại không chút nào biết Liễu phi đã đi tới phía sau của nàng.

“Có chuyện gì mà nói kích động như vậy, nói ra cho Bản phi nghe một chút.” Liễu phi đi vào trước mặt hai cung nữ, vòng eo mảnh khảnh ẻo ẹo, trên người một kiện áo tơ màu vàng nhạt có chút rung động, một đôi con người ửng ánh đột nhiên có ánh sáng, thần thái bay lên, tóc mây như sương, một búi tóc kéo lỏng, bên tóc mai cắm một chi ngọc xuyên, trên mặt khảm hai hạt đầu ngón út loại minh châu lớn, trong sáng nhưng sinh quang.

Liễu phi xuất hiện bọn họ lại càng hoảng sợ, thuận tiện đều thỉnh an với Liễu phi.

“Nữ tỳ thỉnh an nương nương. Hồi nương nương chẳng qua là một ít lời đồn chuyện vụn vặt, nói sợ ô uế tai ngọc của nương nương.” Một cung nữ chỉ chỉ ngó ngó đối Liễu phi nói ra, nhu hòa nắm chặt quần áo, không dám ngẩng đầu nhìn Liễu phi, tại trong hoàng cung này ai chẳng biết Liễu phi ghen tị, âm hiểm.

“Chẳng lẽ, nương nương ta ngay cả chút quyền lực ấy cũng không có sao?” Liễu phi giận sắng giọng, hơi nhíu nâng lông mày kẻ đen, vẻ mặt nghiêm túc bọn họ ở bên cạnh run như cây sậy, rất sợ ở đâu chọc giận Liễu phi.

“Nữ tỳ đáng chết, hồi bẩm nương nương, nữ tỳ chỉ là nghe nói có một nữ tử thần bí tại tắm cung hoàng thượng ngủ lại, tựa hồ có ý phong nàng là hoàng hậu.” Tên cung nữ kia mang theo ngữ khí khiêm tốn chậm rãi nói, nhỏ bé còn giống một loại cỏ bình thường.

” Nữ tỳ lớn mật, tâm tư hoàng thượng người cũng dám mò mẫm, người tới đem người cung nữ này đè xuống, từ nay về sau nếu là còn có loại tình huống này, nghiêm trị không貸.” Liễu phi nghiêm nghị khiển trách, đưa tay vung lên mệnh lệnh thị vệ đem cung nữ kia kéo xuống.

Nguyên một đám cung nữ khác run rẩy quỳ gối một bên, rất sợ người sau sẽ là chính mình, hoàng cung thật sự là một nơi ăn tươi nuốt sống.

Liễu phi liếc hướng cung nữ quét tới, trước mặt thần sắc ngoan độc bóp méo tinh xảo, Liễu phi nắm chặt nhu hòa, bước nhanh đi về hướng cung điện.

Liễu phi không cam lòng nên bước đi, đôi mi thanh tú nhăn lại, chẳng lẽ mình khổ tâm làm hết thấy đều muốn bị nữ tử thần bí đoạt đi chỗ này sao? Không, nàng tuyệt không cho phép.

Liều phi đưa mắt hoàng cung, cửa Lương xa hoa tinh xảo, hoa văn trang sức xa hoa chói mắt, đời sống vật chất xa xỉ không có không hấp dẫn lấy nữ tử trong thiên hạ, huống chi quân chủ Kỳ Liên Quốc vẫn là tuyệt đại phong hoa (phong nhã hào hoa) như thế, xem ra giữa cuồng quyền (nóng nảy điên cuồng) mang theo tuần nhan diễm lệ càng làm người trong thiên hạ vì thế ghen ghét cùng điên cuồng.

Vì trở thành hoàng hậu, vì nhận được thí dụ như kia phảng phất giống như vị thần mà đế vương sủng ái, cảnh liễu mảnh như khói đùa giỡn tận tâm cơ, thận trọng, chính là vì hết thảy đây, nhưng mà nàng tuyệt không cho phép có người ở thời khắc quan trọng này đến phá hư.

Nữ nhân kia bất kể là ai, bọn ta sắp sửa đem nàng bóp chết trong trứng nước.

Nhưng mà ai chết về tay ai, không người biết.

6. Chương 6: Liều Phi Khiêu Khích, Tự Rước Nhục

Liều phi mang theo vài tên nữ tỳ, tức giận vội vàng đi vào tẩm cung hoàng đế, nhu hòa nắm chặt khăn lụa màu vàng nhạt, một tia ghen ghét cùng không cam lòng trên khắp lông mi mềm mại đáng yêu của nàng .

Nàng cũng muốn nhìn một chút, nữ tử thần bí kia có bản lĩnh gì có thể làm cho hoàng thượng sủng ái như thế.

Liều phi đi bộ tới đến trước cung điện, muốn đi vào tẩm cung đột nhiên bị một đôi cánh tay cường tráng chặn ở đường đi.

“Người đến từ đâu, phụng khẩu dụ hoàng thượng, bất luận kẻ nào không được đi vào.” Một người thị vệ trông coi ở bên ngoài cửa tẩm cung đứng đây, giọng nam hùng hậu tràn ngập ở trong tai.

“Lớn mật, nương nương ta chính là Liều quý phi được hoàng đế ngự phong , chính là nữ nhi thừa tướng đương triều, ngươi là cái vật *gì, dám chặn đường nương nương ta đi đến.” Đột nhiên từ một bên Liều phi đã mở miệng, nhưng mà giọng nữ sắc nhọn chói tai lại bay vào trong tai Hạ Như Thanh đang nghỉ ngơi .

cầu vật: con chó

Hạ Như Thanh đuổi lưng một cái, lười biếng hai mắt híp lại, nâng cao đôi mi thanh tú, bĩu môi đào bắt mồm nói: sáng sớm đã đáng ghét, thật sự là khó chịu. (kỳ thật đã giữa trưa.)

Hạ Như Thanh tùy ý đem quần áo đã cho chuẩn bị bên giường khoác lên người, (bởi vì nàng sẽ không mặc.) mưu đồ kêu gọi xương quai xanh bên cạnh như ẩn như hiện xuyên qua chiếu đến một khối màu đỏ sậm, da thịt tuyết trắng phơi bày trong không khí, nàng cẩn thận không ngờ tơ lụa dán như thế đáng người tức giận làm hấp dẫn . Hạ Như Thanh tiện tay đem sợi tóc dùng cây trâm bàn cài lên, vén búi tóc vài cái nhẹ nhàng linh hoạt, vài sợi tóc mềm mại phiêu linh dưới xuống, tăng thêm một loại kêu gọi lười biếng đặc biệt.

” Cầu nô tài lớn mật, còn không mở ra cho nương nương?” Tiếp theo mắng chửi chính là nữ tỳ kia của Liều phi tiếp tục kiêu ngạo, tựa hồ bị chặn chính là chính cô ta, tâm tình kích động được gọi là sục sôi mãnh liệt.

Liều phi thì tĩnh quan ở một bên, thần sắc lại gắt gao nhìn vào trong tẩm cung,

Nhưng mà đây hết thảy đều bị Hạ Như Thanh kết thúc trong đáy mắt, bất quá là chi nữ của thừa tướng nhỏ, lại dám theo ta gây, ngại mạng mình quá dài phải không, như vậy Bồn cung liền tốt chăm sóc người.

“Người phương nào ở bên ngoài huyên náo, thị vệ như thế nào lại không đem bắt lại, chức vị của người tương đương với bình hoa bài trí sao?”

Một giọng nữ thanh thúy đột nhiên từ trong tẩm cung đế vương truyền ra, khí thế sắc bén uy nghiêm thoáng cái khiến cho nơi Liều phi kém một nửa.

“Nương nương nhà ta chính là Liều phi may mắn được hoàng thượng sủng nhất, ngươi có tư cách gì cùng nương nương nhà ta khiêu chiến?” Tên tỳ nữ kia như trước kiêu ngạo không giảm, nếu như đụng với người

khác có thể sẽ bị sợ, nhưng là nàng đụng với chính là cung chủ lãnh huyết Hạ Như Thanh, ai dám so kiêu ngạo với nàng? Ai dám ở trước mặt nàng làm càn?

Thực nên vì tỳ nữ kia cầu nguyện một chút.

“Thật sự là tiêu diệt hững của Bồn cung, trong hoàng cung tại sao có thể có chó hoang ra vào.” Hạ Như Thanh không cho là đúng nói, trong lời nói đậm chột, ngằm chằm chọc Liễu phi ngay cả nữ tỳ của mình cũng không có tư cách, tư cách nào trở thành hoàng hậu, quản lý hậu cung.

Lúc tiếng nói lọt vào tai, Liễu phi trong nháy mắt mặt liền đen, tuy nhiên Hạ Như Thanh chưa ra bước tằm cung, nhưng là trên người nàng phát tán ra tới khí chất cường thế vẫn như cũ làm cho Liễu phi cảm thấy sợ hãi, đó là thiên sinh cảm giác lúc một loại người yếu đụng nhau người mạnh.

7. Chương 7: Trêu Chọc Liễu Phi, Đúng Dịp Bày Kế

“Muội muội cần gì phải lộng ngôn, nơi hậu cung này bản phi phụng mệnh hoàng thượng trông nom hộ, muội muội không sợ chọc giận hoàng thượng sao?” Dù sao cũng là lẫn lộn nhiều năm tại hoàng cung như vậy, Liễu phi rất nhanh từ Hạ Như Thanh uy áp giữa thanh tỉnh lại, hơn nữa thêm chút phản kích.

“Muội muội hai chữ này, Bồn cung thật sự là không đảm đương nổi, mong rằng Liễu phi đại thẩm đừng nâng lên bối phận của Bồn cung.” Hạ Như Thanh thuận thế quần quanh chủ đề, đảo mắt đem chủ đề vào đến tuổi thọ của Liễu phi.

Liễu phi vừa nghe hai chữ đại thẩm, lập tức phát hỏa lên, người nào không biết nữ nhân quan tâm nhất chính là tuổi, mà Hạ Như Thanh vừa rồi mới dẫm chân mềm lên Liễu phi.

“Tiện nhân, người lại dám nhục mạ bản phi, hoàng thượng còn chưa có chính thức phong người là hoàng hậu đâu, người cứ nhiên còn tự phong Bồn cung, còn không biết xấu hổ.” Liễu phi tức giận chạy lên nào, không để ý thể diện mắng to, lý trí rất dễ dàng bị lửa giận phá hủy, cũng chính là nàng thật lâu không được vị trí hoàng hậu lúc ấy là một trong những nguyên nhân.

” Bạo quân muốn phong Bồn cung làm hoàng hậu?” Hạ Như Thanh nhỏ giọng lẩm bẩm, không khỏi chau nâng lông mày kẻ đen, nhu hòa kéo căng áo bào nắm chặt, xem ra muốn cùng bạo quân kia giải thích rồi, vạn nhất bị bán, Bồn cung còn không bị những “Hồ bằng cầu hữu” kia ở hiện đại cười chết.

“Liễu phi không cần tức giận như vậy, chẳng lẽ là thời mãn kinh sớm? A, Bồn cung miệng kém cỏi, Liễu phi người, hẳn là thời mãn kinh vốn là đã tới rồi, ngay cả sớm cũng không tính.” (quý kiệt đạm = thời mãn kinh) Hạ Như Thanh tại tằm cung cuồng ngạo cười, tiếng cười châm chọc truyền vào trong tai Liễu phi.

“Thời mãn kinh là cái gì.” Liễu phi rất không rõ ràng lời nói của Hạ Như Thanh, nàng có chút nhăn lại đôi mi thanh tú, vì sao có loại dự cảm bất hảo.

“Ha ha, bất quá là thời mãn kinh mà thôi, nguyên lai Liễu phi người là loại trình độ kiến thức nông cạn này, tuy nói nữ tử không tài chính là đức, chính là.” Hạ Như Thanh ý cười đầy mặt nhìn Liễu phi, nữ nhân thiếu kiên nhẫn, vẫn tương đối hảo ngạo.

“Bản phi thời mãn kinh?” Liễu phi nói nhỏ, một tia lửa giận tràn lên đuôi lông mày, ngũ quan xinh xắn vận vẹo lên.

“Chính là, Bồn cung như thế nào cũng xem Liễu phi người tức là không tài lại là không đức!”

Liễu phi lần nữa bị Hạ Như Thanh dẫm chân lên tuổi rồi, “Người, người! Đừng quá đắc ý, hồ ly tinh, chúng ta đi nhìn.” Liễu phi tức giận ngữ khí phát run, nàng khóc lóc om sòm mắng to một câu, tức giận liếc trừng nô tỳ bên cạnh, giận sắc giọng: “Đồ vô dụng, còn không mau cút đi!”

Chỉ chốc lát sau, Liễu phi bóng lưng lả lơi liền biến mất tại trong hoàng cung rồi, phỏng chừng lần này khẳng định bị khí thế Hạ Như Thanh phát ra nội thương, thẳng đến Liễu phi trở lại tằm cung mới phát hiện chính mình còn chưa có nhìn thấy nữ tử thần bí kia đã bị tức giận chạy trốn chết rồi, xem ra nhất định phải thận trọng, Liễu quý phi nàng danh hào cũng không phải mò mẫm giang hồ, vương bài* trong tay tựa hồ nên tạo nên tác dụng.

vương bài : con át chủ bài
Mà đổi thành một bên. . . .

8. Chương 8: Sự Kiện Lạc Đường, Nam Nhân Tiên Giáng Trần

Chẳng lẽ hậu cung đều là loại phụ nữ này sao? Quả nhiên bị Bồn cung đoán được tức nhin không được, bằng không nàng cũng sẽ không là người thứ nhất bởi móc” Hạ Như Thanh nằm ở trên giường của vua cười lạnh, con mắt bạc tách ra hàn quang, chậm chạp lưu chuyển xoay tròn ở trong chỗ sâu, thâm thúy không thể tìm tòi.

“Về phần bạo quân, Bồn cung hẳn là đi tìm hắn, về việc hoàng hậu nhất định phải có một công đạo. . . .”

Hạ Như Thanh sửa sang ý quần áo liền chuẩn bị ra khỏi tẩm cung.

Nhưng mà một người thị vệ lại chắn trước mặt.

“Hồi nương nương, hoàng thượng có lệnh, nương nương không được phép ra tẩm cung. . . .” Thị vệ gấp thân quỳ gối trước mặt Hạ Như Thanh, vuốt bộ dạng phục tùng tôn kính nói ra.

“Hoàng thượng có lệnh? Bồn cung chẳng lẽ tự do ra vào đều bị hạn chế sao? Còn không cho Bồn cung ra!” Hạ Như Thanh giận sảng giọng, cao lồng mày kẻ đen, con mắt bạc nhìn thẳng tên thị vệ kia, ẩn ẩn bắn ra ra một loại khí chất vương giả trời sinh.

“Nô tài đáng chết.” Dứt lời, tên thị vệ kia liền nhường đường, gấp thân hướng Hạ Như Thanh bồi tội, hắn đột nhiên cảm thấy trước mắt trên người nữ tử này, lại có một loại cùng quân vương tương tự chính là khí chất uy nghiêm.

” Hoàng đế các ngươi đi đâu? Bồn cung tìm hắn có việc. . . .” Hạ Như Thanh bắt ống tay áo rộng thùng thình, băng môi khẽ mở, một cổ hàn khí trên choker trên lưng thị vệ .

“Hồi nương nương, hoàng thượng đang tại ngự thư phòng mở hội nghị, nương nương có thể ở tẩm cung chờ một lát. . . .” Thị vệ trong lời nói còn chưa nói xong, Hạ Như Thanh liền vội vàng chính là đi ra tẩm cung.

Mà trông bóng lưng đi xa của Hạ Như Thanh, thị vệ không khỏi thở dài một hơi, vẻ khí thế này uy áp thừa nhận không phải người bình thường có khả năng.

— tìm kiếm trên đường —

” Bạo quân chết tiệt, cái ngự thư phòng kia rốt cuộc ở đâu a. . . .” Hạ Như Thanh nâng lên quần áo khó khăn bước chậm vào trong hoàng cung, quần áo phiền toái một nhọc tha ở phía sau người, thư giãn khoác áo lên người, mơ hồ lộ ra da thịt tuyết trắng.

Đột nhiên một khúc tiếng tiêu thanh u thanh nhã đột ngột vang vọng vào hoàng cung, nhạc khúc du dương uyển chuyển tại bốn phía mỗi một tác trong không khí, làn điệu chậm rãi tươi mát phân tán phiền muộn trong lòng người trong nội cung.

Hạ Như Thanh theo thanh âm phát ra, từ từ tìm kiếm lấy, chỉ thấy một người nam tử đang mặc trường y đứng lặng chỗ hẻo lánh tại hoa viên hoàng cung, bạch y tóc đen, y phục cùng phát ra phiêu phiêu dạt dạt, không bó không buộc, có chút phát phơ, lộ ra thân ảnh huyền tại giữa không trung, thẳng giống như thần minh đến thế gian. Trên da thịt của hắn mơ hồ có ánh sáng bóng lưu động, trong ánh mắt chớp động đích thực lên một ngàn loại ngọc lưu ly. Trên người còn phiêu tán ra một cổ trà mùi thơm ngát nhàn nhạt.

9. Chương 9: Vương Gia Tiêu Dao, Nhâm Thanh Phong

Đột nhiên tiếng tiêu dừng lại rồi, tên nam tử kia như tiên giáng trần dừng lại thân ảnh, một tiếng thanh âm như có như không hự vô đâm vào trong tai Hạ Như Thanh, “Người phương nào ở đằng kia, còn không mau nhanh chóng hiện thân.”

Hạ Như Thanh nâng y phục đi tới trước mặt tên nam tử kia, một đám tóc từ trên đầu phiêu linh (rơi chậm chậm) xuống, để lộ ra một loại khí chất thanh uyển.

“Người là người phương nào, hậu cung tựa hồ cũng không có một vị phi tử như ngươi vậy.” Một thanh âm thanh thúy quần quanh bên bờ tai, lại mang theo một tia uy nghiêm.

“Hạ Như Thanh. Bổng cung không phải phi tử bạo quân.” Hạ Như Thanh vân đạm phong khinh trực tiếp báo tính danh, đối với cái dạng người nam tử này phảng phất giống như thần chi, nàng cảm thấy một tia cảm giác thân thiết hiếm thấy, cũng không có phòng bị quá nhiều.

“Không phải Vương Phi? Vừa rồi thật sự là có nhiều mạo phạm, mong cô nương thứ lỗi. Tại hạ Nhâm Thanh Phong, bất quá nhưng lại trong miệng thần tử người nói bạo quân.” Nhâm Thanh Phong thú vị nhìn người nữ tử trước mắt này đặc biệt không kiềm chế được, khí chất sáng khoái dần dần hấp dẫn hẳn.

“Xin hỏi Thanh Phong đại ca, ngự thư phòng ở đâu?” Hạ Như Thanh gặp Nhâm Thanh Phong cũng không bởi vì chính mình đem hoàng đế gọi là bạo quân mà tức giận, ngược lại còn thân hơn cùng mình nói giỡn, nàng không khỏi cùng Nhâm Thanh Phong xảy ra thân thiết.

“Hướng về phía nam đi thẳng là tới.” Đối Hạ Như Thanh xưng hô thân thiết, Nhâm Thanh Phong lại cảm giác hết sức thoải mái, không như trên quan trường những người kia đối trá nịnh nọt như vậy, ngược lại tính cách tự nhiên càng rõ ràng, không khỏi đối Hạ Như Thanh sinh ra vài phần hảo cảm.

Trong hoàng cung khi nào xuất hiện nữ tử thú vị như thế, cũng làm cho nam tử này không khỏi lửa nhân gian cũng động lòng trắc ẩn. Khi hắn nghe thấy nàng nói không phải Vương Phi thì Nhâm Thanh Phong chính mình lại thở dài một hơi.

“Đa tạ rồi.” Ba chữ vô cùng đơn giản, Hạ Như Thanh liền hướng Nhâm Thanh Phong nói, không bởi vì sắc đẹp của hắn mà nội tâm liền bị lạc. Dứt khoát sáng khoái biến mất tại trước mắt Nhâm Thanh Phong.

Nhìn qua bóng lưng dần dần đi xa, nhưng trong lòng Nhâm Thanh Phong có lưu một cảm giác mất mát liền chính hắn cũng chưa từng phát hiện.

10. Chương 10: Xông Ngự Thư Phòng, Gặp Bạo Quân

— trong ngự thư phòng —

“Về việc lập hậu, còn có người nào dị nghị.” Kỳ Lạc Hi ngồi nghiêm chỉnh cho trên ghế rồng, một bộ long bào màu tối, trên đầu đeo kim quan tím khảm bảo vật, trên mặt một đôi con ngươi màu đen đẹp dễ lạnh lùng kim tại hé ra tuấn đạt hoàn mỹ, tóc đen dài màu đỏ nhỏ vun bao trùm ở cái trán trơn bóng của hắn, rừ xuống trên lông mi nồng đậm mà nhỏ dài, một bộ tự dưới y phục là tất cả mọi người không thể so với da thịt nhẵn nhụi.

“Hồi hoàng thượng, thần cảm thấy tạm thời không ổn.” Thừa tướng đứng dậy, cung người cung kính hướng Hoàng thượng, thân thể hơi có vẻ ngốc từ từ nhăn nhó.

“A? Ái khanh thấy thế nào đây?” Kỳ Lạc Hi nâng cao lông mày tuấn tú, mang theo vẻ mỉm cười tà tứ nhìn chăm chú nhất cử nhất động quan viên phía dưới, nhìn như vô ý lại tràn đầy sát khí.

“Thần cảm thấy tùy ý phong một người nữ tử không rõ lai lịch làm hoàng hậu thật sự là quá trẻ con.” Thừa tướng khom lưng đẩy mũ lên, lau đi giọt mồ hôi trên trán, miễn cưỡng chống đỡ ánh mắt sắc bén kia.

“Chẳng lẽ trẫm tại trong mắt ái khanh là loại người quá trẻ con sao?” Kỳ Lạc Hi hí hai mắt lại, dừng ở Tể tướng, tách ra một tia ánh sáng lạnh.

“Vi thần không dám, vi thần cảm thấy việc này còn chờ thương nghị, huống hồ hoàng thái hậu người. . . .” Thừa tướng phác thông một tiếng quỳ xuống, hai chân phát run không ngừng rung động, không dám nhìn thẳng người người ngồi trên này.

“Xin hỏi thừa tướng đại nhân một câu, người cho rằng ai có tư cách được tuyền hoàng hậu đây.” Đột nhiên một giọng nữ từ ngoài cửa truyền vào, mặc dù xuất từ miệng nữ tử, nhưng lại mang theo vài phần sắc bén uy nghiêm.

Chỉ chớp lát, nàng kia lấy tay nhẹ nhàng đẩy cửa ra, vài vóc tơ lụa từ trên tay chảy xuống dưới, lộ ra da thịt trắng nõn.

Hạ Như Thanh, nguyên lai nàng đã sớm đến bên ngoài ngự thư phòng, đột nhiên nghe thấy bạo quân đang thương thảo việc lập hậu, vốn là muốn xông thẳng cự tuyệt, nhưng nghe thấy thừa tướng luôn mãi cản trở, Hạ Như Thanh không khỏi phát hỏa lên, bất quá là hoàng hậu nhỏ nhỏ, Bồn cung chẳng lẽ không có tư cách sao?

Vì vậy, Hạ Như Thanh mới đợi cơ hội này xông vào.

Thừa tướng nhìn Hạ Như Thanh trước mắt không khỏi ngây ngốc một chút, da thịt nõn nà, khí thế trầm tĩnh, kiêu diễm kinh người, luận về dáng bên ngoài tuyệt thực khuynh thành.

“Không biết thừa tướng muốn nhìn vào Bồn cung xem bao lâu.” Hạ Như Thanh nhẹ nhàng cười yếu ớt, làn da sáng như tuyết khuôn mặt lộ ra một loại tươi chọc đặc ý.

“Thần. Thần.” Trong một lúc, Tể tướng không nói mà chống đỡ, xấu hổ nghiêng người tại đó.

Kỳ Lạc Hi ở phía trên tòa cao, đem Tể tướng quần bách toàn bộ thu vào đáy mắt, khóe miệng của hắn hơi động một chút, tựa hồ muốn cười, rồi lại nhịn xuống. Con tiểu mèo hoang này tựa hồ còn rất thú vị.

“Tể tướng đại nhân, còn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của Bồn cung.” Vì vậy Hạ Như Thanh lần nữa đem khó khăn vút cho Tể tướng.

(thật sự là đáng thương Tể tướng, sẽ bị tiểu Thanh nhà của chúng ta ác làm, cũng thật sự là xui xẻo hai cha con nàng)

11. Chương 11: Phần Nộ Giận Tể Tướng, Phong Đế Hậu

“Cái này. Cái này vi thần cảm thấy.” Tể tướng muốn nói lại thôi, nửa ngày nét mực ở đâu, mồ hôi to như đậu nành lăn xuống dưới, thấm ướt quan phục.

” Tể tướng không cần khó xử, Tể tướng đương nhiên sẽ cảm thấy lệnh thiên kim Liễu phi là người đầu tiên được chọn.” Hạ Như Thanh trên mặt nụ cười nhìn chăm chú Tể tướng, con mắt bạc diêm dúa lẳng lơ chính là tách ra một loại khí chất khó nói lên lời.

“Cái này. Thần làm sao dám làm.” Tể tướng run rẩy bò lên, hắn lại từ trên người nữ tử trước mắt này cảm thấy một loại khí chất vương giả từ trên người đế vương, loại cùng đế vương ngang nhau với cảm giác càng ngày càng khắc sâu rõ ràng, đây là một loại dự cảm thật không tốt.

“Chính là thiên kim của Tể tướng tựa hồ rất có lòng tin a, sáng sớm đã tìm Bồn cung tán gẫu.” Hạ Như Thanh vượt qua Tể tướng chậm rãi đi qua Kỳ Lạc Hi, một cái nhìn mảy một nụ cười đều là ưu nhã cao quý như vậy.

“Hơn nữa vừa rồi nghe lời nói của Tể tướng..., nói Bồn cung không rõ lai lịch không có tư cách làm Đế hậu, còn có việc này.” Hạ Như Thanh đi đến bên cạnh Kỳ Lạc Hi, kiêu mỹ hướng hắn cười, lúm đồng tiền nhẹ nhàng mang theo một loại ý nhị đặc thù, y phục thoải mái lộ ra da thịt tuyết trắng như tơ, không khỏi làm Kỳ Lạc Hi căng thẳng hít một hơi, nữ nhân đáng chết, rõ ràng lộ nhiều như vậy, thực nên hảo giáo huấn một chút.

“Đúng là như thế, bất quá dựa vào ý kiến của vi thần, đại sự về lập hậu nên chờ hoàng thái hậu trở về, cùng thương nghị.”

Tể tướng từ từ bắt đầu bày chính tâm thái, dù sao tại quan trường đã lăn lộn nhiều năm như vậy, vẫn có chút bản lĩnh .

“Bạo quân, hiện tại Bổng cung có điểm mơ hồ, người nói là cái Tể tướng này lớn, hay là hoàng đế lớn ?” Hạ Như Thanh nhẹ nhàng dựa vào trên người Kỳ Lạc Hi, mùi thơm nhàn nhạt khắp vào trong mũi. Nàng có chút thú vị nhìn Tể tướng, lộ ra một loại ánh mắt khinh thường.

“Ha ha, đương nhiên là trẫm, chức của Tể tướng chẳng qua là dưới một người trên vạn người.” Kỳ Lạc Hi khẽ cười, hảo một vấn đề xảo trá, như vậy tuồng vui này quyền chủ đạo trẫm đã có thể giao cho người.

“Phải không? Nhưng Bổng cung cảm thấy giống như cảm thấy Tể tướng chỉ là ở phía dưới hoàng thái hậu mà thôi.” Hạ Như Thanh có thâm ý khác đối Kỳ Lạc Hi nói, kì thực thâm tâm biếm với Tể tướng, chuyện vượt quyền tốt nhất không cần phải xảy ra ở đây, dù sao Vua là vua, thần là thần.

“Vi thần đáng chết, việc lập hậu này chính là này việc nhà của hoàng thượng, vi thần không có quyền quấy nhiễu quyết định hoàng thượng, mong hoàng thượng thứ lỗi, tha vi thần vô ý sơ xuất.” Nghe xong lời nói của Hạ Như Thanh, Tể tướng trong lòng căng thẳng, lập tức quỳ xuống muốn cầu xin hoàng thượng tha thứ, nữ nhân này thoát nhìn người xinh đẹp chiếu sáng, kì thực là không chọn không giữ là phúc hắc nữ, nhất định nữ nhân nhà mình là không có mệnh làm hoàng hậu a. Cũng được, chỉ hy vọng sau này lôi kéo nàng nhiều hơn.

“Còn có người nào phản đối Bổng cung làm Đế hậu?” Hạ Như Thanh vung tay áo phất một cái, lười biếng dựa vào ở trên người hoàng đế, loại cùng thân đều tới khí chất vương giả áp chế cả quan viên sảnh đường .

12. Chương 12: Chết Ván Bạo Quân, Đòi Quyền Lực

Quan viên ở dưới triều không một đáp lại, thần kinh bọn họ mỗi người đều căng thẳng, không chỉ có là bởi vì Hạ Như Thanh khéo léo đem Tể tướng chế phục, càng bởi vì hoàng thượng sủng ái đối với nàng, bọn họ rất khó tưởng tượng quân chủ tàn bạo kia lại sẽ đối với nàng phóng túng sủng nịch như thế.

“Đã không tiếp tục có ý kiến, như vậy các người nên lui xuống a!” Hạ Như Thanh phóng nhãn quét mắt toàn bộ, trong âm mưu lạnh như băng nhìn không ra bất luận cảm giác ** màu gì.

“Hạ quan môn, cáo lui.”

Dứt lời, các đại thần liền đều lui ra, ngự thư phòng vắng vẻ chỉ còn lại có hai người Hạ Như Thanh cùng Kỳ Lạc Hi.

“Bạo quân, người có phải hay không cấp cho Bổng cung một cái công đạo” Hạ Như Thanh cười trong trẻo nhưng lạnh lùng, co rúc ở trong ngực Kỳ Lạc Hi, ôn hòa nắm chặt quần áo của hắn, cảm thụ được nguồn suối nhiệt lực.

Kỳ Lạc Hi cúi đầu nhìn “Tiểu nữ nhân” này trong ngực, mới tiết xuân quang, cái sừng này của hắn trình độ nhìn một cái không xót gì, hắn xiết chặt yết hầu, nói nhỏ: “hoàng hậu của trẫm, không phải mới vừa biểu diễn rất không tệ đấy sao, vì sao liền đổi ý”

“Người cũng biết, lợi dụng Bổng cung cũng không lên tiếng gọi, huống chi Bổng cung không thích mua bán không có ý nghĩa” Hạ Như Thanh nhẹ nhàng than nhẹ , thanh âm từ tính mỉa mai hoặc quần quanh bên tai.

“Vậy người nghĩ muốn cái gì, trẫm cũng có thể cho người.” Kỳ Lạc Hi ôm Hạ Như Thanh núp ở trong lòng ngực của hắn, vòng eo không xương mềm yếu mang đến cho hắn hưởng thụ tuyệt diệu, nhưng lại đồng dạng chịu được tuyệt diệu .

“Quyền lực” Hạ Như Thanh chậm rãi từ miệng trung nhỏ ra hai chữ, rõ ràng và kiên định. Nàng sẽ làm cho danh tiếng “Lãnh huyết cung chủ” lần nữa dương danh, ở thời đại này dương danh thiên hạ.

“Hảo, trầm cho người.” Kỳ Lạc Hi cơ hồ không hề nghĩ ngợi đáp ứng, hần nhìn qua cái cổ tuyết trắng của Hạ Như Thanh, một cổ khô nóng phun lên bụng, con người màu đen đảo mắt trở nên thâm chìm, xen lẫn một tia **.

Hạ Như Thanh hiển nhiên chú ý tới điểm ấy, nàng cười yếu ớt từ trong ngực Kỳ Lạc Hi lui đi ra, mục đích đã đạt được rồi, ý nghĩa đùa với lửa cũng sẽ không có, nàng cũng không muốn tự rước họa lấy.

“Đương nhiên thiên hạ cũng không có ai ăn không bữa cơm, bạo quân nói đi, nguyện vọng của người là cái gì.” Hạ Như Thanh xoay người khơi mào cái cảm Kỳ Lạc Hi, gầy nhẹ nhìn hần, da thịt ngọc chất như ẩn như hiện, tản mát ra hương hoa mai nhàn nhạt.

” Trầm muốn nhiều lắm, về phần muốn nhất.” Kỳ Lạc Hi tà tứ nhìn Hạ Như Thanh, sợi tóc mực màu đỏ quần quanh bên môi hần, miêu tả môi mỏng kiều diễm.

“Đương nhiên là hoàng hậu người.”

13. Chương 13: Bản Đồ Thần Bí, Không Biết Câu Đố

“Bổn cung không có nói giỡn cùng người.” Hạ Như Thanh nhú nhú mày, đậm mạc nói, nàng ghét nhất bị người xem nhẹ, nàng ghét nhất người khác không đem nàng để vào mắt.

Theo thái độ Kỳ Lạc Hi cũng chính trực, “Các triều đại đế vương muốn, người hội đoán không được sao?” Hần phát phát tay áo có hình rồng, ngược mắt nhìn Hạ Như Thanh.

“Nhất trí.” Hạ Như Thanh hời hợt mà qua, “Bổn cung hội thực hiện nghĩa vụ.”

Bởi vì một khi làm được, như vậy chính mình đem người trở thành thu lợi lớn nhất, tranh cãi về ích lợi, nàng chính là chưa bao giờ làm cho chính mình ở thế hạ phong.

“Nhưng mà nói dễ vậy sao.” Nghe xong lời nói cuồng vọng của Hạ Như Thanh, Kỳ Lạc Hi cảm giác không khỏi buồn cười cũng trong dự cảm xấu xa thực hiện.

“Bạo quân, người bây giờ chẳng qua là thiếu một cơ hội mà thôi.” Kỳ thật thực lực có lợi, trước mắt nàng tin tưởng đế vương yêu nghiệt này tuyệt sẽ không ở thế hạ phong, mà bây giờ hần chỉ cần một cơ hội tốt.

“Hoàng hậu của Trầm thật đúng là có thể so với đàn ông, chỉ tiếc thân là thân nữ nhi.”

“Nhưng Bổn cung không cho là như vậy, chức quyền tại sao lại phân biệt nam tôn nữ ti? Xem đúng là ai quyền lực lớn, ai tâm cơ sâu.” Hạ Như Thanh xoay người đi ra ngự thư phòng, có chút ghé mắt liếc nhìn Kỳ Lạc Hi, “Vừa mới bắt đầu thì người nên biết rồi, Bổn cung không phải nữ nhân bình thường.”

Dứt lời, liền biến mất tại trong ngự thư phòng.

Kỳ Lạc Hi ngồi cao trên ghế rồng, dừng ở cái bóng lưng đi xa kia, nàng đúng như là theo như lời nàng không phải một cái một loại nữ nhân, trên người của nàng tuyệt đối có được một loại mị lực khí chất làm cho nam nhân muốn khiêu chiến.

Trò chơi vận hành, bắt đầu hần cũng muốn cải biên dần dần rồi, đột nhiên rất chờ mong sự gia nhập của nàng.

Trở lại tẩm cung hoàng đế, Hạ Như Thanh nằm ở trên long sàng khổng lồ, cảm xúc thoải mái mang đến cho buông lỏng toàn thân. Nàng đem quần áo cởi ra, chỉ mặc nội y màu lam, lẳng lặng nằm ở trên giường.

Nhìn qua hoàng cung xa hoa, Hạ Như Thanh như trước vẫn là không thể tin chính mình đi tới một vương triều lạ lẫm như vậy, “Đúng rồi, nhất định là miếng tiền bạc giờ trò quỷ.”

Hạ Như Thanh không khỏi hồi tiếc nói, đột nhiên nàng giống như nhớ lại vật gì đó.

Nàng lập tức mở chăn mền ra, hướng vai trái của mình nhìn nhìn, quả nhiên phát hiện vấn đề: một cái nắp bình loại lớn nhỏ bản đồ khắc ở trên người của nàng, hoa văn màu lửa đỏ tựa hồ sắp sửa bốc cháy lên, bản đồ thần bí chói mắt tựa hồ lời tiên đoán cái gì.

“hit! Chết tiệt thời không thác loạn.” Hạ Như Thanh trong chớp lát cũng không rõ ràng lai lịch cái bản đồ này, “Quên đi, thích ứng trong mọi tình cảnh a.”

Nàng lôi kéo tơ lụa làm chăn mền, che lại xuân quang mê người này.

Nhưng vào lúc này.

14. Chương 14: Đứng Dịp Vào Tầm Cung, Gặp Thích Khách

Nhưng vào lúc này một người nam tử thần bí xông vào, toàn thân áo bào hắc màu đen, chỉ thấy phía sau lưng hắc nhiễm đầy máu đỏ tươi, sắc mặt suy yếu tái nhợt, thanh tú như ngọc, lại như đọng lại hàn băng ngàn năm, người xem hàn triệt nội tâm. (nội tâm triệt để lạnh run)

Nam tử kia nhanh chóng đi vào trên giường rồng, dùng chủy thủ chống đỡ uy hiếp Hạ Như Thanh nhưng lạnh lùng tàn khốc nói: “Không cho phép hô, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

“Người là người phương nào.” Hạ Như Thanh nhẹ liếc tên nam tử kia, không chút nào để ý chủy thủ trên cổ, hỏi đến như mây trôi nước chảy .

Hiển nhiên nam tử áo đen kia bị Hạ Như Thanh tự nhiên trấn định chỗ kinh ngạc đến, nguyên bản hắc cho rằng cô gái tuyệt sắc trước mắt bất quá là một loại Tần phi, không nghĩ tới lại có ngoài ý muốn như thế.

“Nữ nhân, không được nói.” Nam tử kia đem chủy thủ chống đỡ gia tăng vài đạo độ mạnh yếu ở trên Hạ Như Thanh, da thịt vô cùng mịn màng hồng hào mơ hồ chiếu ra đẹp đẽ .

“Hí.” Hạ Như Thanh hít vào một hơi, “Nam nhân chết tiệt, người sẽ không hiểu thương hương tiếc ngọc à.” Nàng oán giận chửi bới nói, lặng yên nhìn nam tử như vậy, sắc mặt hắc tái nhợt dị thường, như kiên quyết, thần sắc thật là trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo.

“Muốn Bồn cung giúp người sao?” Hạ Như Thanh dùng ngón tay chống đỡ vết đao của chủy thủ, ghé mắt nhìn Hắc y nam tử.

“Nói đi, người muốn cái gì?” Tên nam tử kia khê mở môi mỏng vô sắc tái nhợt, một đôi tú mục giống như đêm sông lạnh, bắn thẳng đến Hạ Như Thanh, hắc tựa hồ muốn xem thấu.

“Chính là người cũng muốn chờ Bồn cung đem y phục mặc a.” Hạ Như Thanh làm bộ một bộ dáng làm rung động lòng người, thừa dịp tinh thần nam tử sáng ngời, thuận thế đem chủy thủ xoay ngược lại đi qua, cách xa cái cổ của mình.

Nam tử bị lời nói bất thành linh cùng động tác làm kinh hãi đến, hắc nhìn Hạ Như Thanh nằm ở trên long sàng hơi lộ ra thân thể, tơ lụa chảy xuống vai, da thịt tuyết trắng bạo lộ trong không khí, tràn ngập hương hoa mai nhàn nhạt.

Mặt nam tử lập tức đỏ bừng

15. Chương 15: Đùa Giỡn Thích Khách, Thu Nhân Quyền

Lập tức mặt tên nam tử kia đỏ bừng, hắc quát khuôn mặt đỏ hồng, giận sảng giọng: “Người nữ nhân này như thế nào, như thế nào không biết xấu hổ như vậy! Ngủ còn cởi quần áo.”

Hạ Như Thanh lập tức bị những lời này của hắc làm cho buồn bực, ai ngủ còn mặc áo ngoài ngủ a, nói sau chính mình cũng không phải không có mặc, còn giữ hai kiện bộ nội y.

Hạ Như Thanh nhìn phiệt nam tử quá mức, đột nhiên muốn đùa cợt, nàng trêu chọc nói: “Nam nhân, kỳ thật yêu cầu của ta rất đơn giản.” Nàng nâng vai của hắc lên, gầy nhẹ nói, chỗ con mắt bạc tách ra vui vẻ nam tử lại không trông thấy.

“Nói đi, chỉ cần tại trong năng lực của ta, quyết không nuốt lời. . . .” Tên nam tử kia lấy lại bình tĩnh, màu đỏ trên khuôn mặt bắt đầu chậm rãi trút ra, khôi phục ra nguyên lai trắng nõn thông thấu.

“Rất đơn giản, ngươi liền làm người của Bồn cung a. . . .” Hạ Như Thanh cường ngạo nói, cánh môi đỏ thắm lặng yên tách ra chỉ hoa xinh đẹp, toát ra khí chất đẹp mắt đoạt người.

“Cái gì!” Nghe xong lời này, nam tử kia tức giận xoay người nhìn về phía Hạ Như Thanh, vốn là muốn cùng nàng tranh cãi, chính là vừa trông thấy Hạ Như Thanh bạo lộ da thịt, hắc quần bách hết lớn: “Nữ nhân đáng chết, làm sao ngươi còn không mặc quần áo!”

Không biết là ngượng ngùng hay là lửa giận, da thịt ngọc chất vừa nhiễm lên vài tia ánh sáng màu hồng nhuận .

“Ha ha, nam nhân, ngươi liền theo Bồn cung a. . . .” Hạ Như Thanh ý cười đầy mặt nhìn tên nam tử kia, hôm nay thật sự là đụng phải chuyện đùa, đường đường một sát thủ lại ngây thơ như vậy, xem ra nên chơi đùa cùng hắn .

“Ngươi biết ngươi đang ở đây nói cái gì sao? Ngươi cũng đã biết ta là ai? Rõ ràng. . . . Rõ ràng. . . .” Nam tử kia không biết bởi vì lửa giận hay là miệng vết thương trên lưng chuyển biến xấu, đột nhiên lời nói có chút cà lăm.

“Rõ ràng cái gì, ngươi nói a, Bồn cung rửa tai lắng nghe. . . .” Hạ Như Thanh tơ lụa bao vây tại chính trên người mình, xuân quang ẩn nhẫn lặng yên tách ra khắp phía.

“Ta sẽ không khuất phục thân mình làm nam sủng của một nữ nhân. . . .” Tên nam tử kia có chút oán giận nói, lửa giận khắp trên lông mày kiếm của hắn, sau lưng miệng vết thương máu càng phát ra nồng đậm, trong không khí tựa hồ cũng bắt đầu tràn ngập một cổ mùi máu tươi.

“Ha ha, Bồn cung khi nào yêu cầu ngươi làm nam sủng rồi? Bất quá nhìn tư sắc ngươi có thể tiến hành, như vậy Bồn cung liền miễn cưỡng tiếp nhận a. . . .” Hạ Như Thanh thuận thế ném vài mị nhãn, tà tử cười.

“Cái gì! Ngươi. . . .” Tên nam tử kia nổi giận nói, ngàn năm không thay đổi nam băng sơn, cư nhiên bị Hạ Như Thanh khiêu khích lên.

16. Chương 16: Kế Hoạch Thành Công, Bước Đầu Tiên

“Cái gì! Ngươi dám cả gan trêu ta! Danh Bách Lý Lương ngươi chưa nghe nói qua sao?” Bách Lý Lương nổi giận nhìn nữ nhân “Không biết liêm sỉ” kia, hắc không để ý đau đớn sau lưng mà mắng.

“Bồn cung cần gì phải biết? Có đáp ứng hay không chính là tùy ngươi. . . .” Hạ Như Thanh cười nhưng lạnh lùng, không có ý tứ hàm xúc trước trêu chọc, nàng nâng cao lông mày kẻ đen, ôm lấy cái cằm Bách Lý Lương nói: “Tiểu Lương, ngươi ngược lại cũng không theo Bồn cung a?”

“Nữ nhân đáng chết, ngươi. . . .” Không nghĩ qua là, Bách Lý Lương miệng vết thương sau lưng tác động, mày kiếm tuần tú vo thành một nắm, hơi thở tràn ngập máu tanh.

Đột nhiên đúng lúc này, một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

Hạ Như Thanh tâm cả kinh, nhìn qua Bách Lý Lương thân chịu trọng thương, vì vậy trên thân thể nàng nhanh chóng lấy cái chăn đắp lên mình, thuận thế đem màn che để xuống, trong phòng ngủ hết thấy mông lung.

“Ngoài điện người phương nào?” Hạ Như Thanh oai nghiêm khẽ mở môi, chăm chú nắm chặt mềm mỏng, phóng nhãn nhìn qua cửa cung.

“Nương nương mạo muội . Chúng ta chính là ngự tiền thị vệ, tới đây hỏi thăm nương nương có hay không trông thấy có thích khách xâm nhập.” Một thanh âm hùng hậu trung thực từ ngoài điện vang lên.

“Ừ, đợi Bồn cung kiểm tra một tí. . . .” Hạ Như Thanh đáp lại nói.

Nàng cười nhìn tránh Bách Lý Lương ở trong chăn nhẹ giọng nói: “Tiểu Lương, người nói Bồn cung muốn hay không đem người khai ra đi a?” Nàng dừng ở nam tử đang trốn giấu ở trong chăn rộng, con mắt bạc hiện lên vẻ mong đợi.

“Nữ nhân đáng chết, nếu người dám nói.” Bách Lý Lương thấp giọng uy hiếp nói, lông mi tinh xảo bịt kín mồ hôi chảy ròng ròng, miệng vết thương đau đớn một trận, khiến cho hắn khó chịu vô cùng.

“Ha ha, có cái gì Bồn cung không dám, kỳ thật người cũng có thể lựa chọn cự tuyệt. Bất quá.” Hạ Như Thanh dừng một chút nói, híp lại con mắt bạc, thiên hạ cũng không có ăn không bữa cơm, đụng với Hạ Như Thanh ta vẫn là phải giao gấp đôi .

“Bất quá cái gì? Người nếu dám đem ta khai ra đi, người cũng chịu không nổi, ” Bách Lý Lương cau mày, muốn hăm hại ta? Không có đơn giản như vậy, hắn dần dần nương đến vị trí Hạ Như Thanh, ngược mắt nhìn qua dung nhan tuyệt sắc của nàng, nói nhỏ: “Chẳng lẽ người sẽ không sợ ta vu hãm người không tuân thủ nữ tắc sao?”

Hạ Như Thanh cười yếu ớt nói: “Tiểu Lương, chiều này của người có lẽ đối với những nữ nhân khác hữu dụng, chính là như lời người nói nữ tắc đối Bồn cung mà nói liền căn bản không giá trị nhắc tới, nếu người nghĩ chủ động hiến thân mà nói..., Bồn cung suy nghĩ một chút, có hay không tiếp nhận người vì nam sủng Nhị Hào.”

17. Chương 17: Uy Hiếp Tác Chiến, Bước Thứ Hai

Nghe Hạ Như Thanh lời nói kinh hãi thế tục, Bách Lý Lương suy nghĩ , nữ nhân trước mắt rốt cuộc là thân phận gì, lại nói ra ngữ khí cuồng vọng như thế. Nhưng là bởi vì bình thường trong sinh hoạt Bách Lý Lương tiếp xúc đều là nam tử, đối mặt quốc sắc thiên hương như thế, có một phong cách riêng như Hạ Như Thanh có chút chống đỡ không được.

“Như thế nào? Rốt cuộc có đáp ứng hay không? Cơ hội chính là có hạn , Bồn cung kiên nhẫn cũng là có hạn .”

Hạ Như Thanh nhẹ nhàng cười yếu ớt, giống như mỗi tháng chóng mặt, như hoa chóng chất trên tuyết, khuôn mặt tú lệ tuyệt tục, da thịt trắng tuyết, càng xinh đẹp vô cùng.

“Xem như người lợi hại, chỉ cần người giúp ta vượt qua cửa ải này, ngày khác Bách Lý Lương ta nhất định tương báo.” Bách Lý Lương con người tối tăm u ám, cần rằng một cái hạ quyết tâm đáp ứng rồi, trước mắt cô gái tuyệt sắc này tâm cơ càng sâu nặng như thế, chính mình may mắn không chiếm được tiện nghi. Khó trách các ca ca nhà mình mỗi lần đều bị những nữ nhân kia khiến cho đầu chẳng vầng não tưởng, làm hại ngày qua ngày làm lao công. Quả nhiên các nữ nhân đều là quái vật rất đáng sợ

“Ha ha, vậy thì nói định rồi.” Hạ Như Thanh lời nói xoay chuyển, quay đầu lại hướng cửa điện đáp: “Bồn cung đã kiểm tra, cũng không có người khả nghi, các người có thể đi chỗ khác tra tìm rồi, Bồn cung hiện tại mệt mỏi, đều cáo lui a.”

“Đúng vậy nương nương, các nô tài cáo lui.” Dứt lời, ngự tiền tổng quản liền dẫn người rời đi trước tầm cung.

Dần dần, chờ tiếng bước chân biến mất thì Bách Lý Lương mới xông ra.

“Rốt cục cam lòng cho phát ra, Bồn cung nghĩ đến người còn lưu luyến cái chăn của Bồn cung”

Hạ Như Tướng vừa đem tung, lượn vòng dưới xuống, mang theo vài tia máu màu đỏ sẫm .

Bách Lý Lương không có thanh tức giận trừng liếc Hạ Như Thanh, gian nan từ trên giường rộng bò xuống.

“Tiểu Lương, đừng có dùng loại này ánh mắt nhìn Bồn cung, Bồn cung vẫn là sẽ sợ hãi” Hạ Như Thanh yếu ớt nói, buông xuống con mắt bạc, tóc dài màu đen phiêu linh xuống dưới, che lại cái miệng hoàn mỹ của nàng.

Nghe xong lời này, Bách Lý Lương khuôn mặt lập tức đen. Cự nhiên nữ nhân còn có như vậy hội diễn đùa giỡn, mới vừa rồi còn cường thế muốn chết, hiện tại lại đây lễ hoa đại vũ, đau đớn đáng thương.

“Tiểu Lương, Bồn cung gọi Hạ Như Thanh, người từ nay về sau đến chết cũng không thể quên a, dù sao người cũng coi như thượng người Bồn cung.” Hạ Như Thanh cười thầm nói, thiếu chút nữa danh tự đều quên nói, bằng không bận việc nửa ngày, nam tử này mặt co quắp còn không rõ ràng là ai cứu hắn.

18. Chương 18: Buồn Bực Chỉ Đường, Nam Tử Không May

“Ta đã biết, bắt quá ta hiện tại phải lập tức rời đi.” Nói cách khác ca ca nhà mình không có lương tâm còn không chết cười chính mình, rõ ràng kinh ngạc tại trên người một nữ nhân.

Bách Lý Lương ngẫm lại đã cảm thấy buồn bực, nhìn nữ tử trước mắt này ra vẻ nhu nhược động lòng người, không khỏi liên tưởng trái tim băng giá .

Hạ Như Thanh tại trong phòng ngủ nhìn chung quanh một chút, nàng khoác tơ lụa màu vàng nhạt, cởi bỏ chân ngọc đập trên sàn nhà, mang đến xúc cảm nhẵn nhụi.

“Ách.” Hạ Như Thanh mang theo Bách Lý Lương đi vài vòng, phát hiện hậu điện có một cửa sau ra ngoài.

Nàng chỉ vào Bách Lý Lương nói ra: “Có lẽ là hướng đông nam a.”

Hạ Như Thanh sau đó vừa chỉ chỉ phía sau cái hướng kia.

Nhưng Hạ Như Thanh còn chưa xong, Bách Lý Lương liền một cái bước đi hướng cái hướng kia đi đến, chỉ để lại một cái bóng dáng mờ mịt .

“Kháo, Bồn cung còn chưa nói xong đâu rồi, có lẽ là hướng Tây Nam” Hạ Như Thanh buồn bực lắm lắm , nàng bắt quá mới đến cái hoàng cung này hai ngày mà thôi, nào biết đâu rằng nhiều như vậy, thôi mặc kệ nó, chỉ cần đừng chết là được, dù sao hắn còn thiếu nợ nàng một chuyện.

Hạ Như Thanh lần nữa đi vào trên giường rộng, lẳng lặng nằm xuống, trong khi nhắm mắt dưỡng thần.

(kỳ thật ngay cả khi ngủ.)

Bóng đêm dần dần khắp lên màn trời, trời xanh đen kịt bao phủ hết thảy hắc ám.

“Tắm cùng Trẫm có cái gì hướng đi sao?” Kỳ Lạc Hi ngồi cao trên ghế rồng, phất tay áo hướng dưới ảnh vệ nói ra.

“Hồi bẩm hoàng thượng, vừa rồi có một nam tử thích khách khả nghi lẫn vào trong tắm cung, chính là Hoàng hậu nương nương không có vạch trần cũng đem che dấu.” Ảnh vệ bản mặt một tờ giấy ngàn năm không thay đổi, không mang theo chút nào cảm tình trả lời đầu ra đấy.

“Cái gì?” Kỳ Lạc Hi nắm chặt nắm tay, nữ nhân kia lại dám thả nam nhân tiến tắm cung, chết tiệt, tuyệt đối muốn giáo huấn cái tiểu nữ nhân cuồng vọng kia.

Kỳ Lạc Hi nổi giận ánh mắt không khỏi làm ảnh vệ ở dưới lau mồ hôi, vị hoàng hậu kia cũng thiệt là, bên ngoài còn bị nắm tóc, thật đúng là khổ ta à, vạn nhất hoàng thượng mất hứng một cái, ta chẳng phải thành oan hồn dưới đao đến sao.

“Bất quá.”

19. Chương 19: Giường Bồn Cung, Không Cho Phép Thượng

“Bất quá trước đây không lâu nam tử kia lại từ cửa sau tắm cung hướng đông nam rời đi, có hay không muốn thuộc hạ phái người theo dõi?” Ảnh vệ vừa tiếp thượng một câu, cái hoàng hậu thần bí trời giáng này vẫn là thật đủ phí sức ta rồi, nói không chừng ta ngày nào đó cứ như vậy bồi tiến vào. Nương a, nhi tử bất hiếu.

“Thật không, người trước phải người âm thầm điều tra, trước không nên động thủ, điều tra rõ chi tiết nam tử kia” Kỳ Lạc Hi hơi suy nghĩ, trông mắt hẩn nhìn về phía ảnh vệ dưới đất phân phó nói.

“Thuộc hạ tuân mệnh, thuộc hạ đi làm ngay. Cáo lui.” Đối Kỳ Lạc Hi sau khi phân phó hết nhiệm vụ, ảnh vệ ở trước mắt lập tức biến mất, tốc độ kia, thực gọi nhanh. Bởi vì hẩn tin tưởng mình lại sống lâu một chút, phỏng chừng không bị hù chết cũng bị lãnh tử.

Kỳ Lạc Hi từ trên ghế rồng đứng dậy, bản đồ tử trên long bào theo ống tay áo đóng đưa cũng tùy theo bông bành, trông rất sống động.

Hẩn nắm chặt tay áo có hình rồng, sải bước hướng tấm cung đi đến, nữ nhân, mới xuất hiện lập tức dẫn nhiều chuyện như vậy, trầm cần phải hảo hảo “Giáo dục giáo dục” người.

Đêm dài vắng người thì Hạ Như Yhanh yên tĩnh nằm ở trên giường rồng, đột nhiên nàng cảm giác có người khác cũng lên cái giường rồng này, con mắt bạc của nàng hơi nghiêng, trong đêm tối mới thả ra một đạo ánh sáng lạnh, “Là ai.”

“Ha ha, trẫm ngủ giường của mình chẳng lẽ còn muốn hoàng hậu hỏi đến sao?” Kỳ Lạc Hi nghiêng người nghiêng qua tại trên giường rồng, lộ ra cánh tay cường tráng gác ở trên vai Hạ Như Thanh.

“Hiện tại chính là giường phượng của Bồn cung, không có ý chỉ Bồn cung, người nam sủng nhỏ này, không cho phép thượng giường Bồn cung.” Hạ Như Thanh xoay người một phen, nhấc chân, muốn đem bạo quân lần nữa đá xuống khỏi giường rồng.

“Hoàng hậu, một chiêu không thể làm hai lần người chưa nghe nói qua sao?” Kỳ Lạc Hi nghiêng người lóe lên, thuận thế bắt được mắt cá chân Hạ Như Thanh, hẩn hung hăng đem Hạ Như Thanh hướng dưới thân thể của mình kéo đi.

Cái thân hình thon dài hoàn mỹ kia đem Hạ Như Thanh gắt gao đặt ở dưới thân, lồng ngực cường tráng mâu thuẫn với mềm mại của nàng.

Hạ Như Thanh liều mạng phản kháng, nàng dùng đầu gối chống đỡ bụng Kỳ Lạc Hi đè nặng, nghĩ đến xoay người đảo khách thành chủ, lựa khoác lên người lại ngoài ý muốn chảy xuống.

“Hoàng hậu, người đây là đang đùa với lửa nha.” Kỳ Lạc Hi mong muốn Hạ Như Thanh dưới thân không ngừng phản kháng con người không khỏi tối sầm u ám, nữ nhân đáng chết, rõ ràng không mặc quần áo đi ngủ, vừa rồi cái thích khách kia tới về sau khẳng định cũng là không có mặc, nhất định phải hảo hảo giáo dục!

20. Chương 20: Bốc Lửa Hấp Dẫn, Siêu Phun Máu

Hạ Như Thanh mềm mại cách lựa trên lồng ngực hẩn vuốt ve, đột nhiên một giòng nước ấm phun lên bụng Kỳ Lạc Hi.

Kỳ Lạc Hi ức chế lấy ** hướng Hạ Như Thanh dưới thân nói nhỏ: “Hoàng hậu, người có phải hay không cũng nên cố gắng một chút đây”

Hạ Như Thanh nổi giận nhìn Kỳ Lạc Hi, nàng lấy tay chống đỡ đè nặng xâm phạm của hẩn, giận sắng giọng: “Bạo quân chết tiệt, người hướng cái đó dựa vào đâu rồi, chính là một tiểu nam sủng, xuống nhanh cho Bồn cung.”

Hạ Như Thanh cường ngạnh từ dưới thân Kỳ Lạc Hi chui ra, ngược lại xoay người ngồi ở trên người của hẩn.

“Nam sủng Nhất Hào, người nếu dám can đảm lại đối bồn cung bất kính, Bồn cung làm cho Nhị Hào thể thân người!” Hạ Như Thanh híp lại con mắt bạc gắt gao chằm chằm vào Kỳ Lạc Hi, loại chuyện này thật sự là quá nguy hiểm, bất quá Bồn cung cũng không phải là những nữ tử yếu ớt kia, xem Bồn cung ngự long như thế nào.

“Nhị Hào nam sủng? Chớ không phải là thích khách kia?” Kỳ Lạc Hi ngược mắt nhìn về phía Hạ Như Thanh, “Hoàng hậu của Trẫm thật đúng là cho trẫm trường mặt mũi a.”

“Người quả nhiên phái người giám thị Bồn cung, nam sủng cần phải ngoan ngoãn nghe lời.” Hạ Như Thanh cười tà nhìn Kỳ Lạc Hi, trong cười âm hiểm mang theo một tia mưu đồ đắc ý.

“Vậy thì thế nào, trầm.” Kỳ Lạc Hi còn chưa có nói xong, Hạ Như Thanh lập tức đem dao găm Thụy Sĩ trong túi áo da bên giường rút đi ra, đối với mệnh của hắn, ý cười đầy mặt nói:

“Bạo quân, người nói Bồn cung nếu như vậy không nghĩ qua là bỗng nhúc nhích, người đoán sẽ như thế nào?” Hạ Như Thanh dùng sống dao vỗ vỗ Kỳ Lạc Hi, tà tứ cười làm nổi bật tại đáy mắt Kỳ Lạc Hi.

Kỳ Lạc Hi đến hít sâu một hơi, “Nữ nhân đáng chết, không cho phép nhúc nhích, trầm mệnh lệnh người nhanh đưa dao ra.” Kỳ Lạc Hi nổi giận gào thét, gắt gao trừng mắt Hạ Như Thanh, tóc dài đen màu đỏ ở sau người quần quanh lấy.

“Ha ha, bạo quân, đừng hướng Bồn cung rống, vạn nhất tiểu tâm can Bồn cung bị sợ, bất tri bất giác tay run lên, sau đó sẽ như thế nào, lòng dạ chúng ta biết rõ.” Hạ Như Thanh nhu yếu nháy con mắt bạc, trên tay lực đạo lại gia tăng vài phần, thẳng bức Kỳ Lạc Hi đi vào khuôn khổ.

“Bảo bối, có chuyện hảo hảo nói, trước tiên đem dao găm lấy ra biết không?” Kỳ Lạc Hi nhẹ giọng dụ dỗ Hạ Như Thanh, nhếch lên cặp môi đỏ mọng, bộ dáng vẻ mặt người tốt, rất sợ dao găm trên tay Hạ Như Thanh có một sơ xuất, bằng không hắn đã có thể xong đời.

21. Chương 21: Uy Hiếp Bạo Quân, Cười Lạnh Người

“Bồn cung mới không chịu cho người dụ dỗ đâu, người cho là Bồn cung là Tần phi ở cái hậu cung này sao? Vài câu lời khen đã nghĩ lừa gạt Bồn cung, tuyệt đối không có khả năng.” Hạ Như Thanh khiêu cao lông mày kẻ đen, thần sắc tự nhiên nhìn chăm chăm vào Kỳ Lạc Hi, muốn đánh nhau với nàng? Sao còn muốn dựa vào kỹ xảo.

“Khụ khụ, hoàng hậu muốn nói yêu cầu gì, trầm cũng sẽ đưa cho người.” Kỳ Lạc Hi cười cười xấu hổ, buồn bực hôm nay cư nhiên bị một tiểu nữ nhân ăn gắt gao, bị những đại thần kia mà biết, còn muốn náo lật trời.

“Bồn cung muốn bao hết tẩm cung của người, hơn nữa Bồn cung muốn ngự tứ kim bài!” Hạ Như Thanh cười trộm, lần này không yêu cầu chết người, còn đợi khi nào, có kim bài cũng thuận tiện phát triển sau này trời ạ.

“Người. Người. Đừng được một tắc lại muốn tiến một thước.” Kỳ Lạc Hi vừa nghe yêu cầu không khỏi nổi trận lôi đình, cái tẩm cung này chính là hắn ngự dụng, hoàng hậu bao hết tẩm cung để vương, truyền ra không làm trò cười sao? Còn muốn kim bài? Chẳng lẽ nữ nhân này lại còn muốn đem cái kia Nhị Hào cho đón tiến cung sao? Tuyệt đối không được!

“Không đồng ý? Kỳ thật Bồn cung cũng không muốn cưỡng cầu, người đã nếu làm như vậy, cũng đừng trách Bồn cung vô tình.” Dứt lời, Hạ Như Thanh liền đem dao găm đối với “Huỳnh đệ” Kỳ Lạc Hi chào hỏi qua.

“Ngừng! Ngừng ngừng! Trầm đáp ứng, trầm đáp ứng còn không được sao? Hoàng hậu đã khi dễ trầm.” Kỳ Lạc Hi làm bộ âm thầm lau nước mắt, cũng đang cười lạnh, tẩm cung có thể cho người, nhưng là người cũng không nói không cho phép trầm ở tại tẩm cung.

“Hừ, coi như người thức thời. Bất quá ngàn vạn đừng ra vẻ tìm Bồn cung, Bồn cung có thể uy hiếp người một lần, sẽ có lần thứ hai, ta xem người cũng không muốn “Huỳnh đệ” của người có cái gì bất trắc a.” Hạ Như Thanh trong lời nói có chuyện đối Kỳ Lạc Hi cảnh cáo nói, nàng vỗ vỗ sống dao cố ý ở trước mặt của hắn huy vũ xuống.

Nhưng là, dù sao gừng càng già càng cay.

Đột nhiên Kỳ Lạc Hi thừa dịp Hạ Như Thanh thời khắc khai đao tử, hắn xoay người lại đem Hạ Như Thanh áp đảo tại dưới thân, hai tay kiềm hãm ở ngọc thủ của nàng, tà tứ nhìn Hạ Như Thanh, tại bờ tai của nàng nói nhỏ: “Hoàng hậu, cũng không nên quên trầm cũng không phải dễ đối phó.” Kỳ thật hắn trước đó hoàn toàn có năng lực đem Hạ Như Thanh kiềm chế được, chỉ tiếc để cho Hạ Như Thanh chế trụ bảo

bối của hắn, hắn cũng không muốn mạo hiểm có khả năng đoạn tử tuyệt tôn đi phản kháng, bất quá bây giờ chủ quyền lại biết đến đây.

22. Chương 22: Rong Giận Bạo Quân, Miệng Đánh Nhau Chết Sống

” Bạo quân chết tiệt, mau từ trên người Bồn cung ngồi dậy”

Hạ Như Thanh cực lực phản kháng, giận trừng mắt Kỳ Lạc Hi, môi mỏng khẽ mở lớn tiếng mắng: “Người tên bạo quân này hèn hạ vô sỉ tự luyện vô lại, Bồn cung muốn phế danh hào nam sủng của người.”

“Trẫm tại sao lại vô lại rồi? Trẫm chưa nói không đáp ứng yêu cầu trước của người a.”

Kỳ Lạc Hi cười xấu xa, khóe môi hơi nghiêng như có như không vẽ đường cong, ha ha, tiểu nữ nhân, lúc này cũng không có tốt như vậy phản công a.

Hạ Như Thanh nổi giận bắt đầu kéo cánh tay, hy vọng có thể từ trong tay Kỳ Lạc Hi giãy đi ra, đáng tiếc bạo quân dù sao cũng là người tập võ, lại là nam tính, bất đắc dĩ nửa ngày đều không có thành công.

“Hừ, Bồn cung tự có biện pháp.”

Sau đó Hạ Như Thanh rất nhanh kéo cổ tay, thẳng nhìn qua lồng ngực Kỳ Lạc Hi mà đánh lén, Bồn cung tuy nhiên đánh không đến người, nhưng cũng có thể cào người, cho người nếm thử tư vị thấy máu.

Chỉ chốc lát, trên lồng ngực trắng nõn của Kỳ Lạc Hi biến tím xanh một miếng, mặt mờ đến cực điểm.

“Dau chết trẫm rồi, không cho phép cào trẫm, người.”

Kỳ Lạc Hi thật sự là đối Hạ Như Thanh trước mắt không có biện pháp, bất kể như thế nào nàng sẽ tìm cơ hội phản kích, cường hãn là người bình thường không bằng được .

“Đã như vậy, vậy cũng chớ trông mong trẫm không khách khí, trẫm muốn dùng răng có răng.” Dứt lời, Kỳ Lạc Hi đi hướng tới ngã chúi xuống, liền hướng xương quai xanh Hạ Như Thanh tấp tới.

“Hỗn đản chết tiệt, người hướng cái đó cấn ! Chưa nghe nói qua quân tử dùng tài hùng biện không động thủ !” Hạ Như Thanh không khách khí hướng Kỳ Lạc Hi đập tới, đáng tiếc thân thể hắn nhấn một cái, Hạ Như Thanh chân liền nâng không nổi.

“Trẫm không thể không động thủ sao? Trẫm hiện tại chính là đang động khẩu a, rất phù hợp yêu cầu của hoàng hậu”

Kỳ Lạc Hi nhìn xéo Hạ Như Thanh, xấu xa phiết khóe môi, giống như tên du côn bình thường làm cho người ta tức giận, hắn tùy ý ở trên xương quai xanh Hạ Như Thanh gặm như gặm thức ăn, cũng lưu lại một khối ấn ký đỏ hồng.

“Bạo quân, người là chó sao?” Hạ Như Thanh thật sự nhẫn nhịn không được cảm giác tê dại phía trên xương quai xanh, không khỏi nổi giận nói.

“Trẫm nếu là chó, hoàng hậu chẳng phải thành.”

23. Chương 23: Áp Đảo Giường Rong, Kinh Động Hoàng Cung

Hạ Như Thanh không mảy may đến câu hỏi của Kỳ Lạc Hi, nàng liều mạng khom động lên thân hình, hi vọng mượn nhờ quán tính có thể đem thân thể của mình từ dưới thân Kỳ Lạc Hi giải cứu ra.

“Hoàng hậu, như vậy có thể trả lời trẫm vô dụng nha.” Kỳ Lạc Hi cười tà, trêu nhìn Hạ Như Thanh, nặng nề đặt ở phía trên thân thể mềm mại của nàng.

Cứ như vậy, muốn liều mạng một cái, liều mạng một cái bị hạ thấp xuống, giường rong to như vậy không ngừng chấp chờn, thật là ái muội.

Đột nhiên toát ra vài tiếng chói tai thanh âm đứt gãy,

“Bùm!”

Giường rỗng sụp đổ. (haha, giường sập rồi, thấy chưa giường rỗng mà còn bị sập huổng gì giường bình thường)

Ngày hôm sau trong nội cung liền truyền ra, hoàng thượng đối người sắp trở thành Hoàng hậu kia cực kỳ sủng ái, lại cuồng dã áp đảo giường rỗng, trong khoảng thời gian ngắn đã trở thành dư luận mới nhất trong hoàng cung.

Sáng sớm, Hạ Như Thanh mở ra con mắt bạc nhập nhèm, ý cười đầy mặt nhìn giường rỗng sụp đổ, mở miệng đối Kỳ Lạc Hi nói ra: “Bạo quân, người thật đúng là cuồng dã a, giường rõ ràng lớn như vậy cũng bị người đè ngã, cái này chính là trong hoàng tộc các người kỳ văn trong kỳ văn.” (chuyện lạ trong chuyện lạ)

“Đó là đương nhiên, có hoàng hậu quốc sắc thiên hương như vậy, coi như là trầm say chết vào váy quả lựu của hoàng hậu, cũng cam tâm tình nguyện a.” Kỳ Lạc Hi cũng không bỏ qua trả lời lại một cách mỉa mai, tiện tay nhặt ra tơ lụa của Hạ Như Thanh sờ qua, đặt ở giữa cánh môi nói nhỏ: “Chỉ tiếc môi kiều nộn ướt át của hoàng hậu, trầm còn chưa âu yếm.”

Nhìn bộ dáng chán ghét của Kỳ Lạc Hi, Hạ Như Thanh ước gì đi lên giẫm hai chân, nàng nhíu mày nhìn hoàn cảnh quanh mình, uể oải nhìn chỗ giường rỗng sụp đổ tồi tệ, chần chờ tầm cũng bay rải rác xuống tại bốn phía, ai cũng không thể tưởng tượng đây là nguyên lai tẩm cung xa hoa xa xỉ của người kia ngự dụng.

“Hắt xì.”

“Hắt xì.”

Đột nhiên Hạ Như Thanh cùng Kỳ Lạc Hi cùng nhau hắt xì lên, Hạ Như Thanh lôi kéo long bào trên người, mấp máy cánh môi, nhìn Kỳ Lạc Hi cởi bỏ nửa người trên, không khỏi thú vị nhớ lại đêm qua giường rỗng sau khi sụp đổ.

(buổi tối còn có một canh)

24. Chương 24: Cào Bạo Quân, Đoạt Long Bào (1)

Đêm đó, tại giường rỗng sau khi sụp đổ, Hạ Như Thanh thành công từ giữa kiềm chế của Kỳ Lạc Hi đào thoát đi ra.

“Chết tiệt, trầm nhất định phải chém đầu tên thợ mộc kia!” Kỳ Lạc Hi nổi giận gào thét, tại cái kia trong nháy mắt sụp đổ vốn tưởng rằng có một kế cuối Hạ Như Thanh sẽ không đã bị thương tổn cái gì, chính là cái kia tiểu nữ nhân rõ ràng không coi hấn vào đầu chạy ra ngoài, làm hại hấn bị tẩm ván gỗ gây làm đau.

“Bạo quân, giết người lung tung cũng không phải chơi!” Hạ Như Thanh từ chỗ ắt nhìn xuống chính là ghé vào phế tích trên giường rỗng của Kỳ Lạc Hi, âm thầm tính toán vượt qua đêm nay như thế nào.

Đột nhiên, Hạ Như Thanh ngẩng đến long bào trên người Kỳ Lạc Hi, nàng vụng trộm cười gian, xem ra Bồn cung bỏ quên.

Tùy theo vẻ mặt nụ cười ôn nhu Hạ Như Thanh nhìn Kỳ Lạc Hi, nuông chiều đối Kỳ Lạc Hi nói ra: “Ai nha, nam sủng người ở đây té rồi sao? Cho Bồn cung nhìn xem có làm bị thương không?” (gian quá à)

Kỳ Lạc Hi vẻ mặt buồn bực nhìn thái độ đại chuyển biến 180° của Hạ Như Thanh, “Hoàng hậu người có âm mưu gì, đừng cười ôn nhu như thế, trầm có chút nghĩ mà sợ.” Hấn không khỏi co quắp khóe môi, nhưng là không phải không thừa nhận Hạ Như Thanh cười lộ lên xem tốt như vậy.

“Bồn cung có phúc hắc như vậy sao? Khó được Bồn cung quan tâm nam sủng như vậy, đến bắt tay cho Bồn cung, Bồn cung khiến người.” Hạ Như Thanh vui vẻ như trước không giảm, hai má nhẹ nhàng ấn ra lúm đồng tiền, diêm dúa lẳng lơ cặp môi đỏ mọng kéo độ cong hấp dẫn, trong mắt bạc lại hiện lên một tia không muốn người biết cảm xúc.

Nhìn Hạ Như Thanh mỉm cười khuynh quốc khuynh thành, Kỳ Lạc Hi không tự chủ được đưa tay cho nàng nhu hòa khiêng lên, lại không biết người này mỉm cười âm mưu sau lưng đang tại nổi lên.

Hạ Như Thanh một tay nắm lấy Kỳ Lạc Hi kéo lên,

“Hoàng hậu, nếu người ngày ngày ôn nhu đối đãi như thế, như vậy.” Kỳ Lạc Hi mừng rỡ nói nhỏ. Nhưng lời của hắn còn chưa nói xong, thân ảnh còn chưa định trụ, đột nhiên Hạ Như Thanh xuất thủ. . . .

25. Chương 25: Cào Bạo Quân, Đoạt Long Bào (2)

Đột nhiên Hạ Như Thanh xuất thủ, nàng nhẹ nhàng linh hoạt giữ chặt dây thắt lưng cạnh góc long bào, sau đó đạp Kỳ Lạc Hi một cước, nhờ lực đạo thân thể ngã xuống, thuận thể đem long bào từ trên người của hắn lột ra. (haha, ai biểu bị gái dụ)

Trong lúc nhất thời, Kỳ Lạc Hi đã bị hãm hại cả 2 phương diện, không chỉ có ngã xuống trên giường lần nữa, mà ngay cả quần áo còn sót lại cũng bị cởi trần.

“Người nghĩ đông chết trăm sao?”

Kỳ Lạc Hi hai tay che, tức giận trừng mắt Hạ Như Thanh, hôm nay rõ ràng nhất, lại bị nữ nhân này nhiều lần lừa dối, Kỳ Lạc Hi nâng cao lông mày tuần tú, đối Hạ Như Thanh nói nhỏ:

“Trăm không phát uy, đương trăm mèo bệnh sao? Trăm muốn.”

Còn chưa chờ Kỳ Lạc Hi nói xong, Hạ Như Thanh liền trực tiếp không đếm xỉa hắn, nàng cười yếu ớt mang theo một tia trêu, “Bổn cung không đem người đương mèo bệnh, bởi vì người chẳng qua là HelloKitty!”

“HelloKitty?”

Tuy nhiên Kỳ Lạc Hi không biết HelloKitty là có ý gì, nhưng ngược lại nhìn biểu lộ đùa giỡn của Hạ Như Thanh, lửa giận không khỏi chỉ lên trời, rồi lại đối với nàng không đành lòng ra tay.

Hạ Như Thanh cũng biết chính mình có chút đùa quá trớn, đối với một đế vương mà nói có thể nhẫn nhịn dung túng tới loại trình độ này đã xem như cực kỳ sủng ái.

Nàng hắng giọng một cái hơi có vẻ nhu nhược đối Kỳ Lạc Hi nói ra: “Người liền đem long bào cho Bổn cung mượn mặc một đêm, hiện tại giường lại không thể ngủ, người chẳng lẽ nhẫn tâm thân thể mảnh mai của Bổn cung tại trên sàn nhà bị đông lạnh sao?”

Vì vậy Kỳ Lạc Hi không nghĩ qua là liền mỹ nhân kế xảo trá này của Hạ Như Thanh, cởi bỏ đông lạnh cánh tay một đêm.

— trở lại sáng sớm —

“Uy uy , hoàng hậu, người đang mơ màng cái gì ? Chẳng lẽ trăm ngày hôm qua còn chưa đủ thỏa mãn người sao?” Kỳ Lạc Hi gặp Hạ Như Thanh thất thần ngay tại sáng sớm, vì vậy liền nhân cơ hội trêu chọc đến, lúc này không được còn đợi khi nào?

26. Chương 26: Gặp Chiêu Phá Chiêu, Chơi Tin Vịt

trở lại sáng sớm — “Uy uy , hoàng hậu, người đang tại mơ màng cái gì ? Chẳng lẽ trăm ngày hôm qua còn chưa cho người đầy đủ sao?” Kỳ Lạc Hi gặp Hạ Như Thanh sáng sớm đang thất thần, vì vậy liền nhân cơ hội trêu chọc đến, lúc này không được còn đợi khi nào?

“Hoàng thượng ngại Bổn cung tối hôm qua giáo điều không đủ sao?” Hạ Như Thanh nhú lại con mắt bạc, nhìn thẳng Kỳ Lạc Hi, “Bổn cung không ngại làm cho bạo quân người bộ dáng cứ như vậy đi ra ngoài, chỉ là thoáng lo lắng phi tử hậu cung của người hội bạo động.”

Nàng tùy ý dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ bề mặt hộp, da thịt trắng nõn tinh tế tại ánh mặt trời sáng sớm chiếu rọi xuống nhuộm lên một tầng làm sạch ngọc xanh sáng rõ.

Vừa nghe lời này, Kỳ Lạc Hi bần mẫn lập tức nghiêm túc, làm bộ nghiêm chỉnh nói ra: “Khụ khụ, long bào trước hết trả lại cho trẫm a, trẫm muốn đi lâm triều” Nếu cởi bỏ cánh tay đi ra ngoài, bị những Tần phi hậu cung kia trông thấy, còn không ác lang vô mồi, trường cảnh kia thật là làm cho lòng người lạnh ngắt không thôi.

” Yêu cầu tối hôm qua của Bồn cung” Hạ Như Thanh lập tức nắm lấy cơ hội, để tránh làm cho Kỳ Lạc Hi vì dùng lý do quên mà từ chối.

Kỳ Lạc Hi vừa nghe, quả nhiên hé mở mắt đen, chẳng lẽ nữ nhân này cứ như vậy không thể chờ đợi được sao? Cũng tốt, trẫm cũng có lý do chánh đáng ngủ ở bên cạnh nàng

Kỳ Lạc Hi mặt mũi tràn đầy cười xấu xa nhìn Hạ Như Thanh: “Yêu cầu kia. Trẫm đáp ứng rồi.” Trong nội tâm lại đánh gõ bằng cửu chương. (trong lòng tính toán)

“Bồn cung như thế nào cảm thấy tin vịt nha?” Hạ Như Thanh hoài nghi chăm chăm vào Kỳ Lạc Hi, một bên đem long bào đưa cho hắn, một bên suy nghĩ .

“Nào có! Hoàng hậu quá lo lắng, khụ khụ, hiện tại trẫm muốn đi lâm triều” Không chờ, Hạ Như Thanh phản ánh Kỳ Lạc Hi liền nhận lấy long bào, nhanh chóng biến mất tại trước mắt của nàng.

Nhìn bóng lưng hắn nhanh chóng rời đi, Hạ Như Thanh nhú đôi mi thanh tú, mặc kệ cái tin vịt gì, Bồn cung đều gặp chiêu phá chiêu. Bất quá, hiện tại cũng có thể mời đến những Tần phi kia đến rồi, một ít con tôm vô dụng có thể quét ra hậu cung .

27. Chương 27: Cuồng Quét Hậu Cung, Lập Uy Mới (1)

Mưa tí tách tươi mát tại trên mặt cánh hoa phấn nộn, gió nhẹ nhàng bay lên xẹt qua ngự hoa viên, sáng khoái mang đến một tia phả lệ.

“Tỷ tỷ, người có nghe nói hoàng thượng tối hôm qua.” Đột nhiên một người nữ tử đang mặc váy màu trắng nhạt củ sen, vội vàng vàng rảo bước nhắm nơi xa đi đến.

Khuyen tai ngọc tinh xảo cách cách run run, mồ hôi đầy đặc từ cái trán lăn xuống.

“Hà phi muội muội, chuyện gì mà nóng vội như vậy?” Liễu phi thân tập một bộ váy xanh nhạt hoa bách hợp, nổi lông kéo vài cái tóc mây, bên cạnh phối hợp trên một cái thoa cài tóc bằng bạc quý, có loại đặc chế rõ ràng tươi đẹp.

“Liễu phi tỷ tỷ người chẳng lẽ còn không biết sao?” Hà phi lấy tay lụa lau lau mồ hôi trán, uốn lên con mắt hạnh nghi ngờ hỏi Liễu phi, loại này nóng nghe thấy muốn nổ tung, Liễu phi rõ ràng lại không biết? Thật sự là khó có thể tưởng tượng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta ngày hôm qua hoàn toàn liền ra qua cửa cung.” Thời điểm đang nói mấy câu phía sau, Liễu phi cơ hồ là nện đi ra , gắt gao cắn răng, cái hồ ly tinh kia không biết xấu hổ nhưng làm nàng tức giận thật rồi, từ nhỏ đến lớn còn không có nữ nhân đem nàng áp chế đến loại tình trạng này.

Tùy theo, Hà phi hướng liếc nhìn chung quanh, lặng lẽ hướng Liễu phi nói nhỏ: “Ngày hôm qua, hoàng thượng cùng cái chuẩn hoàng hậu kia cùng một chỗ đem giường rồng ở tẩm cung áp đảo” Còn chưa có nói xong, mặt Hà phi hai gò má liền hồng hào, hoàng thượng hẳn rõ ràng làm ra chuyện tình cuồng dã như vậy.

Chính là nàng nhưng không biết phía sau của nội dung vở kịch này.

“Cái gì! Hoàng thượng rõ ràng như vậy sung sướng cái tiểu tiện nhân kia!” Liễu phi cơ hồ kêu lên, lại bị Hà phi bưng kín môi đỏ, biểu lộ bị đau ghen ghét có chút làm cho người ta sợ hãi.

“Tỷ tỷ, người kêu lớn tiếng như vậy làm gì, nàng chính là tương lai được chuẩn làm hoàng hậu” Hà phi hoảng sợ vỗ vỗ bộ ngực, ngọc chất treo lủng lẳng nhẹ nhàng lắc lư , miến tua cũng tùy theo tung bay cao thấp.

“Sợ cái gì, chỉ cần thái hậu không ân chuẩn, hoàng thượng cũng không còn biện pháp, đến lúc đó sợ hãi cái hồ ly tinh kia?” Liễu phi khinh thường la hét, lại không biết đã bị ở sau người chính là cái kia người, toàn bộ nghe xong đi.

“Liễu phi, Hà phi, các người thật sự là thật hăng hái a.”

Đột nhiên một tiếng thanh âm nghe giống như thanh uyển từ sau lưng của các nàng xông ra, nhị phi đều hoảng sợ nhìn người kia nói chuyện.

28. Chương 28: Cuồng Quét Hậu Cung, Lập Uy Mới (2)

“Nhị vị phi tử, sáng sớm ở nơi này nói chuyện phiếm, thật sự là hảo tâm tình a.” Hạ Như Thanh ý cười đầy mặt nhìn hai người tại sau lưng nàng nói bậy, cẩn thận dò xét lên hai người trước mắt.

Theo vừa rồi nghe qua thị nữ đáp, nàng cũng đại khái biết cái hình thức hậu cung này, chủ yếu tổng cộng chia làm ba phái.

Thứ nhất chính là chỗ Liễu phi này chỉ nữ Tể tướng đương triều, làm người so với âm hiểm, tính tình xem như cái hậu cung nóng bỏng nhất bạo phát một vị rồi, nếu không phải dựa vào danh nghĩa chỉ nữ Tể tướng, chỉ sợ vẫn không thể hình thành có thể cố gắng xu hướng.

Cái này thứ hai phải kể là Lê phi hòa thân Tây Cung rồi, nàng là Tam công chúa nước Tây Tuyết, mặc dù hoàng đế nước Tây Tuyết không phải đối với nàng sủng ái đến cực điểm, vậy do mượn tài hoa của nàng tại nước Tây Tuyết cũng coi như người gior lên đủ nặng nhẹ, hôm nay nàng gả cho quân chủ Kỳ Liên Quốc, coi như là không được sủng, vậy do nương danh hào công chúa, cũng có thể tranh ngôi vị hoàng hậu. Lê phi này tính cách lãnh đạm dịu dàng, so với Liễu phi cũng tính toán trên tương đối có tiếng nhìn người.

Mà thứ ba sẽ không nói không được, thì phải là chuyện Ti Yên, vừa mới bắt đầu Hạ Như Thanh kỳ quái, vì cái gì cái chuyện Ti Yên này vì sao không có phong tước, về sau mới biết được hoàng thượng còn chưa phong nàng làm phi, tuy nói bối cảnh của nàng hùng hậu không bằng hai người trước, chính là giúp nàng có chỗ dựa đứng là bác nàng, thái hậu đương triều, bởi vì nàng hàng năm cùng thái hậu ra ngoài, trong nội cung người đối với nàng hiểu rõ cũng rất ít, nhưng bởi vì thái hậu là chỗ dựa, cùng đoạn thời gian trước phát sinh cái sự kiện kia, cũng khiến chuyện Ti Yên này cực kỳ được xem như có tương lai chuẩn làm hoàng hậu.

Chính là bởi vì Hạ Như Thanh tham gia cũng khiến ba cái hoàng hậu tương lai này cũng tùy theo âm đạm rồi.

“Muội muội tham kiến hoàng hậu tỷ tỷ.” Đột nhiên Hà phi từ trong lúc khiếp sợ tỉnh lại, vội vàng lôi kéo Liễu phi bên cạnh đối Hạ Như Thanh tham bái lễ.

Hà phi lặng lẽ đánh giá vị tân hoàng hậu này, tuy chưa từng thấy qua mặt, nhưng là loại khí chất uy nghiêm làm cho nàng lập tức cũng cảm giác được một loại khí thế cường chế, căn bản rất không muốn dùng, thì biết rõ thân phận người trước mắt .

Mà Liễu phi lại gắt gao chăm chăm vào Hạ Như Thanh không chịu hành lễ, tuyệt đối là cái tiểu hồ ly tinh kia, thanh âm của nàng cả đời mình đều nhớ rõ , ngày hôm qua sỉ nhục nhất định phải đòi lại.

“Xem ra, Liễu phi xem thường Bồn cung” Hạ Như Thanh liếc xéo hai người, cánh môi ôn nhu chau lên, một câu kinh người.

29. Chương 29: Cuồng Quét Hậu Cung, Lập Uy Mới (3)

Liễu phi cùng Hà phi hai người nhìn con người Hạ Như Thanh, âm thầm đánh giá nàng, một bộ váy sen súng xanh da trời nhẹ nhàng linh hoạt vờn quanh trên thân thể mềm mại của nàng, lông mày kẻ đen thanh uyển bay xéo phía trên con mắt bạc, trong mắt nước gợn nhẹ nhàng mang theo một tia khí lười biếng, hai gò má tổ nhan trắng nõn giữa lộ ra màu hồng, ánh sáng trơn bóng, không điểm mà môi hồng đỏ bừng bừng phần chần lạnh như băng.

“Bản phi đối với người cũng không bất mãn.” Liễu phi mang theo một tia ngạo nghễ đối Hạ Như Thanh nói, trước không thấy người Hạ Như Thanh, hiện tại thấy rồi, ngược lại càng nổi trận lôi đình, nàng xác thực thừa nhận cái hồ ly tinh này bộ dáng thập phần tinh xảo, không giống với tự mình nghĩ tượng trong đẹp dễ mị tục, mà là mang theo một phần lãnh diễm thanh uyển, nàng cũng rất cực hiểu được vì sao hoàng thượng sẽ đối với nàng sủng ái như thế, thế cho nên giường rồng đều bị cuồng dã áp đảo, được giai nhân này, thành quỹ cũng phong lưu a.

Đáng tiếc chính là, đối mặt địch mạnh như thế, nàng càng không thể nhân từ nương tay, cho dù nàng sắp trở thành tân hoàng hậu, nàng cũng muốn đem kéo tay nàng xuống dưới, hiện tại nàng đến lúc đó tình nguyện hai người khác ngồi trên ngôi vị hoàng hậu, cũng không nguyện Hạ Như Thanh thực hiện được.

“Chính là Bồn cung nhìn người tựa hồ có điểm gượng ép a? Chẳng lẽ người không hài lòng hoàng thượng phong Bồn cung là hoàng hậu sao?” Hạ Như Thanh cảm tức Liễu phi, trong mắt bạc hiện lên một tia tính toán.

“Liễu phi không dám, chỉ là người tựa hồ còn chưa ngồi trên ngôi vị hoàng hậu, tại thái hậu sự chấp thuận trước liền tự xưng Bồn cung, quy củ tựa hồ có điểm không phù hợp.” Liễu phi cả gan làm loạn phản kích, cũng không dám nhìn Hạ Như Thanh.

“Liễu phi tỷ tỷ, người đây là nói cái gì nha, ” Hà phi ở một bên nghe cái này mang theo hỏa được đối lời nói, không khỏi kinh hãi một chút, lập tức nhẹ nhàng lôi kéo Liễu phi, nhẹ nói, “Hoàng hậu tỷ tỷ, xin thứ cho Liễu phi tỷ tỷ vô lễ, Hà phi trong này thay mặt Liễu phi bồi tội cho hoàng hậu tỷ tỷ.”

“Không sao, Bồn cung làm sao có thể chú ý những việc này?” Hạ Như Thanh đang âm thầm so tài, lời này vừa ra, đã chứng minh rồi chính mình có loại tao nhã này, cũng thăm phúng Liễu phi ghen tị, không xứng quản lý hậu cung.

Tùy theo Liễu phi cũng nghe hiểu rõ hàm nghĩa trong lời nói, bất mãn đối Hạ Như Thanh nói ra: ” Người đừng cho rằng hoàng thượng sủng người, người có thể tùy ý làm bậy, đừng quên còn có cửa của thái hậu?”

Mà Hà phi nhưng lại vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn hai người chính gặp tương đối, nàng mới vừa nghe bắt đầu tưởng Liễu phi cố ý cùng Hạ Như Thanh đối kháng, một lát sau mới hiểu được nguyên lai hoàng hậu cố ý khơi mào tranh chấp, vì sao? Khi nàng nhìn thấy Hạ Như Thanh cái nhìn kia đã bị nàng thật sâu hấp dẫn ở, giống như một loại khí chất quân vương, cùng Kỳ Lạc Hi quá mức giống nhau rồi, tại trong nháy mắt làm cho nàng có chút thất thần.

Chính là lời nói mới rồi lại.

Chẳng lẽ nàng liền không tha cho chúng ta những tiểu phi tử này sao? Hiện tại xem như cảnh cáo sao?

Nhưng mà Hà phi hiện tại cũng không hiểu rõ Hạ Như Thanh, bởi vì Hạ Như Thanh nàng khinh thường miệng lưỡi chỉ tranh cho loại phi tử này, nàng nếu

30. Chương 30: Cuồng Quét Hậu Cung, Lập Uy Mới (4)

Nàng muốn, thì phải là quyền lực chí thượng có thể ngạo nghễ hậu thế, nhưng mà tìm được nó bước đầu tiên chính là vì bạo quân diệt trừ cái hậu cung này, hơn nữa muốn lý do đang lúc xảo diệu, cái này cũng phải tốn không ít tâm tư, dù sao đám nữ nhân này cũng ở hoàng cung đây ăn thịt người không bằng xương cốt lẫn lộn thời gian dài như vậy.

“Liều phi lời nói này không sai, chính là Bồn cung ít nhất phải đến hoàng thượng tán thành. Mà người một phi tử nhỏ nhả lại dám vung tay múa chân với Bồn cung, Bồn cung khuyên người sớm quản lý hảo bao y phục sẽ đi a.” Hạ Như Thanh cố ý trào phúng, lảng lạng dừng ở biểu lộ của Liều phi. Chỉ sợ lần này cái Tể tướng kia không thể không hành động a.

“Người.” Liều phi nhất thời tức giận nói không ra lời, bởi vì chính nàng cũng hiểu được hoàng thượng hội sủng mình cũng bất quá bởi vì chính địa vị gia tộc mình, nhưng là như vậy bị công nhiên nói ra vẫn còn có chút khó có thể tiếp nhận, “Quên đi, Hà phi. Chúng ta đi.” Liều phi hờn dỗi tử nhệ nhàn kéo Hà phi bước nhanh rời đi.

“Chính là, chính là. Quên đi, hoàng hậu tỷ tỷ, chúng ta cáo lui.” Dứt lời, Hà phi liền vội vội vàng vàng đi theo sau lưng Liều phi, Hạ Như Thanh nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, trong nội tâm cười lạnh, hỏa sau cũng không xê xích gì nhiều, ngày mai còn đùa rất tốt .

Sau đó Hạ Như Thanh liền một mình rời đi ngự hoa viên, nhưng mà ở đây hết thấy lại bị người khác cho xuống đáy mắt.

“Thật là một người thú vị.” ——

Nội viện hoàng cung, Liều phi cùng Hà phi dạo chơi ở cảnh đẹp trong lúc đó, gió mang hơi lạnh nghịch qua gò má trước mặt hai người.

“Liều phi tỷ tỷ, vì sao người xung đột đột hoàng hậu ? Người biết rất rõ ràng.” Hà phi hít thở dài, nháy con mắt hạnh không hiểu nhìn Liều phi hành động lỗ mãng .

“Cái tiểu tiện nhân kia có tư cách gì cùng ta so với? Dựa vào cái gì nàng có thể nhất cử thành hậu? Mà ta đây, ta nhọc lòng bao lâu nay, kết quả là rõ ràng nhường chỗ người khác ngồi, ta có thể không tức giận sao?” Liều phi chăm chú nắm chặt tay Hà phi, nhăn lông mày lại, không cam lòng ghen ghét nói.

“Liều phi tỷ tỷ, người chính là xúc động như vậy, hoàng thượng sủng hạnh chúng ta cũng bất quá là vì củng cố giang sơn, chúng ta vừa lại không cần tham luyến vinh hoa hư vô ?” Kỳ thật nàng so với ai khác đều muốn xem sao, cái hoàng cung hắc ám này cùng hỗn độn nàng không muốn nhúng tay nữa, thuận theo tự nhiên a.

“Không được! Hà phi, người nhất định phải giúp ta.” Liều phi hết sức điên cuồng nhìn Hà phi, ghen ghét xông hủy lý trí, nàng nhất định không thể để cho Hạ Như Thanh kia sống dễ chịu, hừ, tiểu tiện nhân, không cần phải rơi vào trên tay của ta.

31. Chương 31: Âm Mưu Lóe Sáng, Kỳ Lạc Ngân

“Ba ngày qua đi cử hành đại điển lập hậu, chúng khanh gia có đồng ý?” Kỳ Lạc Hi phóng nhãn vẫn nhìn vẫn vô bá quan phía dưới, tóc dài đen màu đỏ dùng dương chi ngọc làm phát quan cao cao bó cho sau đầu, chỉ để lại một đám sợi tóc, lông mi kiên quyết bay xéo cho trên trán, một đôi con mắt giống như kiếm lạnh, bắn ra hàn quang, đều tản ra khí tức vương giả cùng thân tới.

“Hết thấy vâng theo ý chỉ hoàng thượng.” Văn võ bá quan môn cùng một chỗ cùng kêu lên nói ra, phụ họa quân vương cao cao tại thượng này.

“Như vậy, chúng ái khanh còn có chuyện gì bẩm báo sao? Vô sự liền bãi triều .” Kỳ Lạc Hi vung lên tay áo có hình rồng, phát ra tiếng đến, lại chăm chú dừng ở Tể tướng, tiểu nữ nhân, lập tức muốn tìm được trên đầu người a, vì vậy hần không khỏi một tia cười khàn.

Tể tướng bị hoàng thượng chăm chăm vào, vẻ mặt buồn bực nghĩ, chính mình tựa hồ không có làm gì sai a, vì cái gì hoàng thượng nhìn ta như vậy? Chẳng lẽ là lần trước phản đối việc lập hậu? Chính là mình bây giờ không phải là không có nhúng tay sao? Chẳng lẽ.

Hắn không dám ở dưới nghĩ.

“Bản vi thần cáo lui!” Tể tướng theo đám người văn võ bá quan cùng một chỗ lui xuống, tâm lại rét lạnh, thấm ướt lưng.

Lúc này, đột nhiên từ sau điện đi ra một người, hắt đứng ở phía sau chỗ cửa điện thượng huyền, chỉ có thể nhìn thấy hắt như khói sương như đen như mực tóc dài bị lỏng loét cài lên, chính bào phục màu đỏ tình mỹ, cầm trong tay một quạt xếp mà trắng, bên hông đai lưng một cây màu vàng, trên mặt tà mị thành thực lộ ra một loại không đếm xỉa tới.

“Hoàng huynh khi nào gấp gấp lập hậu như vậy rồi?” Kỳ Lạc Ngân cười yếu ớt than nhẹ đến, ngược mắt nhìn Kỳ Lạc Hi đang ngồi ở cao tòa chỉ thượng .

“Vài ngày không thấy bóng người người, đi đâu lẫn lộn phong lưu?” Kỳ Lạc Hi không để ý đến Kỳ Lạc Ngân hỏi thăm, ngược lại đi xuống long ý cùng hắt sóng vai đi về hướng hậu điện.

“Hoàng huynh chính là oan uổng ta à, bất quá vừa rồi đi ngang qua hậu cung người thì nhìn đến một vị nữ tử rất thú vị, chứ không phải là hoàng tử chính quy tương lai của ta?” Kỳ Lạc Ngân thủ chấp phiền gõ bả vai Kỳ Lạc Hi, lần nữa đem chủ đề kéo tới.

“Người thấy qua nàng?” Kỳ Lạc Hi nhẹ gật đầu, kéo theo miêu tả tóc dài màu đỏ.

“Nhưng là người không sợ, thái hậu lão nhân gia nàng liều mạng với người sao? Nàng chính là rất yêu mến cái chuyện Ti Yên kia, hướng hồ đoạn thời gian trước người cùng cùng nàng.” Kỳ Lạc Ngân dừng một chút nói, thở dài, không biết cái nữ nhân thú vị kia, sẽ như thế nào đối mặt cái chuyện Ti Yên điều ngoa kia?

Thật là có trò hay.

32. Chương 32: Âm Mưu Léo Sáng, Không Cam Lòng

“Chuyện nữ nhân Ti Yên kia? Thật sự là phiền đủ rồi. Bất quá về đoạn trước trong lúc đó sự kiện kia, ta xem vẫn là muốn tiếp tục điều tra.” Kỳ Lạc Hi con người tối sẫm, suy nghĩ kế hoạch, không có khẳng định trăm phần trăm, hắt là sẽ không thừa nhận.

Kỳ Lạc Hi chuyển con mắt nhìn Kỳ Lạc Ngân, nhú mày trêu chọc nói: “Như thế nào? Nhiệm vụ của người nhanh như vậy liền hoàn thành? Quận chúa nước Tây Tuyết nữ tử hảo còn có Kỳ Liên Quốc chúng ta?”

“Ý người nói khá tốt, người là không biết quận chúa nước Tây Tuyết có bao nhiêu điều ngoa, ta xem hậu cung người cái vị Lê phi kia xem như trong hoàng thất Tây Tuyết phẩm chất tốt.” Kỳ Lạc Ngân bất mãn quệt quệt khóe môi, không đếm xỉa tới toát ra một loại tính trẻ con.

“Rốt cuộc chuyện điều tra nước Tây Tuyết kia như thế nào? Bọn họ là có phải có thay đổi?” Kỳ Lạc Hi tay cầm tay áo có hình rồng, vuốt vuốt tóc đen màu đỏ, ngược mắt nhìn Kỳ Lạc Ngân.

“Hoàng huynh, xác thực bị người đoán đúng rồi, nước Tây Tuyết quả nhiên đã tâm không nhỏ, ta từ trong miệng quận chúa điều ngoa kia vẫn là chụp vào không ít lời nói, nói lão hoàng đế nước Tây Tuyết phỏng chừng cũng muốn bị bức lui vị.” Kỳ Lạc Ngân lướt qua tiền nhân, phát thân phát tay áo cười nhìn Kỳ Lạc Hi, “Hoàng huynh người cần phải chuẩn bị cho tốt a, đừng phó mặc cho hoàng đế ta vất vả rồi, ta xem một chút có biện pháp hay không tại có thể trong lời nói của quận chúa.”

“Ân, trong khoảng thời gian này thật sự là vất vả cho người, về việc nội bộ, ta cũng vậy muốn bắt tay vào xử lý.”

Lời còn chưa dứt, hai người liền biến mất ở trong hậu điện này.

“Phụ thân.” Liễu phi giãy dựa vòng eo, gấp không thể chờ chạy hướng nơi người kia.

“Liễu Nhi, người tìm ta có chuyện gì a?” Tể tướng lau mồ hôi trên đầu, vẻ mặt mê mang nhìn Liễu phi, vừa rồi hoàng thượng nhìn chăm chú làm cho hắt vẫn là lòng còn sợ hãi.

“Phụ thân, người cũng nghe nói chứ, hoàng thượng muốn lập tiểu tiện nhân làm hoàng hậu!” Liễu phi tức giận nghiến răng, nàng biểu lộ ghen ghét vụn vặt lên, hai đầu lông mày tình sảo nhưng lại biến hình hắc ám như vậy.

“Liều Nhi a, tân hoàng hậu quả thật có chút bản lĩnh, tuy nói bối cảnh không rõ, nhưng là nương tựa theo hoàng thượng sủng ái, cũng là khó có thể kháng cự, Liều Nhi, người liên an phận làm quý phi a.” Trải qua lần trước sau khi cùng Hạ Như Thanh so đo chính mình biết rõ nữ nhi nhà mình khó có thể đối kháng được, chỉ hy vọng nàng kia có thể buông tha Liều Nhi.

33. Chương 33: Nha Đầu Ngọc Nhi, Đau Lòng Người

Nhưng mà Liều phi lại đối trong lời nói Tể tướng nhắm mắt làm ngơ, dùng sức nắm chặt trong lòng bàn tay, “Tuyệt đối không thể để cho nàng thực hiện được.”

.

— bên trong hoàng cung đình —

Hạ Như Thanh do Liều phi cùng Hà phi đi rồi, cũng khoan thai về tới tẩm cung, phóng nhãn nhìn qua cái giường ngủ tạm thời thay thế kia, vẻ mặt buồn bực nghĩ, sớm biết như vậy sẽ không chọn dùng cái kẻ sách kia rồi, bây giờ cái giường này như thế nào đơn sơ như vậy, căn bản không có thể cùng giường rồng trước đánh đồng.

Đột nhiên, một tiếng vang đưa tới chú ý của Hạ Như Thanh.

“Ai ở đằng kia?” Nàng lên tiếng ghé mắt giận giận .

“Hồi Hoàng hậu nương nương, là nô tỳ, hôm nay nô tỳ vừa được sai phái tới hầu hạ nương nương. Bất quá là hôm nay nô tỳ vừa mới tiến cung, cái gì cũng đều không hiểu, mong nương nương chớ trách tội.” Bỗng dưng, một tiểu nha đầu đang mặc cung phục màu vàng nhạt từ cửa điện bên cạnh tẩm cung chui ra.

Nhìn thân thể non nớt, Hạ Như Thanh không khỏi nhíu đôi mi thanh tú, chẳng lẽ hài tử nhỏ như vậy sẽ làm cung nữ? Cổ đại cứ không có nữ quyền như vậy sao?

“Tiểu nha đầu, tới đây.” Hạ Như Thanh hướng về nàng phát phát tay, tay áo vung động lên phượng, lẳng lặng đứng ở khuôn mặt tiểu nha đầu kia chưa thoát ngây thơ, trong nội tâm đột nhiên không khỏi đau lòng một hồi.

“Hoàng hậu nương nương, ta đã không nhỏ. Ta gọi là Ngọc Nhi.” Gặp Hạ Như Thanh không có như mình tưởng tượng trong dự như thần ác sát vậy, cũng không còn trong truyền thuyết Lãnh Mạc điều ngoa kia sao, không khỏi quên lãng dạy bảo của mẹ trước xuất môn, cũng không tự xưng nữ tỳ rồi, quả nhiên tiểu nha đầu vẫn là cái gì cũng đều không hiểu.

“Bổn cung tứ phong người là Ngọc nha đầu được không?” Hạ Như Thanh nhẹ nhàng vuốt ve tóc của nàng, một hồi sinh lòng cảm giác thân thiết.

“Thật vậy chẳng? Ngọc nha đầu cảm ơn nương nương.” Ngọc Nhi cười ngọt ngào, ánh mắt tinh khiết tại trong mắt Hạ Như Thanh vô cùng trân quý cỡ nào, nhất định phải hảo hảo bảo vệ nàng, trong nội tâm tồn tại một cái tín niệm như vậy.

34. Chương 34: Điều Kiện Kèm Theo, Chui Chũ

“Hoàng hậu thật sự là thật hăng hái a.” Đột nhiên Kỳ Lạc Hi một thân long bào toàn bộ màu vàng sáng, cất bước đi về hướng tẩm cung.

“Bao quân, tâm tình của người không tồi a!” Hạ Như Thanh vòng Ngọc Nhi ở sau người, tròng con mắt bạc, nhìn thẳng Kỳ Lạc Hi, nhíu mày không muốn đi để ý tới trên chốc của hắn.

“Hoàng hậu đối tỳ nữ mới tới có hài lòng? Trẫm vừa mới chính là ở ngoài cửa nghe nói người muốn tứ phong nàng làm ngọc nha đầu.” Kỳ Lạc Hi âm thầm cười nói, quả nhiên chính mình tuyển đúng vị của nàng rồi, đối với loại người như nàng mà nói bình thường chỉ có hài tử tinh khiết này, mới có thể đi vào lòng của nàng.

“Bổn cung xác thực hài lòng, nhưng Bổn cung chỉ sợ bạo quân người âm tình bất định, sau đó đem ngọc nha đầu của Bổn cung cho dọa. . . .” Hạ Như Thanh liếc mắt hần, hi vọng muốn Kỳ Lạc Hi đi ra tắm cung, bạo quân chết tiệt, không phải nói Bổn cung đem tắm cung bao rồi sao, cư nhiên còn dám đến.

“Nương nương, không có gì đáng ngại.” Ngọc Nhi tránh ở sau lưng Hạ Như Thanh, vụng trộm nhìn Kỳ Lạc Hi, nương nương thật sự là thật là lợi hại a, lại dám đối hoàng đế nói như vậy, thật không hổ là nương nương nhà ta.

“Đúng vậy a, nha đầu nhà người nói là không có gì đáng ngại, hoàng hậu cũng đừng quan tâm. . . .” Dứt lời, hần liền nghênh ngang chính là đi tiến đến, tóc đen màu đỏ dùng bị buộc,

Khóe miệng mang theo một vòng mỉm cười như có như không, như loại hoa rực rỡ, trôi qua rồi biến mất.

Hạ Như Thanh căm tức Kỳ Lạc Hi, hần làm sao có thể không tuân thủ hứa hẹn, Bổn cung không phải đã bao hết tắm cung của hần sao? Chẳng lẽ còn muốn ta nhắc nhở lần nữa? Bổn cung cũng không nhiều thời gian như vậy rồi, làm những sự tình này.

“Bạo quân, người nên nhớ rõ ngày hôm qua đáp ứng chuyện của ta?” Hạ Như Thanh gảy nhẹ lông mày kẻ đen, híp lại con mắt bạc bắn thẳng đến Kỳ Lạc Hi, một tia hàn quang lưu chuyển trong con mắt bùng bùng phần chấn .

“Trẫm đương nhiên nhớ rõ rồi, hoàng hậu không phải là muốn tắm cung trẫm nha, trẫm cho người, ” Kỳ Lạc Hi mang theo một vòng cười xấu xa, thoáng chút đăm chiêu nhìn Hạ Như Thanh.

“Vậy sao người còn. . . .” Hạ Như Thanh bất mãn mấp máy khóe môi, đã đều thừa nhận, vì sao còn mặt dày mày dạn đi tới tắm cung, chẳng lẽ muốn Bổn cung ngay mặt hạ lệnh trục khách sao?

“Trẫm mặc dù là đáp ứng yêu cầu hoàng hậu rồi, điều kiện kèm theo của trẫm chính là. . . .

35. Chương 35: Đuổi Bạo Quân, Bắt Đầu Pk

“Trẫm mặc dù là đáp ứng yêu cầu hoàng hậu rồi, điều kiện kèm theo của trẫm chính là. . . .” Kỳ Lạc Hi hướng Hạ Như Thanh ngoắc ngón tay, tại bờ tai của nàng kèm theo tiếng nói nhỏ: “Đó chính là cùng hoàng hậu người, ngày ngày cùng giường, hàng đêm sanh ca. . . .”

Hạ Như Thanh không khỏi tức giận chạy lên não, chính là tại trước mặt Ngọc Nhi lại không tốt phát tác, rất sợ hủy hình tượng nàng tại trong lòng Ngọc Nhi, và nàng ả nhẵn khiêu lỏng mày, lại ý cười đầy mặt nhìn Ngọc Nhi nói:

“Ngọc nha đầu, người trước xuống dưới, làm quen hoàn cảnh một chút, đợi tí nữa Bổn cung lúc cần phải hội triệu kiến người , Bổn cung hiện tại cần nam nhân kia thương thảo có chút sự tình.”

Ngọc Nhi quay đầu lại nhìn nhìn Kỳ Lạc Hi, tựa hồ cũng hiểu rõ cái gì, “Ân, nương nương, nha đầu xin cáo lui. . . .” Dứt lời, lạnh lợi liền rời đi.

Đưa mắt nhìn Ngọc Nhi rời đi, Hạ Như Thanh cũng không còn cái gì tốt bận tâm rồi, nàng nhẹ ngồi ở trên giường ngủ tạm thời (giường thay thế cho giường rộng đã bị sập) đó, chăm chăm vào Kỳ Lạc Hi nói: “Bạo quân, Bổn cung không có khả năng đáp ứng người, hiện tại Bổn cung buồn ngủ, mời người nhanh chóng rời đi. . . .”

Dứt lời, liền hướng Kỳ Lạc Hi ném một cái liếc mắt, liền tự mình lo chỗ ngủ ở trên giường. Thật không nghĩ tới trên thế giới còn có hoàng đế vô sỉ như vậy,

“Hoàng hậu làm sao người có thể đối đãi trẫm như vậy ? Thiệt thòi trẫm còn. . . .” Kỳ Lạc Hi vừa định nói, đột nhiên Hạ Như Thanh đã mở miệng, “Bổn cung đếm ba cái, người nếu tại không ra đi, Bổn cung liền khách khí đối với người. . . .”

“Hoàng hậu, làm sao ngươi có thể đối trẫm như vậy ! Trẫm còn muốn.” Không chờ Kỳ Lạc Hi nói xong, Hạ Như Thanh dựng thẳng lên một cái ngón tay,

“Một.” Hạ Như Thanh ghé mắt liếc mắt, nhìn nhả hai chân tới lui, như có điều suy nghĩ nhìn Kỳ Lạc Hi, còn dám chơi xấu trong lúc này, muốn đánh sao?

“Đừng đếm a, bảo bồi hoàng hậu, trẫm.” Kỳ Lạc Hi gặp Hạ Như Thanh nghiêm túc, hần bắt đắc dĩ đối Hạ Như Thanh nói ra.

“Hai.” Hạ Như Thanh nhưng lạnh lùng xem Kỳ Lạc Hi, thật chẳng lẽ nghĩ Bồn cung đùa với ngươi sao?

“Hoàng hậu, vừa rồi trẫm nói giỡn , ngươi đừng cho là thật.”

“Ba.” Hạ Như Thanh nhanh chóng đếm tới ba, nàng lập tức đứng dậy.

“Hoàng.” Còn chưa chờ Kỳ Lạc Hi phát ra cái âm tiết kia, Hạ Như Thanh liền. . .

36. Chương 36: Lãnh Cung Bạo Quân, Xem Kịch Vui

Hạ Như Thanh liền cầm giấy ở dưới chân lên, ném tới, mà giấy, chính là dùng tốc độ mỗi giây đồng hồ 100 mét (ý là 100m/ 1 giây) chính xác ném tới hướng tuần nhan của Kỳ Lạc Hi, sau đó hần liền thành đường vòng cung hình trái cầu bình thường, như vậy anh dừng mà té xuống. (như trái cầu đánh một vòng mà té xuống)

Hạ Như Thanh không kiên nhẫn vỗ tay một cái, khiêu đôi mi thanh tú nói: ” Bạo quân chết tiết, lại dám đối kháng cùng Bồn cung, ngại mạng quá dài sao?”

Hạ Như Thanh hướng thị vệ bên ngoài phát phát tay ý bảo, ” Hoàng thượng các người vừa rồi ngẫu nhiên cảm thấy không khỏe, hiện tại đã té xỉu, các người đem hần khiêng đi a.”

“Nhưng là, nương nương, muốn mang hoàng thượng đi đâu a?” Bọn thị vệ không khỏi lau mồ hôi, tân hoàng hậu này thật đúng là dùng cảm.

“Các người tự mình quyết định tốt lắm? Nơi nào cách tẩm cung hoàng đế xa nhất?” Hạ Như Thanh phát tay áo hỏi.

“Cái này, cái này.” Thị vệ chần chờ nửa ngày cũng không nói ra cái gì, có lẽ là bởi vì sợ hay là thật là không biết rõ ? Ai cũng không biết.

“Nói nhanh một chút, bằng không Bồn cung liền phạt người làm thái giám.” Hạ Như Thanh nhắm con mắt bạc lại, âm thầm uy hiếp nói.

“Nô tài đáng chết, bây giờ nô tài nói, cách tẩm cung xa nhất phải kể là lãnh cung.” Thị vệ không khỏi sợ hãi run lên , hần run rẩy đối Hạ Như Thanh nói ra, không dám nhìn thẳng ánh mắt của nàng.

“A? Lãnh cung! Hiện tại trò chơi biến đổi có thể càng ngày càng thú vị.” Hạ Như Thanh cười nhẹ, biểu hiện ra nhìn vô hại, trên thực tế lại tràn đầy nguy hiểm.

“Các người đem hoàng thượng đưa đến lãnh cung đi.” Hạ Như Thanh không khỏi cười trộm .

“Chính là, Hoàng hậu nương nương, làm như vậy với hoàng thượng có thể được không.” Thị vệ lần nữa bị Hạ Như Thanh đánh bại, phỏng chừng đây là lịch sử hoàng hậu mạnh nhất rồi, rõ ràng đem hoàng đế tống lãnh cung, đúng là điên cuồng đến cực điểm.

“Ân? Chẳng lẽ trong lời nói Bồn cung các người cũng dám vi phạm, không sợ bị chém đầu sao? Đến lúc đó hoàng thượng hỏi tới, Bồn cung một mình gánh chịu.” Hạ Như Thanh nhíu nhíu mày, đối thị vệ khiển trách, nhưng mà trong lòng thì cười nở hoa.

“Đúng vậy, bây giờ nô tài đi làm.” Vì vậy hai ba thị vệ, cùng nhau mang hoàng thượng đi về hướng lãnh cung, nhìn bóng lưng dần dần biến mất, Hạ Như Thanh không khỏi cảm thán đến, hi vọng người sẽ có một đêm tốt đẹp, phi tử lãnh cung chính là rất chờ mong a.

37. Chương 37: Lãnh Phi Hầu Hạ, Quá Đau Khổ Thất Vọng

Đột nhiên Hạ Như Thanh nghĩ tới điều gì, vì vậy liền triệu Ngọc Nhi tiến đến.

“Hoàng hậu nương nương, tìm nha đầu có chuyện gì không?” Ngọc Nhi mặc cung phục phần nộn, nhanh nhẹn đi tới trước mặt Hạ Như Thanh.

“Ngọc nha đầu, Bồn cung có một việc rất vui vẻ chuyện này muốn giao cho người đi làm, có muốn hay không muốn đây?” Hạ Như Thanh mỉm cười nhìn Ngọc Nhi, đã trở thành người của ta, phải quản lý một chút cùng giáo huấn cho nàng, loại sự tình này phải từ con nít nắm lên.

“Được, nương nương, nhanh nói cho nha đầu a, nha đầu nhất định sẽ làm rất tốt.” Ngọc Nhi nhẹ gật đầu không nghĩ gì, một bộ dáng kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ.

“Đưa lỗ tai tới, Bồn cung nói cho người.” Hạ Như Thanh tại bên tai khai Ngọc Nhi dặn dò vài câu, liền từ trong tay áo phượng lấy ra một khối kim bài, đưa cho Ngọc Nhi.

“Nương nương, có thật không? Hoàng thượng hân.” Ngọc Nhi sau khi nghe xong, thiếu chút nữa bật cười, nàng có chút khiếp sợ nhìn Hạ Như Thanh, nương nương nhà nàng thật sự là quá ngông cuồng rồi, rõ ràng đem hoàng đế hân đưa vào lãnh cung.

“Ngọc nha đầu, các người cả ngày bị khi dễ của hân chẳng lẽ sẽ không nghĩ một chút trả thù nhỏ nhoi sao? Mau đi đi, Bồn cung chờ tin tức tốt của người a, nếu như hoàn thành tốt, Bồn cung còn có ban thưởng!” Hạ Như Thanh vỗ vỗ bả vai nhỏ của Ngọc Nhi, ý bảo nàng mau hành động nhanh lên, bằng không đợi tí nữa hoàng đế tỉnh, đã có thể không dễ chơi ——

Bầu trời đen kịt không khí tràn ngập ảm ướt, thâm thúy không thấy đáy, ánh sao hư vô xa vời đang nhộn nhạo vòng quanh mây mỏng, lặng yên vẽ ra đêm đẹp dễ.

“Huynh đệ, người nói chúng ta nên đem hoàng thượng để chỗ nào nha?” Một gã thị vệ mới vừa rồi bắt đắc dĩ đã nhìn thấy hoàng đế té xỉu, hân hỏi thị vệ bên cạnh.

“Vừa rồi nương nương không phải đã nói rồi sao? Đem hoàng đế mang tới lãnh cung.” Một gã thị vệ khác cũng cẩn thận xếp đặt cho hoàng đế.

“Chính là, nếu như hoàng thượng tỉnh biết là chúng ta làm, chúng ta còn không chết chắc rồi sao.” Thị vệ kia có chút nghĩ mà sợ nói.

“Người ngốc a, đây là hoàng hậu phân phó, chúng ta dám không làm sao? Theo ta thấy, cái chủ quyền hậu cung này chỉ sợ đã rơi vào trên người hoàng hậu này, nàng tuyệt đối có thể cam đoan chúng ta bình an, hơn nữa người không biết hoàng thượng có nhiều sủng ái nàng sao? Nếu chúng ta luôn theo lời nói..., hậu quả khó nghĩ.” Thị vệ kia gõ đầu của hân, cẩn thận phân tích tình hình, lại trong lúc vô tình bị người đằng sau đi tới nghe được.

38. Chương 38: Ngọc Nhi Làm Ác, Chỉnh Hoàng Thượng

Lúc thời điểm Ngọc Nhi đang nhanh chóng chạy tới lãnh cung, trong lúc vô tình nghe được chuyện thị vệ nói, nàng mỉm cười, nương nương thật sự hơn người, theo cùng nàng thật sự là rất có tiền đồ, hoàng đế cũng quá đáng ghét rồi, đáng đời tống lãnh cung, đợi tí nữa cho hân đẹp mắt.

Lúc này có một gã thị vệ vừa mở miệng nói chuyện: “Ta xem làm việc dường tuyệt tình như vậy, trước tiên đem hoàng thượng đặt ở cửa cạnh chậu hoa lớn ở lãnh cung kia tốt lắm, dù sao Hoàng hậu nương nương cũng không nói muốn đưa đi vào, đến lúc đó hoàng thượng tỉnh lại có lẽ cũng sẽ không nổi giận.”

Một gã thị vệ khác cũng thoáng chút đâm chiêu, “Àn, người nói không sai, vẫn là như vậy hơn, hi vọng hoàng thượng tỉnh ngàn vạn đừng trách lên trên người chúng ta.”

Dứt lời, hai người đem Kỳ Lạc Hi cẩn thận đặt bên cạnh bồn hoa lớn ở lãnh cung, đưa cánh tay hân nâng lên ở trên cạnh, thân thể cho dựa vào, khi bọn hân hoàn thành sao đó liền lập tức rời đi.

Mà hết thấy việc này lại đi vào đáy mắt của Ngọc Nhi .

Nương nương, quả nhiên đoán không sai, nàng quả thật nghi ngờ bọn họ chắc chắn sẽ không đem hoàng thượng mang tới lãnh cung , cho nên mới phải phái nàng đến tiến hành bước tiếp theo.

Ngọc Nhi một bên cười trộm , một bên đem hoàng đế kéo.

“Trời ạ, hoàng thượng này sao lại nặng như thế!” Ngọc Nhi liều mạng lôi kéo long bào Kỳ Lạc Hi, liều mạng buông lỏng thân thể của hắn, rốt cục mất sức của chín trâu hai hổ (sức mạn lớn), rốt cục đi tới trước cánh cửa của lãnh cung.

“Cái này xong đời, cánh cửa cao như vậy ta như thế nào giờ lên được a.” Ngọc Nhi không khỏi phiền não , “Đúng rồi, có, bắt quá muốn ủy khuất hoàng thượng một chút, khụ khụ, Ngọc nha đầu không khách khí, người không nên trách tội ta à.” Ngọc Nhi đem đai lưng Kỳ Lạc Hi cởi bỏ, ghì trên cổ của hắn, sau đó một đường kéo đi vào, tuấn nhan Kỳ Lạc Hi bị méo mó đỏ bừng bừng.

Tiếp theo Ngọc Nhi lại đến trước bậc thang, ” Hoàng thượng chết tiệt, lãnh cung được xây dựng lớn như vậy làm gì, vì cái gì mà còn có thang lầu a, đây không phải muốn lấy mạng của ta sao? Thôi được, vẫn là dùng hết biện pháp có thể, hoàng đế đại nhân thật sự là có lỗi.” Ngọc Nhi oán giận nói, nhưng trong nội tâm hồi hộp, có cơ hội chinh hoàng đế còn không chơi tận hứng, hiện tại nàng đã đem lời mẹ nói quên mất không còn một mảnh rồi, nếu như bị mẹ trông thấy, còn không dọa bể mật.

Vì vậy Ngọc Nhi lại tiếp tục lôi kéo đai lưng Kỳ Lạc Hi bọc ở trên đầu một đường ngã thoải mái lay động đi tới trước cửa lãnh cung.

Đáng tiếc, Kỳ Lạc Hi của chúng ta đã bị tra tấn là không thành hình người rồi, long bào nguyên bản hoa mỹ tinh xảo mặc trên người hiện tại đã lỏng lẻo suy sụp, còn bị rách nhiều chỗ, lộ ra da thịt trắng nõn đẹp đẽ, như ẩn như hiện, nếu để cho đám phi tử kia ở lãnh cung trông thấy, còn không ác lang chụp mỗi, mặc dù rất đáng thương, nhưng là trò chơi vẫn là muốn tiếp tục tiến hành.

39. Chương 39: Ham Mê Biến Thái, Thật Đáng Buồn

Ngọc Nhi đem Kỳ Lạc Hi đặt ở trước cửa lớn trong điện lãnh cung, nàng một thân một mình đi vào phía trước dò xét.

Đột nhiên, có hai thị vệ trông coi lãnh cung chặn trước mắt của nàng, đang lúc buồn rầu thì Ngọc Nhi đột nhiên nhớ tới trước khi đi, Hoàng hậu nương nương giao cho nàng kim bài, vì vậy nàng liền nghênh ngang tiêu sái đi vào.

” Người phương nào tới?” Một gã thị vệ nhìn thấy có người ngoài xâm nhập, lớn tiếng quát.

“Ta là phụng chỉ tới, còn đây là kim bài hoàng thượng ngự tứ, còn không mau mau mở ra!” Ngọc Nhi một bộ dáng lão luyện, trước kia đã thấy mẹ biểu diễn nhiều, hiện tại cũng có thể học được một chút tài.

“Đúng vậy, nô tài mở ra đây, xin hỏi tiểu chủ tử người có chuyện gì yêu cầu đi làm sao?” Hai người thị vệ nhìn thấy kim bài của hoàng hậu, lập tức quỳ xuống, đối Ngọc Nhi cung kính bái.

“Tất cả các người đứng lên a, đúng rồi, người đi đem hoàng thượng trước cửa điện chuyển vào, đặt ở trên bàn này đã nhưng; mà còn người, rồi đem tất cả các phi tử bị vứt bỏ trong lãnh cung này đều đưa tới a.” Ngọc Nhi chỉ vào hai thị vệ ra lệnh.

“Hoàng thượng cũng tới? Hoàng thượng hử.” Một gã thị vệ không hiểu nhìn Ngọc Nhi, cái lãnh cung này nhiều năm không người hỏi thăm, hoàng thượng lần này tại sao trở về? Bọn thị vệ không khỏi sinh lòng nghi hoặc, tràn đầy hoài nghi nhìn Ngọc Nhi.

“Ta là phụng chỉ làm việc, các người chẳng lẽ dám kháng chỉ sao?” Ngọc Nhi cũng học bộ dáng Hạ Như Thanh, cảm tức nhìn bọn thị vệ, quả nhiên có hiệu quả. (cô bé này ghê gớm thiệt ha, đúng là chủ nào tớ nấy)

Nhưng là vì không cho bọn thị vệ ở đây sinh hoài nghi, Ngọc Nhi dùng một chút nói: “Kỳ thật nói cho các người biết cũng không sao, các người cũng biết hoàng thượng đều là người cứu ngũ chí tôn, nhưng là người

này một khi tiếp xúc gì đó đều là xa xỉ hoa lệ như vậy, cái tâm ý này để ý thì có một chút tật xấu như vậy, lần này hoàng thượng chỉ là muốn cùng phi tử lãnh cung này ôn chuyện mà thôi, nếu quấy rầy chuyện tốt của hoàng thượng, đừng trách ta không có nhắc nhở người, hơn nữa các người nếu là dám nói ra, hậu quả nha, chính các người sẽ nhận lấy hết.”

Ngọc Nhi vẻ mặt âm hiểm nhìn bộ dáng bọn thị vệ, nghe xong những lời này, bọn thị vệ không khỏi hồi hận muốn chết, sớm biết như vậy liền an phận nghe lời làm việc, bắt quá cái hoàng tộc này ham mê thật đúng là đủ “Đặc biệt” rồi, hậu cung có nhiều sủng phi xinh đẹp nhiều về như vậy, mà hoàng thượng lại hảo hoàn toàn vứt bỏ các phi này, thật không biết nên nói cái gì.

“Các người còn không mau đi? Chẳng lẽ muốn ta tự mình động thủ sao?”

“Dạ dạ, nô tài đi làm ngay.” Hai người thị vệ hiểu ý lẫn nhau, liền lập tức hành động.

Chỉ chốc lát sau, hoàng thượng liền bị mang lên trên cái bàn tròn, mà các phi tử bị vứt bỏ ở lãnh cung cũng đều đến đông đủ.

Ngọc Nhi cười trộm, chuyện đùa lập tức muốn bắt đầu rồi, lời bàn giao của Hoàng hậu nương nương nên tạo nên tác dụng.

40. Chương 40: Giả Báo Thánh Chỉ, Đùa Giỡn Quân Vương 1

Các phi tử trong lãnh cung này đều đến đông đủ sao?” Ngọc Nhi nâng cao thân thể nhỏ nhắn đối bọn thị vệ dò hỏi.

“Hồi bẩm tiểu chủ tử, đều đến đông đủ, người xem còn có cái gì cần chúng tiểu nhân giúp.” Thị vệ vẻ mặt nịnh nọt nhìn Ngọc Nhi, tận lực hi vọng trong lòng hẩn lưu lại một ấn tượng tốt, tại hoàng cung này nếu không làm như vậy, phỏng chừng chết sớm liền xương cốt cũng tìm không được.

“Đã không có chuyện gì nữa, các người đều lui ra đi, ta nghĩ hoàng thượng hẳn cũng không hi vọng có người tới quấy rầy chuyện tốt của hẩn a.” Ngọc Nhi khoát tay áo đối bọn thị vệ nói ra.

Vừa nghe lời này, thị vệ tranh thủ thời gian vô biến mất, ai dám phá hư chuyện tốt của hoàng thượng, đây không phải muốn chết sao?

Ngay tại lúc thời điểm thị vệ vừa biến mất, những phi tử lãnh cung này bắt đầu bạo loạn, mỗi người đều như ác lang chằm chằm vào Kỳ Lạc Hi, trong mắt tâm tình hết sức phức tạp.

Bất quá dù cho Ngọc Nhi lấy ra kim bài Hạ Như Thanh đưa cho, đối tất cả phi tử lãnh cung này thể hiện bạo động ra ngoài, cũng may cũng có tác dụng dẹp loạn một chút.

“Khụ khụ, các vị đấm nương nương, xin nghe ta nói một câu! ” Ngọc Nhi hắng giọng một cái, đối với các nàng hô lớn: “Hoàng thượng lần này đặc biệt ra lệnh cho ta đến thông tri các vị nương nương!”

“Cái gì! Hoàng thượng có chuyện gì muốn cho chúng ta biết?” Trong lúc nhất thời chúng phi tử lại bắt đầu kích động, chia nhau đùn đẩy ồn ào, hy vọng có thể đứng ở phía trước thấy mặt rồng Kỳ Lạc Hi.

“Thỉnh các vị nương nương yên lặng một chút được không? Vạn nhất ta không cẩn thận nói sai, xui xẻo chính là đấm nương nương các người a!” Ngọc Nhi thấy các nàng này âm ỉ, liền âm thầm uy hiếp.

” Được, được, vậy đã làm phiền người! ” Chúng phi ở lãnh cung vẻ mặt thỉnh cầu hân hoan nhìn Ngọc Nhi, rất sợ đắc tội, dù sao đang ở trong lãnh cung này, nếu như không đem nắm cơ hội tốt chỉ sợ cũng khó ra hoàng cung rồi, chỉ có sống quãng đời còn lại ở đây.

“Khụ khụ, phụng hoàng thượng chỉ lệnh, hoàng thượng có ý nghĩ tiếp tục sủng ái các vị nương nương, đột nhiên bắt đầu cảm thấy hoài niệm thời gian cùng đấm nương nương, hơn nữa hoàng thượng đối với hậu cung Tần phi hiện tại rất không hài lòng, cho nên có chút tâm tình gửi gắm cho các vị nương nương lãnh cung, hoàng thượng phân phó, nếu tối nay đem hẩn hầu hạ hảo, ngày khác ỏn thỏa lần nữa trở lại hậu cung làm phi! ”

Ngọc Nhi bộ mặt nghiêm túc đem chuyện đó nói xong, mà nhưng trong lòng thì nở nụ cười trăm ngàn lần, Hoàng hậu nương nương thật sự là đủ cường hãn rồi, lại muốn dùng phương pháp này sửa trị hoàng thượng, thật sự là kính nể kính nể a! !

“Đương nhiên, ta cũng vậy trong này nhắc nhở một chút, các vị nương nương.”

41. Chương 41: Giả Báo Thánh Chỉ, Đùa Giỡn Quân Vương 2

“Đương nhiên, ta cũng ở trong này nhắc nhở một chút, các vị nương nương, nếu thừa dịp cơ hội lần này mang thai rỗng và vân vân, không chỉ nói hoàng thượng sẽ đối với người sủng ái rất tốt, mà ngay cả thái hậu cũng muốn thiên vị các người vài phần, vị trí hậu cung đích thị là cao quý vô cùng, muốn bay lên đầu phương cũng có thể a! ! Nha đầu lần nữa cầu chúc các vị nương nương trở về hậu cung !”

Ngọc Nhi vẽ mặt cười xấu xa nhìn chúng phi tử lãnh cung, trong nội tâm lại âm thầm gõ bàn tính nhỏ tính toán, chậm rãi tiến hành trình tự lời nhắc nhở của Hạ Như Thanh.

“Đây là thật đấy sao? Hoàng thượng lại một lần nữa sủng hạnh chúng ta! Đây không phải đang nằm mơ a!”

Những phi tử vứt bỏ ở lãnh cung này vừa nghe điều này, đầu còn chú ý cừu hận gì trước kia a, một chút ý thức xông lên.

“Đúng vậy a, đây là đương nhiên, chẳng lẽ cái kim bài này có thể là giả dối phải không? Huống hồ hoàng thượng cũng đến rồi, các người không tin phải không?” Ngọc Nhi chỉ vào Kỳ Lạc Hi nằm ở trên cái bàn tròn, đối với các nàng nói ra.

“Vậy thì thật là vất vả người, thông báo cũng đi không ít đường a, muốn hay không vào cung uống chén nước?”

Một phi tử lãnh cung đối Ngọc Nhi không ngừng cười mỉa, hi vọng lấy lòng Ngọc Nhi.

“Các người ai là đầu lĩnh của các phi tử vậy?” Ngọc Nhi hỏi đến.

“Là ta!”

Một phi tử mặc đơn giản, từ từ đi ra, một thoa cài tóc gỗ nhẹ nhàng linh hoạt vắn vài sợi tóc mây, còn lại sợi tóc đều rủ xuống, vẫn là nhìn ra được có vài phần tư sắc.

“Cái kim bài này trước hết giao cho người, ngày mai mấy người các người liền nắm lấy cái kim bài này tiến vào cung diện hoàng thượng, sau đó thuận tiện đi đòi hỏi địa vị phi tử, bất quá nên nhớ rõ trả lại cho ta.” Ngọc Nhi phân phó nói.

“Tốt. Vất vả người!” Phi tử cảm kích đối Ngọc Nhi giúp đỡ sinh mệnh.

“Không khổ cực! Ta đây đi trước. Các người hảo hảo hầu hạ a!”

Dứt lời, Ngọc Nhi liền biến mất ở lãnh cung.

Mà hoàng đế cũng đang hưởng thụ lấy chúng phi tử ra sức hầu hạ.

Một lát sau, Kỳ Lạc Hi dần dần tỉnh lại, chỉ cảm thấy có đồ vật gì đó di động trên thân hần, hần mở mắt ra xem xét, đúng là.

42. Chương 42: Trả Lời Lại Một Cách Mỉa Mai, Hai Đùa Giỡn (1)

Kỳ Lạc Hi mở to mắt, trông thấy đúng là rất nhiều phi tử vứt bỏ ở lãnh cung đang tại tùy ý ở trên người của hần di động, hần kinh hãi một chút, sau đó liền bị thay thế bằng sự phẫn nộ. Kỳ Lạc Hi giận vung tay áo có hình rồng, nghiêng lông mày tuấn tú rồi đột nhiên nhấc lại, đem những phi tử lãnh cung kia đẩy đi ra, hần nhìn bộ dáng mình quần áo không chỉnh tề, không khỏi nổi giận, nhanh chóng hướng tẩm cung đi đến.

Vừa rồi rõ ràng còn đang tắm cung, lần này làm sao lại đến lãnh cung đây? Kỳ Lạc Hi vừa đi, một bên mình tư khổ tưởng (mờ mịt). Chết tiệt, nhất định là nữ nhân xấu xa giở trò quỷ, thật đúng là vô pháp vô thiên! !

Trên đường đi, Kỳ Lạc Hi khuôn mặt đều đen thui, khoe miệng cong lên, tựa hồ đang nghĩ đến điều gì đó.

Mà nhưng ngay tại thời điểm Kỳ Lạc Hi vội vàng chạy tới tắm cung, Ngọc Nhi sớm đã đi trước hướng Hạ Như Thanh hồi báo hảo tình hình.

“Nương nương! !” Bộ dạng Ngọc Nhi xun xoe nhanh chóng chạy về phía Hạ Như Thanh, mặt cười như hoa đào, lông mày thì gương, rất là thông minh đáng yêu.

“Ngọc nha đầu, làm xong rồi sao?” Hạ Như Thanh mỉm cười nhẹ nhàng, bộ dạng phục tùng nâng búi tóc Ngọc Nhi lên, ôn nhu dò hỏi, một chút cũng nhìn không ra nàng cùng Kỳ Lạc Hi lúc đối chiến lại ngang ngược mãnh liệt.

“Đương nhiên, hết thấy đều đã làm xong. Có Ngọc nhi ta ra tay, đều rất kỹ lưỡng!” Ngọc Nhi vỗ ngực một cái như làm tin nói, nháy nháy mắt hạnh, trong suốt và tinh khiết.

“Đã như vậy, cho ban thưởng, vậy theo Bồn cung cùng nhau dùng bữa như thế nào?” Hạ Như Thanh lấy tay chống đỡ ót Ngọc Nhi, không thể tưởng được cô gái nhỏ này còn rất tà ác, bất quá chính là cần hiệu quả như vậy.

“Thật tốt quá nương nương, Ngọc Nhi đói bụng lắm!” Dứt lời, Ngọc Nhi liền lôi kéo ống tay áo Hạ Như Thanh làm nũng đến, Hạ Như Thanh cũng thập phần sủng nịch lôi kéo bàn tay nhỏ bé mềm yếu của nàng, cùng nhau đi vào trước bàn bày đầy đồ ăn.

Chính thời điểm hai người các nàng đang ăn, Kỳ Lạc Hi xông vào.

“Hoàng hậu!” Hấn hàm chứa tức giận trực tiếp đến gần Hạ Như Thanh, một đôi con ngươi đen như sông lạnh ban đêm, mới lạnh mà dậy, trong nội tâm lạnh lẽo.

Mà Hạ Như Thanh lại một bộ dáng tự mãn không thèm để ý, ngược lại hướng hấn đùa giỡn trên choker nói: “Hoàng thượng thật sự là nhân rồi, hào hứng tốt như vậy vì sao không lưu luyến các khóm hoa nhiều một chút?”

“Quả nhiên là người, người lại dám đem trâm đưa đi.” Nói được cái này, Kỳ Lạc Hi hạ giọng xuống, không biết là phần nộ hay là xấu hổ, có một nữ nhân xấu xa ở bên người như vậy, không biết là phúc hay họa.

“Đương nhiên là Bồn cung phân phó rồi, Bồn cung nhìn người gần đây nhất tựa hồ ** có chút không chế không ổn định, cho nên giúp người tìm người phát tiết một chút, người hấn là cảm tạ Bồn cung mới đúng. Được hoàng hậu này, là phúc phận người ba đời đã tu luyện !” Hạ Như Thanh đưa mắt ngắm nhìn Kỳ Lạc Hi, trả lời lại một cách mỉa mai, không lưu chút đường sống nào.

43. Chương 43: Trả Lời Lại Một Cách Mỉa Mai, Hai Đùa Giỡn (2)

Hạ Như Thanh vừa dứt lời, mặt Kỳ Lạc Hi lập tức đen, chỉ biết nàng xảo ngôn biện hộ việc thiện, đen đều có thể nói thành trắng, thậm chí nói thành trắng sau còn có thể lại chuyển biến làm đen.

Thật sự là quá kinh khủng.

“Bạo quân người có phải hay không sau khi nghe lời Bồn cung nói xong, hết sức cảm động, sùng bái Bồn cung đi, thậm chí ngay cả lời nói cũng nói không ra ngoài rồi! Đột nhiên phát hiện Bồn cung thật sự là mị lực vô hạn a!” Hạ Như Thanh cố ý tại trước mặt Kỳ Lạc Hi làm bộ tự kỷ nói, hơi vểnh nâng khoe môi, môi băng đỏ tươi tách ra một nụ cười tuyệt mỹ, mộng nhìn ôn nhu, kì thực có ý nghĩa khác.

Ngọc Nhi ở một bên, nghe xong lời này cũng không nhịn buồn cười, nàng vụng trộm liếc nhìn Kỳ Lạc Hi, quả nhiên cũng bị lời nói hoa lệ kinh thế của Hạ Như Thanh làm giật mình bỏ ngà.

“Nương nương, người mãnh mẽ a!” Ngọc Nhi thấp giọng hướng Hạ Như Thanh nói ra, hít mũi một cái, về mặt sùng bái nhìn Hạ Như Thanh, từ nay về sau thì xác định cùng nương nương lẫn lộn.

“Phải không? Bồn cung từ nay về sau dạy người vài chiêu, đến lúc đó cũng không thể cho Bồn cung mất mặt a!” Hạ Như Thanh tùy ý nói như vậy, nhưng không có lường trước đến, cô gái nhỏ này lại đã trở thành mồm miệng khéo léo không thua nàng, cũng vì vậy cùng tiểu vương gia tà mị kia kết hợp gắn bó keo sơn.

Liên hai người này không nhìn đến Kỳ Lạc Hi ở một bên, thẳng đến ăn uống no say cảm giác mới phát hiện sự hiện hữu của hắn.

Lúc này bên ngoài cung điện đã đen kịt một mảnh, bầu trời cao ngạo vụt sáng một chút chỉ rõ ngôi sao.

“Hoàng hậu, không biết là có chút khinh thường trẫm sao?” Kỳ Lạc Hi không vui hướng Hạ Như Thanh oán giận nói, cực kỳ giống một người oán phụ bị ném bỏ, hắn bắt mẫn bĩu góc môi, con mắt hắn nhanh chóng hướng nháy mắt, ý đồ sử dụng mỹ nam kế, đem Hạ Như Thanh điện giật thần hồn điên đảo.

Chính là, chiêu này đối Hạ Như Thanh tựa hồ không có bất kỳ tác dụng, nàng bắt đắc dĩ cho Kỳ Lạc Hi một cái liếc mắt, cho rằng Bồn cung là một trong các Tần phi hậu cung kia của người sao? Lừa gạt như vậy? Lại dám coi thường Bồn cung!

“Ngọc Nhi, bây giờ không còn sớm, hôm nay người đã hầu hạ đến bây giờ a, lui ra.” Hạ Như Thanh dọn dẹp để ý phượng bào, hướng Ngọc Nhi phát phát tay, ý bảo nàng lui ra, đợi tí nữa lại đến đối phó kỳ lạc hi.

“Ân, nương nương ta liền cáo lui trước!” Ngọc Nhi cung kính đứng dậy, sau đó dí dỏm ở bên tai Hạ Như Thanh nói một câu: “Nương nương, người muốn toàn thắng a! Nha đầu xem trọng người!”

“Người quá nhạy cảm rồi đấy! Nhanh nghỉ ngơi đi!” Hạ Như Thanh nhìn chăm chú vào bóng lưng dần dần biến mất của Ngọc Nhi, đảo mắt nhìn về phía Kỳ Lạc Hi.

44. Chương 44: Cự Tuyệt Cửa Ngoài, Trộm Bò Giường

Bạo quân, đi ra một chút, Bồn cung có chuyện nói với người.” Đột nhiên, Hạ Như Thanh ôn nhu như nước đối Kỳ Lạc Hi nói ra, khóe môi có chút nhếch lên, gương ra một đóa hoa vô cùng yêu kiều xinh đẹp.

“Ân.” Kỳ Lạc Hi lên tiếng trả lời, kì quái, hoàng hậu như thế nào thoáng cái dễ nói chuyện như vậy, chẳng lẽ lại?

Quả nhiên ngay khi Kỳ Lạc Hi bước ra tấm cung trong nháy mắt kia, khi hắn rút lui hi vọng muốn trở về thì cái mũi lại đụng phải một bụi, bởi vì Hạ Như Thanh sớm đã lạnh tay lẹ mắt đem cửa cung đóng lại rất nhanh.

Kỳ Lạc Hi nhìn cửa chính đóng chặt, hắn nắm chặt nắm tay, vung ống tay áo lên, hi vọng đem cửa chính cưỡng chế mở ra. Nhưng tại đây, trong tấm cung Hạ Như Thanh tựa hồ cũng biết Kỳ Lạc Hi nghĩ gì, nàng cười nhẹ một tiếng: “Bạo quân, cái cửa chính này nhưng là tiền! Đừng thành bại gia tử a!” (phá gia chi tử)

“Chút tiền ấy vẫn là tiền trăm trả, hoàng hậu không cần quan tâm!” Kỳ Lạc Hi sau đó vừa lui, nghiêng thân thể, hi vọng huy chương đem cửa chính đánh bại, lúc này sợi tóc đen màu đỏ sớm đã mạn thiên phi vũ (bay đầy trời), luồng khí không ngừng chảy về phía Kỳ Lạc Hi.

“Bạo quân, Bồn cung nhắc nhở người, nếu như người muốn cho tư thế ngủ của Bồn cung tại trước mặt mọi người đây triển lãm mà nói..., người cứ việc đập a.” Hạ Như Thanh giọng nói vừa chuyển, âm thầm đe dọa Kỳ Lạc Hi, nếu người dám nói..., ta liền hủy đi hoàng cung của người.

“Hoàng hậu không cần lo lắng, đối trẫm sau khi phá cửa, tự nhiên sẽ ra lệnh người phủ lên màn che, là che ngọc thể hoàng hậu người!” Kỳ Lạc Hi cũng khéo đem lời nói tiếp xuống dưới.

“Nhưng mà, bạo quân, Bồn cung còn muốn nhắc nhở người một sự kiện!” Hạ Như Thanh dỡ ngọc trâm xuống, màu tóc đen như mực tùy theo rủ xuống, quần quanh tại trên vai nàng, vẽ ra độ cong tuyệt đẹp.

“Bổn cung thói quen ngủ trần, còn có mộng du! Nếu như người không ngại Bổn cung ra ngoài triển lãm làm cho người ta xem mà nói..., người liền lập tức động thủ tốt lắm, kỳ thật Bổn cung cũng không chú ý như thế nào!” Hạ Như Thanh mang cái trát này cười tà, tóc mây run rẩy, môi đỏ phát ra đẹp dễ mê người.

“Người dám!” Kỳ Lạc Hi nghe xong lời này, nổi giận quát lớn, cái nữ nhân xấu xa này, làm sao không biết liêm sỉ như vậy, chết tiệt lại dám không mặc quần áo liền đi ra, tuyệt đối không được, trảm tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

“Đây hết thấy đều muốn xem ý tứ người, Bổn cung ngủ trước, bạo quân người nhân tiện gác đêm cho Bổn cung a!” Vừa dứt lời, Hạ Như Thanh ngã đầu vào cái “nhỏ nhỏ” kia trên giường rồng tạm thời.

“Đừng tưởng rằng trảm không có biện pháp bắt người!” Kỳ Lạc Hi hơi híp mắt con mắt, ánh mắt quầng lên ngời phía trên tấm cung (mặt 2 người này thiệt)

45. Chương 45: Phá Ngói Mà Vào, Trộm Cái Hôn

Kỳ Lạc Hi nhìn ngói trên tấm cung, đột nhiên một kế hiện ra chạy lên não, đã không thể phá cửa mà vào, như vậy trảm liền từ phía trên tấm cung đến đánh bất ngờ như thế nào?

Kỳ Lạc Hi vừa nghĩ bên cạnh một bước đi, nhảy lên, tựa hồ sau đó nhanh như gió, nhẹ nhàng vững vàng đi tới phía trên tấm cung, sợi tóc đen màu đỏ tung bay theo gió đêm phiêu đảng, đan xen tơ tằm, ánh sáng lung linh tràn ngập các loại màu sắc.

Hắn vung khê tay áo có hình rồng, gió ôn nhu hôn qua hai má của hắn, da thịt trắng nõn tỉ mỉ càng lạnh dã.

“Hoàng hậu, trảm lập tức sẽ giúp người!” Kỳ Lạc Hi uốn cong khóe môi lên, từ từ đem giờ cao ngói phía trên tấm cung, mới thẳng đến động phá một cái có thể gặp phải ánh sáng.

Hắn lặng lẽ từ cái xuyên qua kia nhìn lại, chỉ thấy Hạ Như Thanh xem ra đang hơi ngủ trên giường tạm thời có vẻ đơn sơ đang an tĩnh ngủ say, da thịt trắng nõn không có bất kỳ phấn trang điểm nào, lại thanh thuần sáng sủa như vậy, mịn màng vô cùng, một đôi mi thanh tú bay xéo lên xuống, mang theo một phần anh khí (khí khái anh hùng) sáng khoải, lông mi đậm thẳng tắp che dấu đôi mắt, như một loại hắc linh, lượn lờ như khói, tiếp theo ném phiến bóng tối nhân nhật.

Sau khi hắn chọn lựa vị trí tốt, Kỳ Lạc Hi dùng nội lực đem ngói chắn một cái, những mái ngói làm bằng tử sa kia như một loại đá lộn xộn, tán lạc tại trên xà nhà. (thật sự là lãng phí. Đạo cụ cũng là mua bằng tiền! ^^)

Vì vậy, Kỳ Lạc Hi nhảy xuống, vững vàng rơi xuống trước giường Hạ Như Thanh, góc áo cũng theo đó tung bay lên xuống.

Hắn lặng lẽ ngồi ở bên cạnh Hạ Như Thanh, nhìn ngọc nhan nàng phong hoa tuyệt đại (tao nhã), trong khoảng thời gian ngắn lại dời mắt không mở, hắn có chút kim lòng không được hôn lên trên lông mày nàng, mắt của nàng, mặt của nàng.

Môi băng tinh tế hôn qua mỗi một tắc da thịt của nàng, cuối cùng chính xác không sai chụp lên môi của nàng, Kỳ Lạc Hi nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi miêu tả hình dáng môi của nàng, dần dần lướt qua răng nàng, hắn chậm rãi đem cạy mở, không hề báo hiệu vươn vào đàn hương ở bên trong của Hạ Như Thanh, bá đạo cướp đoạt không khí trong miệng của nàng.

Có chút thiếu dưỡng khí Hạ Như Thanh mơ màng mở hai mắt ra, chỉ cảm thấy môi một hồi tê dại, đột nhiên một cái gì to lớn liền đột ngột hiện ra ở trước mặt nàng, Hạ Như Thanh nổi giận dùng dùng khoát tay,

Một cái tát hương Kỳ Lạc Hi bay đến.

“Ba” một tiếng

Tiếng vọng chói tai tại trong tấm cung.

46. Chương 46: Cường Hiếp Trả Thù, Một Cái Tát

Một tiếng bập tạt thanh thúy, nhẹ nhàng quanh quẩn tại trong tấm cung.

Kỳ Lạc Hi vẫn không nhúc nhích, hần mặc kệ tiếp tục hôn hít lấy môi Hạ Như Thanh, nhưng lại gia tăng vài phần lực đạo, tay phải kéo chặt cái ót của Hạ Như Thanh.

“Bạo quân, người trong hoàng thất các người đều vô sỉ như vậy sao?” Hạ Như Thanh dùng sức cắn môi của hần, đến khi xuất hiện mùi máu tanh, Kỳ Lạc Hi mới bằng lòng chậm chậm thối lui.

“Hoàng hậu tâm thật sự là quá ác độc a.” Kỳ Lạc Hi làm bộ đáng thương sờ lên nơi mới vừa bị đánh, nhưng lại nhìn không ra chút bất kỳ tức giận nào.

Hạ Như Thanh không để ý đến hần, giận liếc trừng Kỳ Lạc Hi, ngược mắt lên phía trên xem xét, quả nhiên thấy được một cái lỗ to như vậy, thật sự là hết hy vọng không thay đổi a, lại muốn dùng đến phương pháp này, hoàng đế đều nhằm chán như vậy sao?

Kỳ Lạc Hi hiển nhiên không thềm để ý sự cảm tức của Hạ Như Thanh, hần mập mờ liếm liếm khóe môi nơi có máu, mang theo một tia cười nhẹ như có như không: “So với thương thế kia, trẫm vẫn cảm thấy hoàng hậu chính là cái hôn kia càng làm cho người ta muốn ngừng mà không được a! Khi nào trẫm mới có thể được âu yếm nữa đây?”

Kỳ Lạc Hi vô sỉ cười xấu xa , lúc này hoàng đế rõ ràng như tên du côn bình thường, đùa giỡn Hạ Như Thanh.

“Người muốn đến vậy sao?” Hạ Như Thanh hơi nghiêng con mắt bạc, ôm lấy khóe môi, mang theo một chút tiếng nói không rõ đặc ý.

Bàn chân Hạ Như Thanh trắng nõn đứng ở trên giường vua, nàng cúi người khinh thường bạo quân, cánh tay xinh đẹp vũ động, nâng cái cằm tròn bóng của hần, “Đã muốn vậy Bồn cung liền cho người rồi, bất quá đây chỉ là trả thù người vừa rồi là bất kính đối Bồn cung!”

Nàng không nói gì bá đạo hôn xuống, môi lạnh như băng dán lên môi mỏng của Kỳ Lạc Hi, môi chạm môi , ướt át lẫn nhau , Hạ Như Thanh cuồng dã xâm lấn hôn Kỳ Lạc Hi, mà khóe mắt lại gắt gao theo dõi hần.

“Bạo quân, đã như vậy, Bồn cung phong người làm nam phi được không?” Hạ Như Thanh khẽ cười, hơi nghiêng khóe môi, ba phần cuồng ngạo, bảy phần xinh đẹp.

Kỳ Lạc Hi hơi híp con mắt, nữ nhân này vẫn là cường thế trước sau như một, thật sự là giáo huấn cũng giáo huấn không được!

” Được trẫm đáp ứng!” Kỳ Lạc Hi sảng khoái đáp một tiếng, nhưng mà lại lẳng lặng dừng ở Hạ Như Thanh, có âm mưu gì sao?

Hạ Như Thanh hiển nhiên cũng bị hần sảng khoái đáp ứng như vậy lại có chỗ kinh ngạc một chút, bạo quân này rõ ràng lại đáp ứng! Nàng nhăn lại đôi mi thanh tú một chút, khẳng định không có phát sinh chuyện gì tốt.

“Đã như vậy, bản nam phi có phải là cũng có thể kết thúc trách nhiệm của phi tử?” Kỳ Lạc Hi cười xấu xa , nhanh chóng bỏ nhào vào Hạ Như Thanh, trước bị nàng đùa giỡn sau vốn muốn có lợi mà muốn đòi lại từng cái.

47. Chương 47: Phi Tử Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung, Náo Lâm Triều (1)

“Chết tiệt!” Hạ Như Thanh không khỏi giận dữ mắng mỏ Kỳ Lạc Hi.

Sau đó hai người cứ như vậy dây dưa quẩn quýt đùa giỡn đến nửa đêm, cuối cùng Hạ Như Thanh mệt mỏi ngã vào trên giường rồng, miệng nàng hô hấp lấy không khí, Kỳ Lạc Hi cũng mệt mỏi ngã vào bên cạnh nàng, bất quá hiện tại nàng cũng không có khí lực mà quẩn đến Kỳ Lạc Hi.

“Hoàng hậu, thật đúng là hảo thân thủ.” Kỳ Lạc Hi lúc này cứ nhiên còn cùng Hạ Như Thanh vui đùa, lựa cuốn ở trên người hai người, liền nhau lên xuống vẽ ra đường cong.

Hạ Như Thanh lật người qua, không để ý đến Kỳ Lạc Hi, lại âm thầm nắm chắc nhẹ, ngày mai lâm triều sẽ rất thú vị a, đây hết thấy chớ có trách ta đối với người quá độc ác! Lại dám bất kính với Bổng cung, như vậy Bổng cung khiến cho hậu cung của người đến gà bay chó chạy, vĩnh viễn không ngày yên tĩnh!

Nhưng mà Kỳ Lạc Hi bây giờ còn không biết Hạ Như Thanh tính toán dự kiến hết thấy, chỉ là ẩn ẩn cảm giác được có điều gì đó, nhưng hắn cũng không nhiều nghĩ, vung tay áo lên, liền đem cái đèn trong tấm cung tắt đi.

Bóng đêm càng ngày càng trầm tĩnh, đêm lạnh như nước lạnh không khí xuyên thấu qua cửa sổ, nở ra như hoa băng.

Hạ Như Thanh cùng Kỳ Lạc Hi cứ như vậy cùng giường chung gối vượt qua một đêm, chỉ là trong đó không thiếu tiếng kêu đau của Kỳ Lạc Hi ——

Ngày hôm sau đúng giờ rồi, Hạ Như Thanh mắt buồn ngủ nhập nhèm mở ra, hướng bên cạnh nhìn lại, chỗ ngủ đã nguội, phỏng chừng Kỳ Lạc Hi đã lâm triều rồi, không rõ ràng lắm những phi tử bị vứt bỏ ở lãnh cung kia có thể hay không cho hắn một kinh hỉ táo bạo? Loại chuyện tốt này nàng cũng không thể bỏ qua.

“Nương nương, người đã tỉnh a!” Ngọc Nhi sáng sớm đã chạy tới tấm cung, dục Hạ Như Thanh rửa mặt thay quần áo.

“Nha đầu! Người tới thật sớm a!” Hạ Như Thanh sủng nịch đối nàng cười cười, môi mỏng đỏ thắm nhẹ nhàng uốn lên một tí đường cong, khoe môi xinh đẹp nghiêng lên, một đôi con mắt bạc đảo dồn dập, như nước mắt mùa thu, không thêm tí đồ trang sức càng lộ vẻ hao gầy.

“Nương nương, ta tới có thể đã muộn rồi, bất quá chờ nương nương chính thức sắc phong làm hoàng hậu thì Ngọc Nhi có thể dời qua đến cùng nương nương ở cùng một chỗ, mặc dù là ở tại trong sân nhỏ bên ngoài tấm cung của nương nương, nha đầu đã cực kỳ rất thỏa mãn.” Ngọc Nhi từng bước đi qua hướng Hạ Như Thanh, từ trong tủ quần áo tinh tế chọn y phục phù hợp.

“Nha đầu, kim bài người đã đưa cho những phi tử kia sao? Hôm nay lâm triều có lẽ sẽ làm chao hấn khó quên nhất.” Hạ Như Thanh nhẹ giọng hỏi đến, ngược lại mang theo một chút ngữ khí đùa giỡn.

48. Chương 48: Phi Tử Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung, Náo Lâm Triều (2) Canh Hai

Ngọc Nhi ở bên cạnh nghe Hạ Như Thanh nói, đột nhiên mắt dừng ở phía trên một cái cấm bào màu vàng, chỉ thấy phía trên ống tay áo cấm bào có một đôi Phượng Hoàng đều giương cánh, sợi tơ màu vàng kỳ diệu hoa văn vòng vèo, lập thể bỗng nhiên làm cho người ta có cảm giác mới mẻ, nét thù vô cùng tinh xảo, thật là làm cho người ta khen không dứt miệng.

“Cái này đi.” Ngọc Nhi thấp giọng tự nhủ, nàng ngoái đầu nhìn lại mooth chút Hạ Như Thanh còn đang buồn ngủ, khoe môi của mình không khỏi hướng lên, môi son phấn nộn kéo một độ cong đáng yêu.

“Nương nương, để Ngọc Nhi trang điểm và mặc y phục cho người a.” về mặt Ngọc Nhi cười cầm cái cấm bào này đi về hướng Hạ Như Thanh, cẩn thận mặc cho nàng dễ dàng.

Vừa tiện tay đón lấy đồ trang sức trong hộp lấy vòng nguyệt quế trên đầu, đem mái tóc mềm mại của Hạ Như Thanh đều quấn lại, dùng trâm vàng buộc lên, hai má bôi tí phấn trang điểm, chỉ chốc lát sau, dưới bàn tay khéo léo của Ngọc Nhi, mới vừa rồi khí chất còn hơi có vẻ hao gầy, lúc này lại đổi thành một loại khoan thai, cảm giác khí phách tôn quý.

“Nương nương của nhà chúng ta thật đúng là thiên sinh lệ chất khó có được, từ nay về sau có thể thưởng thức các loại phong cách của trang phục rồi!” Thời điểm Ngọc Nhi đang nói lời này chính là vui vẻ hết sức,

phải biết rằng đây chính là nàng rất hứng thú, chính mình nhìn thấy hình ảnh mặc trang phục của Hạ Như Thanh, càng sinh lòng kiêu ngạo.

“Tiểu nha đầu này thiệt là, chẳng qua là ra ngoài một chút, không cần ăn mặc đẹp để quý giá như vậy. . . .” Hạ Như Thanh bắt đầu lắc đầu, đứng dậy vung lên tay áo phượng, hình vẽ trên cẩm bào tựa hồ sống lại, trông rất sống động bay lượn ở trên cẩm bào.

“Nha đầu, thời gian cũng không còn nhiều lắm. Người trước khi đi nên thu hồi kim bài lại a, Bồn cung trước đi nhìn trò hay một chút! Động tác cần phải nhanh lên, bằng không đợi tí nữa bị phát hiện, đừng trách Bồn cung không có nhắc nhở người. . . .” Hạ Như Thanh vịn kim quan lại như bị lung lay sắp đổ, từ từ đi ra ngoại điện.

“Dạ, nương nương, nha đầu sẽ đi ngay bây giờ a. . . .” Ngọc Nhi sôi nổi hướng lãnh cung đi, chứa đựng một nụ cười sáng lạn, phảng phất giống như tiểu thiên sứ thanh thuần.

Chỉ chốc lát sau, Ngọc Nhi liền tới đến trước cửa lãnh cung, đúng lúc đụng các phi tử ở lãnh cung chuẩn bị xuất môn.

“Uy, các người mau mở ra.” Một giọng nữ bén nhọn đột ngột vang lên ở trong lãnh cung, theo tiếng nhìn lại, nguyên lai là những phi tử kia xuất môn lại bị ngăn trở, chính là các nàng không phải có kim bài ở trong tay sao?

Chẳng lẽ những thị vệ kia to gan như vậy?

49. Chương 49: Phi Tử Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung, Náo Lâm Triều (3)

Ngọc Nhi vì biết rõ tình huống, nàng vội vàng chạy vội đến hướng nơi các phi tử lãnh cung đứng, “Các người như thế nào còn ở nơi này?” Ngọc Nhi lên tiếng hỏi, không chỉ là nói cho các phi tử nghe, cũng là nói cho những thị vệ kia nghe.

Thị vệ vừa nghe lời này, liền nhận ra là ngày hôm qua chính là tiểu cô nương kia, vì vậy đều bái lạy, “Không phải nô tài không cho các vị nương nương đi ra ngoài, chỉ là không có ý chỉ hoàng thượng, nô tài không dám cho đi, đắc tội. . . .” Chỉ là dựa theo kim bài, bọn họ cũng không dám tùy tiện khiến các phi tử bị vứt bỏ ở lãnh cung này xuất môn, vạn nhất xảy ra chuyện gì, đây không phải tự chịu trách nhiệm sao?

“Nhưng là đây thật là khẩu dụ của hoàng thượng. Các người ngày hôm qua cũng không phải gặp hoàng thượng tới nơi này sao? Chẳng lẽ các người muốn khiêu chiến long uy?” Ngọc Nhi lật lọng tay hướng về thị vệ khó chịu, hai tay che lưng mà thỏ, tận lực giả trang bộ dáng ra một dạng uy nghiêm, mà hết thấy rơi vào đáy mắt Kỳ Lạc Ngân đang nghỉ ngơi ở trên cây, xem ra thủ hạ này của hoàng tẩu cũng thú vị như vậy, hẳn không khỏi khơi mào nụ cười tà một chút, híp lại đôi mắt đen, như nhìn chăm chăm vào con mồi nhìn chăm chú vào Ngọc Nhi.

“Bọn nô tài không dám, chỉ có điều. . . .” Thị vệ sắc mặt khó chịu nhìn Ngọc Nhi, cái tiểu chủ tử này có thể so sánh những phi tử bị vứt bỏ kia khó chơi nhiều hơn, cái này nên làm sao bây giờ?

“Các người để cho các nàng thông qua a. . . .” Kỳ Lạc Ngân nhảy một bước xuống khỏi cây, lời nói tuy là đối với thị vệ, nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn chăm chăm Ngọc Nhi, điều này không khỏi làm Ngọc Nhi rung mình một cái.

Nghe xong lời này, thị vệ đều hướng Tiểu vương gia này ném lòng cảm kích, có mệnh lệnh của tiểu vương gia, sẽ không có sao rồi, nhưng là bọn họ tuyệt đối thật không ngờ, Kỳ Lạc Ngân này cũng là vì muốn nhìn hoàng huynh hắn ra tay ứng phó trò hay mới như thế nào.

Vì vậy thị vệ liền nhường vị trí, cho các phi tử ở lãnh cung đều cho đi.

Lúc này, đầu lĩnh phi tử của ngày hôm qua, đi vào trước mặt Ngọc Nhi, đem kim bài đưa cho nàng, cảm tạ sơ liền theo đội ngũ đều đi về phía trước, kỳ thật trong lúc này các phi tử cũng biết đây cũng không phải là ý chỉ hoàng thượng, mà lần này tiến đến, bất quá là muốn cầu hoàng thượng thả đoàn người các nàng về quê hương thôi, tại lãnh cung đây chờ đợi lâu như vậy, đối cái này hoàng cung sau này tự nhiên cũng sẽ mở ra, nhưng là chỉ muốn xem lúc này có mở ra hay không.

Hiện tại muốn những thứ này bất quá là người si nói mộng thôi, cửu ngũ chí tôn cao cao tại thượng, đừng nói sủng ái chính mình, mà ngay cả ánh mắt thương tiếc cũng chưa từng bố thí, tiền cung thời gian dài như vậy, những này bị đưa vào làm phi tử lãnh cung luôn.

Trên cánh tay kia có một điểm đỏ, cũng nghiệm chứng đế vương kia nhất định là một gã si tình.

50. Chương 50: Phi Tử Bị Vứt Bỏ Ở Lãnh Cung, Náo Lâm Triều (4)

Chỉ chốc lát sau, chúng phi tử liền như sao vây quanh trăng vây quanh đi vào chỗ Kỳ Lạc Hi đang ở trong cung điện triệu kiến đại thần.

Mà bọn họ lại đang ở chính giữa nghị sự, hiển nhiên còn không biết sắp sửa chuyện kể tiếp gì xảy ra.

“Các người là người phương nào?” Bọn thị vệ nhìn rất nhiều phi tử đang mặc trang phục nữ tử, đều đi về hướng trong cung điện.

“Chúng ta có nói sẽ nói cùng hoàng thượng, thỉnh các đại ca thông báo một chút.” Phi tử dẫn đầu vội gật đầu với thị vệ, nhẹ nhàng như nước mùa thu, tâm rất có thể chiếm được đồng tình.

“Được rồi, bất quá bây giờ hoàng thượng đang bàn bạc chuyện quan trọng, các người đến trước hậu điện chờ xem.” Thị vệ cũng đành phải không gây khó dễ cho những nữ nhân này, cho nên tâm địa cũng mềm nhũn vì nàng nói lời phải.

“Phiền toái đại ca, chúng ta đây đi đến trước hậu điện chờ a.” Nàng dẫn đầu kia dẫn một đám phi tử hướng đến phía trước điện chậm rãi đi, nhưng mà mỗi một bước lại mang theo nặng nề, siết chặt ống tay áo, hoàng thượng sẽ đáp ứng cho các nàng từ cung về quê sao? Người cho cái kim bài kia sẽ phải giúp mình a, nếu không sao nàng lại biết cho các nàng bước ra khỏi lãnh cung? Như vậy đối với nàng cũng có chỗ tốt, nhưng là mặc kệ xuất phát từ tư tâm gì, nói tóm lại các nàng vẫn là muốn cảm ơn người kia.

Lúc này Hạ Như Thanh vừa vặn tại trên đường tới trước, trong lúc vô tình từ phương xa hết thấy quan sát việc vừa rồi, nàng thấp giọng lầm bầm: “Những cô gái này quả nhiên cũng là người thông minh.”

Trước nàng đem Kỳ Lạc Hi đưa đi lãnh cung chỉ nghĩ là muốn trêu chọc hấn một chút, quan trọng hơn là có cơ hội khiến các phi tử lãnh cung này nhanh chóng xuất cung, bởi vì dạng này tương đối mà nói không chỉ có thương cảm bọn nữ tử này cùng gia tộc một chút, cũng giúp Kỳ Lạc Li nắm chắc một số quan hệ với người bên trong, quan trọng hơn là chính mình thành ân nhân của các nàng, bởi vì không chỉ là hướng tới ân huệ, đối tượng lai phát triển rất có tác dụng, bởi vì tâm của nàng không chỉ là hạn chế tại vị trí hoàng hậu đây mà thôi, đây bất quá là nàng đặt một chân trước.

Về phần như thế nào làm cho hoàng thượng đáp ứng, chỉ cần làm ình xuất hiện thực thích hợp, đề cập sơ một chút, như vậy diễn xuất này liền trở nên thập phần hoàn mỹ.

Một lát sau, Kỳ Lạc Hi bãi triều đi vào hậu điện, đập vào mi mắt đúng là những phi tử bị vứt bỏ kia của tối hôm qua.

Hắn không khỏi giận tím mặt, hấn quát lớn: “Các người làm sao có thể ra lãnh cung!”

“Chẳng lẽ không phải ý chỉ hoàng thượng sao? Hoàng thượng ngày hôm qua rõ ràng nói sẽ một lần nữa sủng hạnh nô tì, hôm nay cũng là hoàng thượng dặn dò nô tì đến lĩnh phong tước.” Tên nữ tử dẫn đầu kia, khẽ đỡ thân, trông mắt không dám nhìn thẳng Kỳ Lạc Hi, quả nhiên mình đã đoán đúng, ý chỉ không phải hoàng thượng phân phó, hiện tại cứ dựa theo nội dung vở kịch của người kia mà diễn thôi a, đến lúc đó nàng nhất định cũng sẽ xuất hiện, nếu được xuất cung, ngày khác còn nên hoàn trả cho nàng một cái ân tình.

51. Chương 51: Kinh Diễm Xuất Hiện, Thật Cao Điều (1)

“Không có chuyện sắc phong, bất quá là lời đồn thôi. Trăm niệm tình ân tình ngày xưa của các người, Ngọc phi người ngay lập tức mau dẫn những phi tử này trở lại lãnh cung a.” Kỳ Lạc Hi sắc mặt tối sầm, quả

nhân là nữ nhân xấu xa giả trò quỷ, thật sự là đem nàng sủng quá vô pháp vô thiên! Nhưng là các phi tử này không có lý do có lá gan lớn như vậy thật sự hướng mình để van cầu sắc phong, chẳng lẽ lại.

Ngay thời điểm Kỳ Lạc Hi hô danh tự của nàng, phi tử dẫn đầu kia thân thể không khỏi run lên, nguyên lai hoàng thượng hẳn vẫn là nhớ rõ chính mình, chính là nói những điều này cũng vô ích, các nàng xuất cung thì tâm ý đã quyết, không có gì có thể ngăn cản.

“Hoàng thượng, kỳ thật bọn nô tì tới đây là có một việc khác muốn nhờ.” Ngọc Phi thân hình giữ vững, căng nắm chặt lấy quần áo, hai mắt hoảng hốt hướng Kỳ Lạc Hi nghiêng mắt nhìn.

“Chuyện gì.” Nghe không ra có cảm tình gì, Kỳ Lạc Hi mày kiếm chau lên, quả nhiên muốn nhất trí cùng mình, các nàng đến cũng không phải là vì chuyện sắc phong, chỉ sợ là.

“Bọn nô tì muốn xin từ cung, chúng nô tì đối với hoàng thượng mà nói cũng là một gánh nặng, không bằng thả bọn nô tì được tự do, làm cho hoàng thượng được thanh tĩnh.”

Lúc này mồ hôi đã chảy ròng ròng ở tại trên trán Ngọc phi, một đôi mắt xinh đẹp như nước mùa thu buông xuống, lông mi dài nhàn nhạt trải dưới lớp bóng của màu xám tro, tuy nói không phải là quốc sắc thiên hương gì, nhưng cũng là tiểu cô nương có khí chất.

” Hoàng cung của trăm các người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi đấy sao?” Ngự khí lạnh như băng xuyên qua từng chữ một, một hồi một hồi lại gõ vào tâm các phi tử, đều nói tính tình đế vương hay thay đổi, gần vua như gần cọp, chỉ sợ cũng giống như thế đi.

“Bọn nô tì không dám, bọn nô tì chỉ sợ ở trong nội cung đây mà chọc giận hoàng thượng, thỉnh cầu hoàng thượng ân chuẩn!” Ngọc phi mỗi chữ mỗi câu từ trong môi đo nhỏ ra một câu, tuy là cầu xin Kỳ Lạc Hi, nhưng âm vang lại nói có lực.

“Thỉnh cầu hoàng thượng ân chuẩn!” Chúng phi tử đều quỳ xuống, muốn cầu xin Kỳ Lạc Hi, đều ra sức rơi lệ ào ào.

“Ban đầu là ai trăm phương ngàn kế muốn vào cái hậu cung này.”

Kỳ Lạc Hi híp lại con ngươi, thật muốn hấn đuổi sao? Hấn là người đứng đầu một quốc gia cũng không phải là làm suông, các người từ cung như vậy, trăm còn có mặt mũi nào?

“Hoàng thượng không cần tức giận?” Hạ Như Thanh thừa dịp thời cơ chín muồi, vừa đi vào cái hậu điện này, người chủ trì trò chơi chân chính đến đây!

“Hoàng hậu tin tức thật đúng là nhanh.”

Kỳ Lạc Hi nhìn chậm rãi vào Hạ Như Thanh ở giữa không lịch sự sinh ra một tia kinh diễm tình, nữ nhân này vì sao càng đẹp mắt, cách ăn mặc tinh xảo chính là sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, nam nhân nhìn không khỏi động tâm, mà ngay cả những bọn phi tử bị vứt bỏ ở lãnh cung này cũng mê mẩn.

52. Chương 52: Kinh Diễm Xuất Hiện, Thật Cao Điều (2)

Hạ Như Thanh bước chậm rãi tiến vào, một bộ cẩm bào hoa lệ màu vàng sáng bao vây lấy thân hình xinh đẹp của nàng, cổ áo có chút mở rộng, lộ ra da thịt trắng như tuyết, tóc dài đen nhánh bị kim quan buộc lên, có vài sợi tóc phiêu trên đầu vai, một đôi mắt phượng lẳng lặng dừng mắt nhìn Kỳ Lạc Hi, ánh sáng làm nổi bật, ánh sáng trong đôi mắt đẹp tràn ngập các loại màu sắc, hai má ửng ửng, ánh sáng trong vắt, hai mắt như sao, như trăng chiếu xuống sông lạnh. Trong thập phần mỹ lệ, mang theo ba phần anh khí, ba phần tư thái hào sảng, đồng thời khoan thai, đều có một bộ đoạn nghiêm hướng tới, làm cho người nghiêm nghị bắt đầu kính nể, không dám nhìn gần.

“Hoàng thượng, các nàng bắt quá là muộn từ cung thôi, không cần làm khó các nàng đâu? Các nàng bắt quá cũng đều là số mệnh có chút khổ sở thôi, hoàng thượng chẳng lẽ còn sẽ cùng các nàng so đo chuyện trước kia sao?”

Hạ Như Thanh cười yếu ớt nhẹ nhàng, ánh mắt lại đưa lên trên người bảy phi tử ở đằng kia.

Ngọc phi ngược mắt nhìn nhìn Hạ Như Thanh, nhưng không khỏi thất thần, nhìn qua một đôi bích nhân (người ngọc) trước mắt, thật đúng là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp cho.

“Hoàng hậu, phi tử này từ cung không phải việc nhỏ, chẳng lẽ ngươi muốn làm cho người trong thiên hạ ý kiến với trẫm?”

Rõ ràng giúp bọn phi tử này nói chuyện, xem ra nhất định là có thể có lợi rồi, bất quá việc này mặc dù đối với trẫm cũng cũng có chỗ tốt hơn, chính là trước mặt trẫm chết cũng sẽ không đuối như vậy!

Hạ Như Thanh cũng thầm biết Kỳ Lạc Hi này bề ngoài cũng tốt “Nếu như hoàng thượng cảm thấy có chút mất mặt, liền dùng danh nghĩa Bồn cung cũng được, vì những bọn nữ tử mệnh khổ này, Bồn cung cũng không quan tâm cái gì.”

Hạ Như Thanh thật là ai oán nhìn Kỳ Lạc Hi, trong mắt bạc nhẹ nhàng như nước hiện lên một tia gian trá.

Nguyên lai là muốn dùng chiêu thức ấy, cái này tốt lắm, chuyện gì tốt cũng đều muốn tự mình ôm rồi, tính toán nhỏ nhặt thật đúng là tuyệt diệu, được sẽ theo ý nguyện của nàng a, tuồng vui này hãy theo nàng diễn cho tốt.

” Hoàng hậu của trẫm quả nhiên có phong phạm của mẫu nghi thiên hạ, được Đế hậu này, chồng còn có đòi hỏi gì.” Kỳ Lạc Hi giống như cười mà không phải cười nhìn Hạ Như Thanh, ánh mắt bén nhọn đâm thủng thật sâu vào linh hồn Hạ Như Thanh.

“Các người còn không mau mau tạ ơn, hoàng thượng đã đồng ý cho các người.”

Hạ Như Thanh cấp tốc đoạt lời của Kỳ Lạc Hi, đem lời nói tiếp nhận qua, làm cho Kỳ Lạc Hi đã không có cơ hội phản bác, nàng phóng mắt nhìn các phi tử quỳ xuống đất, ân huệ hôm nay, chỉ mong ngày khác có thể giúp ta một tay.

“Cám ơn hoàng thượng hoàng hậu ân điển !”

Chúng phi tử đem hết toàn lực nói lời cảm tạ , ánh mắt đều lặng yên chăm chú Hạ Như Thanh, nội tâm hẳn là xuất hiện một mảnh.

53. Chương 53: Kinh Diễm Xuất Hiện, Thật Cao Điều (3)

Một tạ này, là thật tâm thực lòng , tuy nhiên các nàng biết rõ ý đồ của hoàng hậu này không tốt, nhưng là ân tình đem các nàng lôi ra khỏi vực sâu nhưng làm thế nào cũng gạt bỏ không xong, còn lần thiếu nợ này, chỉ sợ là khó có thể hoàn lại, sau này liền tận lực dâng lên một phần sức lực non nớt a.

“Các người qua một thời gian ngắn hãy ra cung a, về phần lý do, ta tin tưởng hoàng thượng hẳn sẽ an bài thỏa đáng , nguyện cuộc sống các người ở ngoài cung sẽ càng thêm đặc sắc.” Hạ Như Thanh chỉ bảo rất nhỏ, liền từ từ rời đi, làn váy di động theo bước tung bay theo gió, như nâng loại rồng bay phiêu dật lay động tâm.

Nhưng mà cái chuyện sau đó giao cho Kỳ Lạc Hi xử lý, miễn cho đến lúc đó tổn hại đến mặt mũi của hân, xem ra tại trong nội cung đây vẫn là muốn xử sự cẩn thận.

Ngay tại thời điểm Hạ Như Thanh rời đi, thần sắc Kỳ Lạc Hi lập tức thay đổi, tựa hồ tại trong chớp mắt, dung nhan tuấn mỹ liền bị bịt kín trong một tầng trong sạch, hẳn hể mở môi băng, nghiêng con mắt đối với mấy phi tử này nói:

“Tính tình của trẫm, các ái phi sẽ không phải không biết a! Ngọc phi người cũng ở trong nội cung đây chờ đợi không ít thời gian, về phần làm sao bây giờ, không cần trẫm chỉ đạo đi?”

Lời nói lạnh như băng lần nữa đánh tới, giống như vô số cái khoan nhỏ lạnh không dấu vết đâm về tâm của mọi người, đau nhức khó có thể tiêu tan được, đế vương đã như thế a, đã quyết định rời đi, như vậy nên triệt để buông ra.

“Lần từ cung này, chắc hẳn các vị gia phụ của các người chỉ sợ cũng là cao hứng hết sức rồi, xem ra hẳn làm sao cũng là thời điểm về sau sẽ hưởng thụ bầu trời này.”

Kỳ Lạc Hi vẫn nhìn phi tử trước mắt, trong hai tròng mắt mới bày ra ánh sáng lạnh triệt nội tâm sợ hãi, hiện tại không thu quyền còn đợi khi nào.

“Không cần hoàng thượng nói, nô tì tự biết nên làm như thế nào.”

Ngọc phi đứng dậy tròng mắt khê hồi phục, nàng không có nhìn Kỳ Lạc Hi, mà là xoay người mang chúng phi tử rời đi, muốn thu quyền sao? Ngọc phi không khỏi cười khổ, thời điểm tiền cung lúc trước, hoàng thượng không phải là coi trọng điểm này à.

Vừa rồi người tôn xưng là hoàng hậu, chắc hẳn không phải thân phận tôn quý cũng là phú giáp thiên hạ (nhà giàu có trong thiên hạ) a, bằng không bạo quân lãnh huyết này, vì sao đối với nàng nhân nhượng sùng nịnh như thế, không có lợi gì, hoàng thượng hẳn từ trước đến nay chắc là không để ý tới, huống chi đối đãi ôn nhu như vậy, chỉ sợ sau khi sa vào nghiện ôn nhu, làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Hôm nay cũng không phải là cầu xin rất tốt sao, chỉ mong tìm một người trong sạch, cùng nhau trải qua cuộc sống bình thản.

54. Chương 54: Tà Mị Vương Gia, Đùa Giỡn Nha Đầu (1)

Ngay tại lúc Hạ Như Thanh thu thập khí phi (phi tử bị bỏ) xong hồi cung, Ngọc nhi vừa vận chính thức gặp mặt với tiểu vương gia tà mị.

“Tiểu nha đầu, vừa rồi bốn vương gia giúp đỡ ngươi một phen, ngươi tính lấy cái gì mà đền bù tổn thất cho bốn vương gia đây?”

Kỳ Lạc Ngân mang theo một chút cười khê, đường cong khóe môi nhẹ nhàng nâng lên, một đôi mắt ngọc rũ xuống, loại lông mi dưới màu đen trải lên một tầng bóng mờ nhàn nhạt, một bộ cẩm bào màu tím, xinh đẹp như bức tranh, tóc dài màu đen bị đai ngọc buộc ở sau lưng.

“Đừng gọi ta tiểu nha đầu!” Ngọc Nhi vẻ mặt buồn bực nhìn Kỳ Lạc Ngân, ngoại trừ nường nường bên ngoài ai cũng không thể gọi, tuy nhiên nàng đối hoàng đế không có biện pháp, chính là đối phó tiểu vương gia, bản lĩnh của nàng vẫn có thể biểu lộ lên.

Ngọc Nhi nhăn đôi mi thanh tú, trong mắt hạnh lộ ra một tia khôn khéo, hơi suy nghĩ, gió nhẹ lướt qua, chuông bạc trên búi tóc cũng lay động theo, phát ra một hồi tiếng vang lạnh lạnh.

“Nguyên lai thủ hạ của hoàng tẩu chính là tỷ nữ đầu lớn gan như vậy? Thấy bốn vương liên lễ nghi cơ bản nhất cũng không hiểu sao? Chẳng lẽ hoàng tẩu nàng không có dạy người?”

Kỳ Lạc Ngân vừa thấy tiểu nha đầu này hảo ngoạn như vậy, không khỏi sinh ra một cổ bất hảo trong tâm, nghĩ muốn đùa giỡn với Ngọc nhi, xem ra trên ngọc nhan ngây thơ còn chưa thoát toàn bộ, che lại một tia đùa giỡn tàn bạo.

Tiểu hài chết tiệt, lại còn nói nàng không có gia giáo. Không phải là thỉnh an nha, xem nàng làm sao chính chết người!

Ngọc Nhi biểu hiện ra cũng không có tức giận, mà là chứa đựng một nụ cười yếu ớt, ôm lấy khóe môi phần nộn, ánh sáng di chuyển trong mắt hạnh đảo qua một tia gian trá.

Nàng thực nữ cất bước đi về hướng Kỳ Lạc Ngân, từ từ hướng hắn nâng đỡ thân, dùng đến ngữ khí ngọt ngào khờ dại cung kính đối với hắn nói:

“Ngọc Nhi thỉnh an tiểu vương gia.”

Con mắt hạnh cup xuống, nghiêng cái mũi tinh xảo, nhếch môi anh đào mỏng, hai má bay lên một vòng đỏ ửng nhàn nhạt, Kỳ Lạc Ngân trong khoảng thời gian ngắn lại ngơ ngẩn, hắn coi như là săn bắt vô số rồi, hiện tại cư nhiên bị một tiểu nha đầu ê mẩn lên.

Kỳ Lạc Ngân không khỏi ảo não, bất quá tiểu nha đầu này so với quận chúa nước Tây Tuyết chính là tốt hơn vạn phần, nhưng mà Kỳ Lạc Ngân không có đoán được chuyện kế tiếp muốn phát sinh, nếu không hẳn liền cũng không nghĩ như vậy.

Ngọc Nhi liền thừa dịp Kỳ Lạc Ngân nhiệt tình phát ngôn, nàng lơ đãng cười tà, con mắt hạnh chăm chăm vào Kỳ Lạc Ngân, khẽ nâng chân ngọc, liền một cước như vậy đạp xuống. (ôi mẹ ơi, có chuyện này sao, bó tay hai chủ tớ nhà này)

55. Chương 55: Tà Mị Vương Gia, Đùa Giỡn Nha Đầu (2)

Ngọc Nhi khẽ nâng chân ngọc, liền một cước như vậy mà hướng Kỳ Lạc Ngân đạp đi, nhưng mà cảm nhận trong chuyện này, chỉ sợ cũng chỉ có Kỳ Lạc Ngân tự mình biết .

“Xú nha đầu, ngươi dám đạp ta!” Kỳ Lạc Ngân cũng không có cái hình tượng gì đó, chân bị đau liền nhảy dựng lên, nhúu lại lông mày tuấn tú, hai gò má chột đỏ bừng bừng.

Mà Ngọc Nhi cũng đang một bên nhìn trò hay, dám trêu nàng là phải trả giá thật lớn! Lại dám đối với chính mình đồng dạng, cùng nường nường đối đãi một thời gian dài, cũng luyện thành loại tính cách này không sợ trời không sợ đất, bởi vì có chuyện gì, nường nường sẽ che chở.

“Cất, ngươi mới là thú! Bỏ tiểu thư thơm lắm! Ngươi ở đây chậm rãi hưởng thụ a, ta đi! Không gặp không về.” Nhìn đường đường tiểu vương gia kia bị chính mình chính thắm như vậy, nàng đã đủ hài lòng, tâm tình lập tức tốt lên.

Ngâm nga điệu quê hương, một đường hướng tầm cung đi đến.

“Chết tiệt, phạm sai lầm đã muốn trốn? Không dễ dàng như vậy.” Kỳ Lạc Ngân một bước liền xông tới kéo Ngọc Nhi lại, cầm tức nàng, con ngươi đen ở giữa động lên một tia lửa giận.

Ngọc Nhi vì đã bị Kỳ Lạc Ngân nhắc lên như vậy, dĩ nhiên cũng làm ngưng ở không trung, nàng không ngừng giãy dụa, hai chân không ngừng đá lung tung tới lui.

“Thả ta xuống, ngươi tên bại hoại này!” Ngọc Nhi tức giận kêu to, thỉnh thoảng uốn éo người, chuông bạc trên búi tóc cũng bị chấn động leng keng vang lên, tựa hồ đã lên án Kỳ Lạc Ngân dám đắc tội.

“Hừ, xú nha đầu, lúc này ngươi làm thế nào a! Xem bốn vương gia làm sao chính ngươi!” Kỳ Lạc Ngân mang theo Ngọc Nhi, đem mặt tiến gần nàng uy hiếp nói, bất quá là chỉ là một tiểu nha đầu, lại dám bắt kính đối với mình, thật sự là quá lớn mật, lúc trước mà ngay cả quận chúa nước Tây Tuyết cũng đối với chính mình kính sợ ba phần, không dám quá lỗ mãng, không để cho tiểu nha đầu này một chút nhan sắc nhìn một chút là không được, cho nàng biết rõ uy tín của Vương gia cũng không được khiêu chiến như vậy .

“Bại hoại, thả ta xuống, thả ta xuống!” Ngọc Nhi cũng không để ý cái hình tượng thực nữ gì, chân nhỏ nhảy loạn, hướng Kỳ Lạc Ngân đá vào, lực đạo phỏng chừng sẽ không nhẹ đi chút nào.

Kỳ Lạc Ngân thấy chân nàng đá lung tung, thả cũng không được, mang theo cũng không ổn. Thả a, hẳn liền bị thua thiệt quá, tiểu nha đầu này nhất định sẽ chạy trốn , mang theo a, phỏng chừng chính mình nhất định sẽ bị đá đến chết khiếp, tục ngữ trong “Loạn quyền đã tử sư phụ già” (đá quyền loạn sẽ làm chết sư phụ già) đại khái chính là như vậy a.

“Bỏ vương mệnh lệnh ngươi không được đá lung tung! Bằng không, bốn vương sẽ đem ngươi ném đến trong hồ nước cho cá ăn!” Kỳ Lạc Ngân làm bộ uy hiếp, chính là không nghĩ tới chính là.

56. Chương 56: Tà Mị Vương Gia, Đùa Giỡn Nha Đầu (3)

Không nghĩ tới chuyện, Ngọc Nhi càng hô kịch liệt hơn, ngôn từ càng thêm khiến người ta quẫn bách.

“Có ai không, phi lễ rồi, người mau tới a! Tiểu vương gia nổi thú tính phi lễ ấu nữ (trẻ con vị thành niên) rồi!” Ngọc Nhi lớn tiếng muốn xé rách cuống họng, tựa hồ sợ người khác nghe không được, hô một lúc, thanh âm kia kêu gọi vang vọng lên.

“Nha đầu, người đừng hô!” Kỳ Lạc Ngân vừa nghe lời nói này, mặt lập tức đen thui, hẩn đường đường Vương gia Kỳ Liên Quốc, làm sao có thể thiếu yêu đến loại này, nổi thú tính? Phi lễ ấu nữ? Đây đều là những thứ từ gì a. Hẩn như cái loại người này sao? (tác giả: cái gì mà không giống, căn bản chính là cái loại người này. Yêu mến thân môn Kỳ Lạc Ngân, bề ngoài PIA ta)

Ngọc Nhi thấy chiêu này hữu hiệu, liền mặc kệ càng làm liều, hẩn đã không muốn nàng hô, nàng liền càng muốn hô!

“Có ai không, mau tới cứu cứu ta, tiểu vương gia, không cần phải a, không nên tới!” Ngọc Nhi vẻ mặt bộ dáng bị thương, thấp giọng rên rỉ, hai gò má bất ngờ đỏ ửng, thực sự giống như có một sự việc như vậy.

“Chết tiệt, bốn vương đối với người không có như thế, đừng hô loạn.” Kỳ Lạc Ngân không khỏi sốt ruột nâng chân, tình thế cấp bách nhất thời hẩn đem miệng Ngọc Nhi che lại, chỉ muốn dán thật chắc môi anh đào của nàng, ngoài ý muốn lại mềm mại làm cho Kỳ Lạc Ngân trong nội tâm không khỏi run lên.

“Ngô ngô ngô. Buông tay. Ngô.” Ngọc Nhi thân thể giãy dụa lấy, cảm tức Kỳ Lạc Ngân, nàng nhấn tâm khê cắn, lập tức liền cảm thấy một mùi tanh phun lên đầu lưỡi.

Kỳ Lạc Ngân bởi vì trên tay bị đau liền để tay xuống, liền làm Ngọc Nhi ngã xuống, “Xú nha đầu lại cắn tay ta!”

Ngọc Nhi khởi động thân thể nhỏ bị té rớt, khinh thường đối với hẩn nói: “Ta cắn người thì làm sao, nếu người lần sau còn dám chọc ta, cẩn thận bảo bối nói dối tông đường của người!”

Ngọc Nhi vỗ vỗ bụi bặm trên người, vẻ mặt tức giận nhìn Kỳ Lạc Ngân, Vương gia làm sao vậy, nàng chính là không phục!

“Người dám!”

“Ta có cái gì không dám, cùng lắm thì chính là chết, nhưng mà tiểu vương gia mệnh căn của người tựa hồ so với mệnh ta càng quý giá rồi, đến lúc đó bất quá là cá chết lưới rách (mất cả chì lẫn chài thôi) thôi!” Ngọc Nhi nhìn thẳng Kỳ Lạc Ngân, cảm giác con mắt hạnh lưu chuyển chính giữa ẩn ẩn phát ra một tia không khuất phục tình hình thực tế, một màn này chiếu vào đáy mắt thật sâu.

“Hừ.” Kỳ Lạc Ngân nghiêng thân thể nhanh chóng rời đi, tuy nói tâm trí Kỳ Lạc Ngân so với hải tử cùng tuổi mà nói đã thành thực rất nhiều, nhưng vẫn là tránh không được một ít tính trẻ con cùng hành vi ngôn từ, nhưng bình thường ở người chung quanh vòn quanh hẩn đều là một ít người nịnh nọt, cho nên hôm nay gặp gỡ Ngọc Nhi không sợ trời không sợ đất mới có thể thể hiện mặt tính tình thật .

57. Chương 57: Nhị Hào Nam Sủng, Bách Lý Lương

Nói Ngọc Nhi cùng Kỳ Lạc Ngân sau trận đầu báo cáo thắng lợi, Kỳ Lạc Ngân thật bất ngờ không có tìm tiểu nha đầu phiền toái kia, ngược lại là yên lặng ở trong hoàng cung đây, tuy nhiên có tính toán khác.

Nhoáng một cái mấy ngày đi qua, thấy chỉ còn một ngày nữa là lễ sắc phong hoàng hậu.

“Nương nương, nữ tỳ vội tới thay quần áo cho ngài.” Đột nhiên một giọng nữ đột ngột vọng tại tẩm cung, sắc nhọn điểm nối liền với trầm mạnh, mơ hồ mang theo một tia âm sắc nam tử.

Chỉ thấy một cung nữ dáng người cao gầy, cầm trong tay một kiện sa y màu vàng nhạt, chậm rãi đi vào, nhìn chăm chăm Hạ Như Thanh ngủ trên giường.

Hạ Như Thanh từ từ mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, ngược mắt hướng ngoài rèm quan sát, nguyên lai không phải Ngọc Nhi, lập tức Hạ Như Thanh thần sắc liền tối lại, người kia là ai.

Đối cung nữ đi vào, dung mạo hẩn dần dần liền rơi vào đáy mắt Hạ Như Thanh, là hẩn?

Hạ Như Thanh không khỏi cười nhạo, hẩn đã muốn chơi vậy cùng hẩn chơi đùa a, nàng khê cong môi mỏng liền hướng cung nữ trêu chọc nói: “Còn không mau tới thay quần áo cho Bồn cung.”

Nghe xong lời này, cung nữ ngoài mặt bất động thanh sắc, nhưng hướng long sàng đi đến, mà bước chân rõ ràng lại cứng đờ.

“Không biết nương nương có thích bộ y phục này không?” Mặt cung nữ mỉm cười, lộ ra hai lúm đồng tiền, một đôi con ngươi đen nhưng lại sắc bén như vậy, thẳng xuyên qua đáy mắt của Hạ Như Thanh.

Hạ Như Thanh không nói, chỉ là lẳng lặng nhìn dung nhan của hân, nguyên bản mày kiếm xéo của đôi mi thanh tú lại vẽ thành lông mày kẻ đen xiu xiu, trên mí mắt lạnh lùng dùng lông mày vẽ một sợi vòng, nguyên bản môi băng vô sắc lại chấm lên một chút màu hồng, đường cong trước mặt cương nghị lạnh như băng, bởi vì hai má đỏ ửng lại giống một loại nữ tử ôn nhu.

Bách Lý Lương, thực sự là người.

“Như thế nào mau thay quần áo cho Bồn cung?” Hạ Như Thanh gảy nhẹ đôi mi thanh tú, trong mắt bạc đùa giỡn nhưng lại không rơi vào đáy mắt cung nữ.

“Nữ tử đáng chết, nữ tử lập tức giúp nương nương thay quần áo.” Cung nữ như trước cười yếu ớt, mà đáy lòng lại như sóng biển mãnh liệt, nữ nhân đáng chết, tuyệt đối là nhận ra mình rồi, lại để cho chính mình giúp nàng thay quần áo, còn không biết hổ thẹn bối rối! Lập tức một chút đỏ ửng vọt lên hai gò má của hân, cũng may đã dùng phấn trang điểm dặm sơ qua, bằng không Hạ Như Thanh khẳng định sẽ càng trêu chọc thêm.

Suy cho cùng không nên giúp nàng thay quần áo rồi, Bách Lý Lương lập tức liền rời rầm. Mỗi lần đều dấu không lại nàng, thật sự là quá mất thể diện.

Vì vậy Bách Lý Lương dùng một chút, tay run run kéo màn ngủ ra.

(Nhị Hào ra sân, thân môn cho PP a! !)

58. Chương 58: Tiểu Lương Đồng Học, Thay Quần Áo? ! (1)

Bách Lý Lương thoáng run rẩy lấy tay kéo màn ngủ ra, theo quán tính nhắm hai con ngươi lại, không dám nhìn Hạ Như Thanh, rất sợ vị nữ tử trước mắt này lại là không có quần áo mà ngủ.

“Tiểu Lương nam sủng, yên tâm Bồn cung có mặc quần áo, người có thể không cần nhắm mắt.” Hạ Như Thanh con mắt cười nhẹ nhàn nhạt duỗi một ngón tay ra nâng cái cằm Bách Lý Lương lên, đôi môi khẽ mở ra, không nói ra lời lại gợi cảm chọc người.

Bách Lý Lương lặng lẽ mở một con mắt ra, gặp Hạ Như Thanh sau khi xác thực có mặc quần áo, mới chậm rãi thở ra một hơi, : “Người không phải đã sớm biết ta là Bách Lý Lương sao? Vì sao còn muốn trêu ta!”

Bách Lý Lương trừng liếc Hạ Như Thanh, hai gò má vọt lên một chút tức giận màu hồng, vẫn là một bộ dáng tiểu sinh ngây thơ, làm cho người ta tàn bạo lại muốn tàn bạo.

“Tiểu Lương nam sủng, như thế nào ghét bỏ Bồn cung, không giúp Bồn cung thay quần áo sao?” Hạ Như Thanh lấy tay chống cái cằm, câu dẫn khéo môi ra, hứng thú nhìn biểu lộ của Bách Lý Lương biến hóa không ngừng, tâm tình thật là vui sướng.

“Người!” Bách Lý Lương gặp Hạ Như Thanh nói ra kinh người, trên mặt càng đỏ ửng nồng hậu, nữ nhân bây giờ đều là mở miệng nói như vậy sao? Thật sự là.

“Bồn cung làm sao vậy?” Hạ Như Thanh biết rõ nguyên nhân, lại giả vờ ngạc nhiên hỏi Bách Lý Lương, trong mắt bạc vui vẻ nhưng vẫn không giảm.

Bách Lý Lương bỏ đi, không để ý tới Hạ Như Thanh, lại âm thầm dùng khéo mắt đánh giá Hạ Như Thanh, toàn thân áo ngủ màu lam nhạt, một cái đai ngọc màu xanh thắm tinh xảo vờn quanh tại bên eo của nàng, thêu thủy tiên (cây bông súng) tinh xảo, đều làm đẹp cho phía trên lụa, khí chất thanh tao tươi đẹp mang theo một phần lười biếng.

“Không phải là thay quần áo nha, có cái gì cùng lắm thì.” Bách Lý Lương thoáng giận dỗi đối Hạ Như Thanh nói, mỗi lần đều là hân bị đùa giỡn, thật sự là không công bình, lần này tuyệt đối không thể lại nhận thua!

Hắn quay người lại, tuy nhiên hắn quên chân đang mang hài đặc chế của cung nữ, trong khoảng thời gian ngắn, hắn không cẩn thận liền bị trượt chân .

Cũng may Hạ Như Thanh đưa tay tiếp được, đưa hắn nhanh chóng lôi kéo đến trên giường rộng, dựa vào chân của mình.

“Tiểu Lương, đã giúp thay quần áo, cũng đừng kích động như vậy, Bồn cung cũng có thể thông cảm loại người có tâm tình như ngươi.” Thật đúng là cơ hội gì cũng không buông tha, bất quá là Bách Lý Lương này cũng trùng hợp, đụng một người như Hạ Như Thanh cái sự gì không may đều gặp được.

59. Chương 59: Tiểu Lương Đồng Học, Thay Quần Áo? ! (2)

Hạ Như Thanh cong môi cười, gầy nhẹ lông mày đối với bên tai Bách Lý Lương mỉa mai hoặc nói nhỏ: “Tiểu Lương, ngươi còn muốn Bồn cung nằm trên giường bao lâu ?”

Bách Lý Lương đỏ mặt lập tức quần bách, làm nổi lên hoa trâm trên búi tóc của hắn, càng kiều diễm ướt át, không nghĩ tới Bách Lý Lương giả làm con gái còn mang theo vài phần mùi vị phong tình khác.

“Như thế nào không giúp Bồn cung thay quần áo?” Hạ Như Thanh câu dẫn khéo môi, mặt mũi lại tràn đầy khờ dại nghi hoặc nhìn Bách Lý Lương, về phần chuyện này tình cảm có vài phần thực, có vài phần giả, chỉ có chính nàng biết thôi.

“Coi như xong rồi, đầu không lại người.” Bách Lý Lương thất bại đem sa y ném ở trên giường rộng, một đôi con ngươi đen lẳng lặng dừng ở Hạ Như Thanh.

“Đúng rồi người lần này tới sẽ không phải chỉ là muốn nhìn Bồn cung a? Chẳng lẽ tiểu Lương ngươi đã si mê Bồn cung đến độ này sao?” Hạ Như Thanh vẽ mặt tự nhiên thờ dài, hoàn toàn không thấy khuôn mặt của Bách Lý Lương đã biến thành màu đen. Thật là một hài tử đáng yêu, làm cho Bồn cung không nhìn được đi trên chọc.

“Mới không phải.” Bách Lý Lương từ trong quần áo móc ra một chuỗi khối xanh ngọc hình dáng giọt lệ, đưa cho Hạ Như Thanh, “Khụ khụ, đây là tín vật Bách Lý Điện, ngày nào đó trên giang hồ có chuyện gì, trực tiếp đưa chuỗi này ra, bình thường không người nào dám trên chọc ngươi, hơn nữa vật ấy cũng có thể dẫn đầu bọn thuộc hạ của một bộ phận Bách Lý điện.”

Hạ Như Thanh tiếp nhận chuỗi, chỉ cảm thấy trên tay lạnh buốt một hồi, chất nhẹ mềm mại cảm xúc phảng phất da thịt cô gái, động lại nhiều tơ lụa, xanh ngọc lộ ra không chứa một chút tạp chất, toàn thể trong suốt sáng long lanh, xem ra là ngọc tốt nhất được chế tạo mà thành.

Mà hình dáng giọt lệ càng mượt mà hiếm thấy vừa không mất tinh xảo, được mài bóng loáng, cảm xúc tuyệt hảo, ngọc điêu khắc này cũng là người tài nghệ đặt biệt cao siêu.

“Như vậy lần này ngươi tới chính là vì cho Bồn cung cái này?” Hạ Như Thanh hỏi thăm đến, trong mắt bạc mới thả ra chút dấu vết.

“Bằng không ngươi cho là gì ? Ngươi biết ta tới hoàng cung có bao nhiêu vất vả sao?” Bách Lý Lương không có chút tức giận đối Hạ Như Thanh nói ra, kỳ thật cái hoàng cung này ra vào đối với hắn vẫn tương đối dễ dàng, nhưng muốn tiếp xúc cái tẩm cung này chỉ sợ cũng không có đơn giản như vậy, vì muốn thuận tiện hắn mới bắt đắc dĩ mặc trang phục nữ.

“Vậy thì thật là tốt, làm hộ vệ cho Bồn cung a, ngươi ở lại hoàng cung này a.” Hạ Như Thanh đương nhiên nói, thuận tiện nhắc cái chuỗi lên trên tay, nhắc nhở lấy lời nói của hắn mới vừa nói qua.

60. Chương 60: Lễ Sắc Phong, Lập Hoàng Hậu (1)

Thời gian một ngày như nước rã rích mà qua, Bách Lý Lương cuối cùng đáp ứng điều kiện ở lại trong nội cung của Hạ Như Thanh, về phần quá trình sẽ không biết được rồi, dần dần thấy lễ phong hậu sắp xảy ra.

“Nương nương người đã tỉnh chưa ?” Ngọc Nhi sáng sớm liền đi tới trước giường Hạ Như Thanh, nhanh chóng kéo rèm ra, chuông bạc trên búi tóc phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Ngọc Nhi, bây giờ còn sớm mà, cho Bồn cung ngủ một chút, kêu tiểu Lương cùng người đi chơi đi.” Hạ Như Thanh nghiêng người qua bên cạnh, khoát khoát tay muốn đuổi Ngọc Nhi, sáng sớm không ngủ lại đi phiền Bách Lý Lương a.

“Tỷ tỷ kia một chút cũng không đáng yêu, Ngọc Nhi mới không cần cùng hần chơi.” Ngọc Nhi liếc bĩu môi lên, khuôn mặt cùng thân thể lạnh như băng, nhìn sẽ không nói, chỉ có nương nương mới có thể đem hần mà nắm bắt, nàng vẫn còn cần tu luyện một chút.

“Cho Bồn cung ngủ một chút, hôm nay lại không có chuyện gì làm, nếu là có chuyện thù dật đến cung nương nương, người đi ứng phó thì tốt rồi.” Hạ Như Thanh có chút mở đôi mắt nhắm nhèm buồn ngủ, nhìn khuôn mặt Ngọc Nhi phẫn nộ khờ dại, vẻ mặt bất đắc dĩ nói, chỉ có tiểu nha đầu này mới dám dính với mình như vậy, thật là làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

“Trời ạ, nương nương, người quên hôm nay là ngày mấy sao?” Ngọc Nhi khóe miệng co quắp, các phi tử cung khác cũng không biết có bao nhiêu ghen ghét nương nương, đối cái vị trí hoàng hậu này muốn đến đỏ mắt, nhưng là bây giờ nương nương nàng rõ ràng quên thời gian sắc phong, ai, xem ra vẫn còn cần nàng quan tâm.

“Không phải là sắc phong sao? Dậy sớm như vậy làm gì.” Hạ Như Thanh mọi cách đành chịu bắt đầu với thân thể, lười biếng híp con mắt bạc, màu tóc đen nhọn nhọn ở sau người, như phủ lên ra nhiều đóa hoa mai.

“Ôi, nương nương của ta! Các phi tử khác đều đỏ mắt với cái hoàng hậu này rồi, làm sao người lại không xem ra gì ! Nhanh lên một chút a, tiểu Lương tỷ tỷ phỏng chừng cũng muốn đến đây, trước hết để cho Ngọc Nhi giúp người rửa mặt” Không nói hai lời, Ngọc Nhi liền nhảy lên giường rồng, đơn giản chỉ muốn đem Hạ Như Thanh kéo xuống giường.

“Hảo hảo, Bồn cung sẽ theo ý nguyện của người, thật sự là hoàng hậu không vội nha đầu gấp.” Hạ Như Thanh đưa tay ra với lưng mỗi, liền mềm nheo vẫn là phải đi tới, Ngọc Nhi vội vàng cầm lấy khăn ướt sớm đã chuẩn bị xong rồi .

Sau khi vội vàng rửa mặt, liền bắt đầu trang điểm

61. Chương 61: Sắc Phong Đại Điển, Lập Hoàng Hậu (2)

Chỉ chốc lát tại trong tay tinh xảo của Ngọc Nhi là trang phục long lấy, dung nhan trang điểm cũng chuẩn bị xong.

Hạ Như Thanh nghiêng người hướng Ngọc Nhi nhìn thoáng qua, nhưng lại mềm mại mà nhìn này làm cho Ngọc Nhi thất thần hồi lâu.

Người trước mắt, lúm đồng tiền như hoa, dung nhan tuyệt sắc, cười khuynh thành. Xinh đẹp không gì sánh được, dưới trần thế đẹp đề ở nơi nàng cười, đều thành dung tục! Một đôi mắt thâm thúy giống như hồ nước, tia sáng bình tĩnh, thần sắc mang theo cao ngạo lạnh lẽo .

Lễ phục là màu đỏ , thêu chín con phượng vàng, thoát nhìn mặc dù không bằng lễ phục màu đen trang trọng, nhưng lại hoa lệ dị thường, trên mũ phượng có sáu con rồng, long là tơ vàng chế tạo, Phượng Hoàng là lông chim phi thúy chế thành, trong miệng rồng rủ xuống rất nhiều trân châu bảo thạch, trong long phượng này còn có một chút hoa lá xanh thắm.

Khu xanh thắm là sử dụng lông chim phi thúy chế thành, thoát nhìn có thể đem con mắt người ta choáng váng .

“Như thế nào Bồn cung khó coi sao?” Hạ Như Thanh tùy ý đem phượng bào vung lên, làm cho đai màu đỏ mặc sức phiêu tán ở không trung, đường cong xinh đẹp nhảy múa, chuyển con mắt đối hướng cửa điện mỉm cười, sững sờ đem Bách Lý Lương vừa mới vào xem ngây người.

Bờ vai như được gọt thành, eo như xưa nay, búi tóc mây cao cao, tư thế xinh đẹp hiếm có, vẻ nhu tình thông thả.

“Tốt lắm tốt lắm, các người đừng xem ngậy người. . . .” Hạ Như Thanh trông mắt hướng Ngọc Nhi dò hỏi: “Hiện tại nên đi đâu?”

“Hiện tại đi điện Thái Hòa trước tiếp nhận tứ phong, sau đó còn phải đi tế bái, đón lấy. . . .” Ngọc Nhi đầu ra đẩy hướng Hạ Như Thanh giới thiệu.

“Thôi, đừng nói nữa. . . .” Hạ Như Thanh lập tức che miệng Ngọc nhi, hướng Bách Lý Lương nháy mắt, “Chúng ta vẫn là đi mau, chuẩn bị sắc phong cũng phiền toái như vậy. . . .”

Dần dần đoàn người Hạ Như Thanh đi vào điện Thái Hòa, cung điện phủ màu đỏ, thảm màu đỏ, màn che màu đỏ, màu hoa văn màu vàng, màu vàng lưu tô (???), trước điện màu đỏ sậm Kỳ Lạc Hi một thân bào phục chính màu đỏ tinh mỹ đang ngồi, hần như mây khói giống như tóc dài màu đỏ bị buộc lên cao cao. Thần sắc hần chuyên chú, thời gian cũng giống như bình thường dừng lại.

Nhìn qua người dưới đài phong hoa tuyết đại, tâm không khỏi ngừng một nhịp, hôm nay nàng chính là Đế hậu của hần, chỉ thuộc về một mình hần, nghĩ vậy trong nội tâm không khỏi một hồi mừng rỡ.

Hạ Như Thanh tĩnh tĩnh nhìn Kỳ Lạc Hi, biểu hiện không có gì biểu lộ ra, nhưng trong lòng lại bất đắc dĩ, vì cái gì một đại điển phong hậu cũng phiền toái như vậy.

Cứ như vậy nàng liền mơ mơ màng màng cùng Kỳ Lạc Hi cử hành xong hết thấy nghi thức, thời gian dần dần trôi đi, bữa tiệc quan trọng đưa giờn cũng đến (ta không hiểu tiệc này là tiệc gì nữa), nghe nói lần này quân vương hai nước khác cũng phải sứ thần đi trước đến yến hội lần này.

62. Chương 62: Tiệc Tối Sự Việc Xen Giữa, Làm Khó Người (1)

Sắc trời dần dần tối lại, bữa tiệc long trọng dần dần mở màn ra.

Cung điện tráng lệ, tại ngọn đèn dầu trong ánh nến có vẻ toát ra xanh vàng rực rỡ như vậy, rồi lại xa không thể chạm.

Hạ Như Thanh chậm rãi từ dưới điện đi về hướng đài trên cao, mỗi một bước đều là cao quý ưu nhã như vậy, từng ánh mắt đều là khí tức tràn ngập hấp dẫn như vậy.

Áo khoác viền vàng tà áo bên ngoài, một cái nút hồng phấn rực rỡ vấy là dải lụa tơ trắng, cả người đứng là như một cành hoa của cây bích đào cười đón gió xuân tươi đẹp, thập phần kiều diễm. Tư thái khinh bạc cộng với vật liệu may mặc giúp cho Hạ Như Thanh linh lung, một đầu tóc dài đen nhánh vẫn thành búi tóc u nhã như mây, trên tóc đâm bốn năm cái ngọc trâm, sợi tóc tại ánh nến chập chờn uyển chuyển lan ra tản mát ra một loại hương mê người, khuôn mặt trang điểm điểm lệ xa hoa, đem cách ăn mặc của nàng càng thêm rực rỡ mê người.

Ở đây nguyên một đám đem mắt mở thật to, hô hấp đều đình trệ, lông mi ngẫu nhiên vụt sáng, sợ bỏ lỡ cái thời khắc mỹ diệu này, nội tâm càng bắt đầu khởi động vạn phần, hoàng hậu này là hoa tuyệt sắc, thật là có một dạng giai nhân loạn thế thú vị.

Các sứ thần của Tây Tuyết Quốc cùng Dạ Hàn Quốc cũng đều kinh diễm một phen, được quốc sắc thiên hương này chỉ sợ bất luận kẻ nào mà không xúc động.

Kỳ Lạc Hi tự nhiên cũng đem hết thấy kết thúc đầy mắt, lại rất nhanh dùng hai đám, chết tiệt, những người này lại dám hiển nhiên nhìn xem nữ nhân của hần như vậy, chẳng lẽ ngại mệnh quá dài? Ngại thời gian trôi qua quá an nhàn?

Hần một bộ mặt đen thui, hận không thể ngay lập tức đem Hạ Như Thanh giấu đi.

Đội Hạ Như Thanh đi tới chỗ ngồi phượng, Kỳ Lạc Hi liền tuyên bố bữa tiệc bắt đầu rồi, dần dần không khí cũng đều náo nhiệt, phía dưới ca múa mừng cảnh thái bình, hương khí lượn lờ, mà Hạ Như Thanh về mặt hứng thú nhưng lại nhìn ỉu xiu, khi nào thì mới chấm dứt, đây cũng quá nhàm chán, đáng tiếc chính mình lại không thể sớm rời tiệc. . . .

Đúng lúc này, không biết phi tử nào gan lớn như vậy, đột nhiên toát ra một câu, “Nghe nói Hoàng hậu nương nương, hiền đức đoan lương, nhu minh dục đức, không biết Hoàng hậu nương nương có thể dâng lên tài nghệ ?” (hiền hậu, đoan trang, lương thiện, ôn hòa, sáng suốt, giáo dục)

Một câu nói kia, hoàn toàn làm cho Hạ Như Thanh lên tinh thần, muốn cho nàng xấu mặt? Không dễ dàng như vậy.

“Bổn cung xác thực hiền đức đoan lương, lời này không sai, chính là làm cho Bổn cung cống hiến chút tài năng, Liễu phi tựa hồ không có a.” Hạ Như Thanh phác môi cười, nàng đã sớm nghe được thanh âm của Liễu phi, xem ra nàng vẫn là muốn chết a.

63. Chương 63: Tiệc Tối Sự Việc Xen Giữa, Làm Khó Người (2)

“Liễu phi có phải là có chút vượt quá quyền cùng quy tắc?” Hạ Như Thanh lạnh lùng cười, ánh mắt lại nhìn thẳng dưới đài của Tể tướng, trong con ngươi đầy ý không thể khinh thường.

“Phải bị tội gì?” Hạ Như Thanh từ trong môi đỏ chậm rãi nhả ra mấy chữ, lại muốn làm vang vang hữu lực, chân thật đáng tin, con mắt bạc sắc bén vẫn nhìn xuống đài đồng người cùng tân khách.

“Nô tì không dám, mong nương nương khai ân, mong hoàng thượng khai ân.” Liễu phi thân thể run rẩy, nàng tuyệt đối thật không ngờ Hạ Như Thanh lại dám trước mặt mọi người răn dạy nàng, chẳng lẽ đời này mình liền cùng vị trí hoàng hậu vô duyên? Trong nội tâm thật là không cam lòng!

“Hôm nay chính là bữa tiệc sắc phong Hoàng hậu nương nương, không cần tiêu diệt cái hào hứng này, không bằng hoàng thượng cùng nương nương tạm tha Liễu phi này một lần a.” Đột nhiên sứ thần Dạ Hàn Quốc ra mặt nói, mặt ngoài tuy là vì hòa khí, chính là trong giọng nói sơ qua hàm ý thiên vị, nhưng mà lại không có tránh được thánh giác của Hạ Như Thanh.

Hạ Như Thanh phác môi cười, cùng Kỳ Lạc Hi nhìn lẫn nhau, hai người nhìn nhau cười, hết thấy lòng dạ đều biết rõ .

“Bổn cung tự nhiên sẽ không cần mạng của Liễu phi.” Ánh mắt như trước nhìn thẳng Tể tướng, tội chết có thể miễn tội sống khó tha, Tể tướng lại cam lòng cho thiên kim nhà mình chịu khổ?

Hạ Như Thanh cười càng nồng đậm, lẳng lặng cùng đợi Tể tướng tham dự.

Quả nhiên, Tể tướng chắc là nghe hiểu ý của Hạ Như Thanh, khúm núm hướng Hạ Như Thanh nói ra: “Nương nương khai ân, tiểu nữ tuổi đời còn thấp, không có quy củ, mong nương nương khai ân, thần trở về nhất định dạy dỗ.”

Thời cơ đến đây, Hạ Như Thanh ngồi nghiêm chỉnh, nâng đôi mi thanh tú nhẹ nói: “Hôm nay chính là ngày sắc phong của Bổn cung, Bổn cung cũng không muốn gây ra chuyện gì không tốt, Liễu phi trong khoảng thời gian này trở về nhà nhiều lần bạn cùng Tể tướng a, qua một thời gian, Bổn cung sẽ triệu người hồi cung như thế nào?”

“Nô tì tuân mệnh, cảm ơn nương nương khai ân!” Những lời này, Liễu phi nói thật là nghiêng răng nghiêng lợi, kim châm cài trên búi tóc cũng rung động . Qua một thời gian bất quá là lấy cớ a, chỉ sợ nàng chết rồi, Hạ Như Thanh cũng sẽ không vui vẻ triệu nàng hồi cung a.

Hạ Như Thanh nhìn thoáng qua Kỳ Lạc Hi, hẩn hiểu ý nhẹ gật đầu, vung tay áo lên tiếng nói: “Trẫm sợ Tể tướng trong khoảng thời gian này công vụ bề bộn, không cách nào hảo hảo chăm sóc ái phi của trẫm, vì thương cảm ái khanh, kia bính phù Kỳ Liên Quốc Phương Bắc liền tạm thời trẫm vừa quản lý a, ngày khác chờ Liễu phi tiến cung, trẫm tại một lần nữa phong thưởng cho người như thế nào?”

Thật là một chiêu âm hiểm.

Tự nhiên Tể tướng cũng không dám nói cái gì, đành phải cắn răng hướng trong bụng nuốt, muốn trách chỉ trách nữ nhi nhà mình không tranh được, ai.

64. Chương 64: Tiệc Tối Sự Việc Xen Giữa, Làm Khó Người (3)

Cái này Kỳ Lạc Hi cùng Hạ Như Thanh kẻ xướng người hoạ, sứ thần hai nước cũng là nhìn thấy ở trong mắt, không dám làm càn, sứ thần Dạ Hàn Quốc, nghe tới Tể tướng bị bắt trả binh phù thì đôi mắt không khỏi lộ ra một vòng hung quang, quả nhiên, có tin vệt.

“Mọi người tiếp tục a, chớ vì chút chuyện nhỏ này quấy rầy hào hứng!” Hạ Như Thanh thần sắc bình tĩnh đối các tân khách dưới đài nói ra, tựa hồ hết thảy vừa rồi đều chưa từng phát sinh.

“Hôm nay đại điển sắc phong của Hoàng hậu nương nương, Dạ Hàn Quốc Vương chúng ta đặc biệt có hậu lễ phong thượng!” Sứ thần Dạ Hàn Quốc thật là sáng khoái nói, con người tràn đầy tự tin.

“Bất quá giờ đây, phải chơi một trò chơi, chỉ có thông qua khảo nghiệm mới có tư cách cầm hậu lễ!” Sứ thần không có hảo ý khoanh tay nhìn sang Hạ Như Thanh, liền đợi Kỳ Liên Quốc mất mặt a.

“Phải không? Vậy mau mau bắt đầu đi!”

Hạ Như Thanh vừa nghe đến có trò chơi lập tức hào hứng, thật là vui mừng, đương nhiên nàng cũng biết cái Dạ Hàn Quốc này cũng là có phòng bị mà đến. Nếu không bọn họ cũng sẽ không cuồng ngạo như vậy a, có tư cách hay không? Đến lúc đó có thể thấy rõ ràng.

“Người tới, mau đưa vật đó trình lên.”

Sứ thần Dạ Hàn Quốc vung tay áo chỉ huy nói, trong mắt hiện lên một tia âm mưu, lần này Kỳ Liên Quốc khẳng định nhất định phải thua.

Chỉ chốc lát, bọn hạ nhân liền đem một cái hộp đàn hương nhỏ tinh mỹ tuyệt luân trình đi ra, sứ thần nhẹ nhàng đem hộp mở ra, chỉ thấy một khối thủy tinh lớn cỡ bàn tay chế thành cái thần bí, cảm nhận sáng long lanh, cảm xúc trơn, không có một tí vết là thượng phẩm trong thượng phẩm.

Tại trong nháy mắt Hạ Như Thanh nhìn đến cái vật thần bí này, cơ hồ muốn hét lên, cái loại vật thần bí này tại sao có thể xuất hiện ở triều đại này! !

“Nương nương, cho ta trước giới thiệu quy tắc của trò chơi này a, vì thần trước tiên đem vật này làm loạn màu sắc (ta nghĩ là rubic, mọi người nghĩ là gì), chỉ cần nương nương tại thời gian một nén nhang mà khôi phục nguyên trạng, như vậy cho dù nương nương thắng.” Sứ thần thật là hèn hạ cười, cái Kỳ Liên Quốc này còn có đẹp mắt rồi, trong thời gian một nén nhang không có khả năng hợp lại sáu mặt cho đúng.

“Nếu như, nương nương cảm thấy không thể hoàn thành trò chơi, cũng có thể lựa chọn cho người khác thay thế, hoặc là buông tha cho.” Sứ thần trong lời nói còn chưa nói xong, đã bị Hạ Như Thanh cắt đứt.

“Ai nói Bồn cung không chơi, Bồn cung tiếp nhận trò chơi khiêu chiến, hậu lễ của người cũng đừng làm cho Bồn cung thất vọng a!”

65. Chương 65: Tiệc Tối Sự Việc Xen Giữa, Làm Khó Người (4)

Hạ Như Thanh ngược mắt cùng Kỳ Lạc Hi nhìn nhau một hồi, cho hắn một ánh mắt an tâm, nàng ở thế kỷ 21, làm sao có thể thất bại đây, cái trò chơi này thắng chắc.

“Vậy thì mời nương nương bắt đầu đi.” Sứ thần Dạ Hàn Quốc mang vật vuông thần bí thủy tinh đưa cho Hạ Như Thanh, cũng phân phó người đem một nén nhang điểm hảo, trò chơi chính thức bắt đầu!

Chỉ thấy vật vuông thần bí thủy tinh tại trên hai tay Hạ Như Thanh nhanh chóng tung bay, ánh nền từ trong thủy tinh hiện ra ngũ quang thập sắc ánh sáng cầu vồng, màu sắc không ngừng biến đổi, thật là đẹp, kỳ diệu vô cùng.

Dần dần, chỉ thấy nhan sắc vật vuông thần bí đang gần như đầy đủ, thủy tinh sáng long lanh cũng càng thuần túy.

“Bổn cung đã hoàn thành rồi, cái trò chơi này Kỳ Liên Quốc thắng.” Hạ Như Thanh tay nâng lên vật thủy tinh sáng long lanh, sáu màu thuần túy từ các phương hướng khác nhau hiện ra, khoe miệng có chút nâng lên, chính xác lóe ra sáng lạn.

Sứ thần Dạ Hàn Quốc thủy chung không tin hai mắt của mình, không có khả năng, đây cũng quá nhanh, huống hồ thời gian chỉ chảy nửa nén hương, đây cũng không thể tưởng tượng nổi .

Mồ hôi từ trên trán của hắn chảy xuống ròng ròng, hiển nhiên lúc trước hắn cho rằng Kỳ Liên Quốc không có khả năng chiến thắng , hơn nữa quân chủ Dạ Hàn Quốc cũng không có chuẩn bị hậu lễ cho tốt, đây không phải hại chết hắn sao?

“Như thế nào? Bổn cung thắng, hậu lễ của Dạ Hàn Quốc các người vì sao còn không mau mau trình lên?” Hạ Như Thanh híp con mắt bạc chăm chú nhìn vị sứ thần kia, đưa mọi cử động của hắn quan sát được, nàng cong môi cười, chỉ sợ là Dạ Hàn Quốc bọn họ không có chuẩn bị hậu lễ cho tốt a, thật sự là cuồng vọng quá rồi, bất quá cũng là cái bẫy đúng lúc nàng có thể chiếm hữu

“Nương nương xác thực thắng, cái hậu lễ này.” Sứ thần Dạ Hàn Quốc có chút xèo xèo nói, hoàn toàn không có chút của cuồng vọng trước, xem ra là chột dạ .

“Hậu lễ Bổn cung có thể không cần, ” Hạ Như Thanh dừng một chút nói, hiển nhiên thời điểm sứ thần Dạ Hàn Quốc nghe được câu này cũng thở dài một hơi.

“Nhưng là Bổn cung muốn một chút đất của Dạ Hàn Quốc các người! Như thế nào?” Hạ Như Thanh cười nhẹ, lại làm cho người có hàn ý trong giận sôi .

Một chút đất? Chỉ cần là đất không quá lòng bàn tay ? Có thể hay không có âm mưu gì ? Nhưng là sứ thần Dạ Hàn Quốc cũng không vội lắm, hắn mệnh mang hồi đáp: “Như vậy vì thần liền đại diện quân chủ Dạ Hàn Quốc cho Kỳ Liên Quốc một chút đất.”

“Vậy phiền toái sứ thần tại đây ký cái chữ, lấy cái này làm bằng cứ.” Sứ thần Dạ Hàn Quốc tiếp nhận tờ giấy, sau khi nhìn mấy lần lặp đi lặp lại mới ký tên vào.

“Không biết nương nương muốn cái miếng đất nào ?”

66. Chương 66: Tiệc Tối Sự Việc Xen Giữa, Làm Khó Người (5)

Cái khối đất đó? Hừ hừ, không có tốt như vậy mà.

“Người tới, đem bản đồ Dạ Hàn Quốc lấy ra!” Hạ Như Thanh khơi mào đuôi lông mày, có chút nâng khoe môi lên, không có hảo ý nhìn sứ thần Dạ Hàn Quốc.

Lúc này sứ thần vừa nghe muốn lấy bản đồ của nước mình, tâm không khỏi cả kinh, quả nhiên có âm mưu!

“Mau đưa bản đồ trình lên, Bổn cung muốn đo một chương đất!” Một người hầu vội vàng đem giấy dai chế thành bản đồ đưa lên, cung kính đưa đến trong tay Hạ Như Thanh.

“Nương nương làm cái gì vậy?” Sứ thần Dạ Hàn Quốc thật là nghi hoặc nhìn Hạ Như Thanh, trong lòng bất an càng lúc càng lớn.

“Ha ha, người đáp ứng cấp cho Bổn cung một chương đất rồi a, Bổn cung hiện tại đang muốn đo đấy, chẳng lẽ Dạ Hàn Quốc các người lại đau lòng, không chịu cho?”

Nguyên bản vẫn là ngọc nhan vui vẻ nồng đậm, lập tức một tầng băng bịt kín, con mắt bạc nhìn thẳng sứ thần Dạ Hàn Quốc, thẳng đem xem trong nội tâm hắn sợ hãi.

“Vi thần không dám, chỉ là nương nương nói một chương đất không cần dùng bản đồ đến đo?” Sứ thần Dạ Hàn Quốc làm bộ trấn định, nhưng mà trong lòng thì khổ tâm vạn phần, cái này lại làm hắn cho sợ hãi.

“Bổn cung trước nói là phạm vi một chương trên bản đồ này, chẳng lẽ sứ thần lại tính toán sai rồi? Chẳng lẽ muốn đổi ý sao? Nguyên lai danh dự Dạ Hàn Quốc là kém như thế sao!” Hạ Như Thanh tựa ở trên mặt ghế phượng, hai tay nhẹ vịn ở phía trên, thần sắc thật là thoải mái tự tại, một đôi con mắt bạc lại lộ ra ánh mắt sắc bén.

“Vi thần không dám, hết thấy đều theo nương nương.”

Sứ thần Dạ Hàn Quốc âm thầm lau mồ hôi, hoàng hậu Kỳ Liên Quốc cũng không phải ngồi không, cái này làm sao bây giờ a, nhưng hẳn là đang tại trước mặt của mọi người hứa ưng thuận.

Thật sự là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

“Vậy là tốt rồi.”

Hạ Như Thanh khuôn mặt vui mừng cầm lấy tay Kỳ Lạc Hi, đặt ở trên vị trí một cái vùng châu thổ của Dạ Hàn Quốc.

“Bổn cung muốn cái khối này, được không?”

Sứ thần Dạ Hàn Quốc vừa không khỏi dọa ra mồ hôi lạnh, vốn cho là một chưởng đất của hoàng hậu, tay của nữ nhân chưởng khéo léo cũng chiếm không được bao nhiêu địa phương, nhưng lần này lại là dùng tay Kỳ Lạc Hi chưởng, cái tổn thất này cũng không phải là một chút xú, huống hồ hoàng hậu này tuy nhiên chọn là không phải Đô thành của Dạ Hàn Quốc, nhưng lại là trung tâm của Dạ Hàn Quốc khu chủ yếu phát triển kinh tế, cái này nhưng khó làm chỉ có đáp ứng trước xuống, đánh nát răng hướng trong bụng nuốt.

“Hết thấy theo yêu cầu nương nương, vi thần trước hết xin cáo lui.”

Chỉ để lại một cái thân ảnh vội vàng.

67. Chương 67: Men Say Nồng Đậm, Chuyện Đêm Trăng (1)

Bữa tiệc còn đang tiếp tục, nhưng mà trong lòng mọi người phân tâm nhiều hơn mất, cũng biết cái hoàng hậu mới tới này không dễ chọc, hơn nữa hoàng thượng cũng thập phần thiên vị, dưới yển hội náo nhiệt, tâm lạnh như băng bao vây lấy mọi người.

Đổi sau khi bữa tiệc qua đi, Hạ Như Thanh đã bỏ qua thị tỳ đi theo một mình đi vào trong đình ngự hoa viên.

Đêm lạnh như nước, gió đêm lạnh rung, đêm đen nhánh bao vây lấy hết thấy dơ bẩn cùng hèn hạ.

Hạ Như Thanh cởi sạch mũ phượng và quần áo nặng nề, một đầu màu tóc đen như thác nước trút xuống dưới, tay nàng nắm lấy một bình rượu ngọc lộ thượng hạng không ngừng hướng vào trong miệng rót, thần sắc thật là thích ý tự tại.

Đột nhiên một cổ nhàn nhạt mùi trà thơm ngát từ trong gió đảo nhẹ qua, Hạ Như Thanh mở to hai con ngươi lười biếng, hai gò má có chút màu đỏ hiện ra làm say lòng người, môi anh đào cũng tựa hồ nhiễm lên men say, “Thanh Phong đại ca sao?”

“Đúng vậy a, nương nương người thật đúng là thật hăng hái a!” Nhâm Thanh Phong thản nhiên từ xa đi tới, chính là giữa khước mắt lại mang theo khổ sở chính hẳn cũng không biết, hôm nay là đại điển sắc phong của nàng, vì sao lại một mình uống rượu tại đây?

“Đại ca, cùng không cần lạnh nhạt với ta như vậy.” Hạ Như Thanh cười yếu ớt, lúc này nàng không có tự xưng hai chữ Bổn cung, nàng đối Nhâm Thanh Phong xác thực tồn tại một phần cảm giác thân thiết đặc thù, làm cho người ta không khỏi muốn đi tới gần.

“Gọi người Nhược nhi được không?” Giống như nhân gian không ăn khói lửa Nhâm Thanh Phong cũng không khỏi cười yếu ớt một hồi, giống như loại trích tiên (tiên giáng trần) mộng ảo, một đôi con ngươi thanh lệ, tựa hồ xoay tròn lấy cái gì.

“Thanh Phong đại ca đến uống một chén a, cũng đừng phụ lòng cái ánh trăng tốt này.” Hạ Như Thanh đưa chén rượu cho Nhâm Thanh Phong, tối nay sẽ làm cho nàng say rượu, sáng khoái một hồi, dù sao xuyên không đến cái cổ đại này khoa học kỹ thuật rút lại phía sau, Hạ Như Thanh vạn phần có chút phiền muộn, đành phải mượn hôm nay đến hảo hảo tiêu khiển một hồi, về phần Kỳ Lạc Hi bên kia, đến lúc đó hẳn sẽ tìm nàng, không cần chính mình lo lắng.

“Hảo, ta liền cùng người cũng say một hồi.” Nhâm Thanh Phong uống một hơi cạn sạch, nhìn dung nhan nữ tử trước mắt phong hoa tuyết nguyệt, nghĩ hôm nay nàng là Vương Hậu đế vương, trong nội tâm vừa không khỏi nổi lên rung động.

Đột nhiên, Hạ Như Thanh chính là hào hứng đến, đột phát ngâm nga .

Cảnh liễu mảnh dài, mưa xuân mảnh,

Hoa lộ ra ngoài thanh điều lần lượt.

Kính nhét nhận, nâng thành ô,

Bình phong kim chía cô.

Hương vụ mỏng, thấu nặng màn,

Phiền muộn Tạ gia trì các.

Nến đỏ lưng, thêu vi rủ xuống,

Mộng trường quân không biết. (bài này nguyên văn nhé, ta không biết làm sao cho đúng, thành ra để y nguyên luôn)

Tiếng ca uyển chuyển du dương, thanh thúy động lòng người, Nhâm Thanh Phong kinh ngạc nhìn Hạ Như Thanh trước mắt, tâm triệt để say.

Nhưng mà, một thân ảnh nhanh chóng tới đây.

68. Chương 68: Men Say Nồng Đậm, Chuyện Đêm Trăng (2)

Đột nhiên một thân ảnh nhanh chóng tới đây, gió đêm thổi lật phát cái tóc đen màu đỏ kia, bay lả tả ở không trung bay múa, vẽ độ cong say lòng người.

“Hoàng hậu thật sự là thật hăng hái a.”

Đêm khuya không cùng hắc hỉ tử cung đi ngủ, rõ ràng cùng Nhâm Thanh Phong xen lẫn càn rỡ trong cùng một chỗ, còn thể thống gì. Lửa giận tại con người đen thiêu đốt lên, ngọn lửa bùng lên quá lạ, ở giữa con người thật sâu xoay tròn.

“Ha ha.”

Hạ Như Thanh không nói, chỉ là cười khê vài tiếng, hai gò má nhiễm lên men say lộ ra phần hồng nhàn nhạt, hai con người mê ly nhìn Kỳ Lạc Hi, hiển nhiên là uống rượu say, nhưng ở trong mắt Kỳ Lạc Hi lại tràn đầy kiêu my.

“Chết tiệt!”

Kỳ Lạc Hi tức giận dùng dùng nhìn Hạ Như Thanh, chẳng lẽ nàng liền thiếu yêu như vậy sao? Bày đặt tử cung không đi, ở đây câu dẫn nam nhân khác, một loại tên là tự tôn nam nhân gì đó làm cho lý trí hắc hôn mê .

Hắn nhanh chóng ngang ngược ôm lấy Hạ Như Thanh, xoay người nhắm phương hướng tử cung đi, đột nhiên hắn dừng một chút, hướng sau lưng Nhâm Thanh Phong ngữ khí lãnh đạm nói:

“Tiêu Dao Vương gia, từ nay về sau đêm khuya cũng đừng xuất hiện ở tử cung trẫm a, chuyện này sẽ thật sự mang đến phiền phức cho Vương Hậu.”

Dứt lời, liền phát tay áo rời đi, chỉ để lại bóng đen nhàn nhạt.

Nhâm Thanh Phong chỉ là kinh ngạc nhìn hướng phương xa, giữa ngọc nhan trắng nõn mang theo một tia tái nhợt, môi mỏng không sắc mím môi thật chặt. Đúng vậy a nàng đã là Vương Hậu rồi, nàng cùng hắn chỉ thấy bất quá là gặp mặt một lần, không cần lo lắng quá nhiều, chỉ là.

“Nhâm Thanh Phong a, Nhâm Thanh Phong, người thật đúng là uống phí hai chữ Tiêu Dao.”

Nhâm Thanh Phong tự nhủ, xoay người rời đi ngự hoa viên, ba nghìn sợi tóc tùy ý gió đêm thổi lên, gió bông bành, lại hơi triển miên, giữa bóng lưng đơn bạc mát lạnh mơ hồ mang theo một vẻ u sầu nhân nhậ.

Mà Hạ Như Thanh bên kia tựa hồ chính là một cái phiên phong cảnh khác .

“Thả Bồn cung xuống.”

Hạ Như Thanh vô lực giận sảng giọng, trên hai má tiêm nhiễm đỏ ửng, nàng bình thường tửu lượng rất tốt, nhưng rượu ngọc lộ này chính là tinh hoa trong tinh hoa, sớm biết như vậy nàng sẽ không uống nhiều như vậy rồi, nàng làm sao biết rõ rượu kia tác dụng chậm lớn như vậy, trong đầu chỉ cảm thấy một hồi choáng váng đánh úp lại.

Kỳ Lạc Hi tựa hồ không có nghe thấy lời nói của Hạ Như Thanh, như trước bước không giảm tốc độ hướng tẩm cung đi đến.

“Bạo quân, Bồn cung mệnh lệnh ngươi, thả Bồn cung xuống.”

Hạ Như Thanh hai con ngươi lạnh lẽo, tay không hướng ngực Kỳ Lạc Hi đánh tới.

69. Chương 69: Men Say Nồng Đậm, Chuyện Đêm Trăng (3)

Hạ Như Thanh một chưởng hướng ngực Kỳ Lạc Hi đánh tới, Kỳ Lạc Hi ngực trực giác một hồi tê dại, sau đó liền bị chấn đau nhức. Kỳ Lạc Hi giận trừng mắt Hạ Như Thanh đã hơi có vẻ say rượu, chất tiết uống rượu say như vậy còn không chịu ngừng, Kỳ Lạc Hi lấy tay gắt gao bóp chặt bàn tay nhỏ bé của Hạ Như Thanh, mềm yếu không có cảm giác trực tiếp áp vào ngực.

“Nước. Nước.” Đột nhiên một hồi miệng khô, Hạ Như Thanh mở to hai con ngươi mê ly, đừng đưa thân thể, tựa hồ muốn từ trong ngực Kỳ Lạc Hi giãy xuống.

“Đừng nhích nhích, lập tức tới tẩm cung ngay.” Kỳ Lạc Hi bối rối chạy tới tẩm cung, mà một đôi bàn tay nhỏ bé của Hạ Như Thanh lại không an phận di động, xúc cảm như có như không, thật sự là *** sướng.

Vì vậy cứ vội vàng như vậy, Kỳ Lạc Hi cảm thấy đường bình thường đi vài phút, hôm nay tựa hồ đặc biệt dài đằng dặc.

Tiến vào trong tẩm cung, Kỳ Lạc Hi vội vàng đem Hạ Như Thanh đặt ở trên giường rộng, nhìn về mặt nàng bộ dáng say rượu, trong nội tâm thật là tức giận, nữ nhân đáng chết, rõ ràng ở trước mặt Nhâm Thanh Phong biểu hiện dịu dàng như thế nào, nhìn thấy hần liền thay đổi một bộ dáng khác.

“Nước.” Hạ Như Thanh mê man lắm lắm. Cái lưỡi mềm mại mùi đình hương liếm liếm cánh môi khô ráo, lưu lại một tầng hơi nước nhân nhậ, thật là mị hoặc.

Lại Kỳ Lạc Hi xem ra, cái này không có chỗ nào mà không hấp dẫn.

Hắn cầm lấy chén nước ngâm một ngụm, cúi đầu chụp lên cánh môi khô ráo muốn nứt của nàng, chậm rãi tràn ra một chút nước ngọt, ướt át . Như là tìm được nguồn suối, Hạ Như Thanh khẽ hé đôi môi đỏ mọng, cái lưỡi đình hương duỗi ra chủ động thăm dò nguồn nước suối phát ra. Kỳ Lạc Hi rất là phối hợp đưa môi của hắn lên, hắn tinh tế mút vào cánh môi khô ráo, từng chút từng chút làm hắn dịu đi, đầu lưỡi trơn ướt xẹt qua trên đôi môi, mang đến một trận cảm giác tê dại, lưỡi đình hương dây dưa lẫn nhau, cảm giác tuyệt vời làm cho Kỳ Lạc Hi chậm chạp không chịu buông tha, thẳng đến Hạ Như Thanh không thể hô hấp mới thôi.

“Tuyệt cầu, không được chơi.” Đột nhiên, Hạ Như Thanh lạnh lùng bốc lên một câu nói như vậy, nhưng làm Kỳ Lạc Hi tức giận nổi trận lôi đình, rõ ràng đem hắn coi như súc vật rồi, lá gan không nhỏ a!

Kỳ Lạc Hi hỏn hển lần nữa hôn lên Hạ Như Thanh, bá đạo tức khí cuồng quét , hơi cắn môi của nàng trừng phạt, xâm lược từng chút từng chút.

“Tuyệt cầu, tránh ra, Bồn cung buồn ngủ.” Hạ Như Thanh nhú lại lông mày tinh xảo, thật là phiền não lấy tay vùng lên phía trước.

“Ba ——”

Lại là một cái tát. (hô hô, anh này bị tát hoài vậy trời)

70. Chương 70: Men Say Nồng Đậm, Chuyện Đêm Trăng (4)

Một tiếng bạt tai thanh thúy lần nữa vang lên tại trong tấm cung.

“Hạ – Như – Thanh -!” Kỳ Lạc Hi mỗi chữ mỗi câu hướng Hạ Như Thanh say rượu rống đến, hiển nhiên Hạ Như Thanh đã bất tỉnh nhân sự, đầu hỗn loạn đến đi ngủ mất rồi. Dần dần truyền đến một trận âm thanh hơi thở rất nhỏ.

“Nữ nhân đáng chết.” Kỳ Lạc Hi nhăn lông mi lại, hai con ngươi gắt gao chăm chăm vào Hạ Như Thanh, ngọn lửa không ngừng từ con ngươi toát ra, tựa hồ muốn thiêu đốt Hạ Như Thanh hầu như không còn bình thường.

Đột nhiên Hạ Như Thanh ngo ngoáy một chút, ôm chặt lấy tay Kỳ Lạc Hi, tựa ở trong ngực của hắn ý đồ tìm kiếm một cái vị trí thoải mái, nghĩ mèu đồng dạng lưỡi biếng co rúc ở trong ngực của hắn.

Lần đầu tiên, an tâm như vậy.

Kỳ Lạc Hi trông mắt nhìn về phía bộ dáng trong ngực, một tia ôn nhu vuốt lên lông mi, trong hai tròng mắt nhiệm lên một vòng sùng nịch chính hắn một chút cũng không phát hiện.

Hắn ôm lấy nàng mặc quần áo mà ngủ, thẳng đến sáng ngày thứ hai.

“Kỳ Lạc Hi! Người là tên khốn kiếp! Ăn đậu hũ Bồn cung!” Hạ Như Thanh sáng sớm, liền nhìn đến tuần nhan xuất hiện hé ra phóng đại ở lời nói của mình, nàng muốn nhanh chóng đứng dậy, lại phát hiện mình bị hắn một mực bóp chặt, không thể động dậy.

“Trẫm khi nào thì ăn người, đậu hũ.” Hiển nhiên Kỳ Lạc Hi muốn nâng lên hai cái hôn tới hôm qua, nói chuyện sức lực có chút không đủ, bất quá là lau chùi chút nước, thật sự là keo kiệt, Kỳ Lạc Hi quần bách nghiêm mặt nhìn Hạ Như Thanh.

Bất quá hắn chuyển con mắt còn nói đến: “Hoàng hậu, tối hôm qua chính là người rượu tính đem trẫm theo đến , như người bày đặt một cái mỹ nhân vậy, trẫm cũng không phải là Liễu Hạ Huệ a.” Kỳ Lạc Hi thật là mập mờ nhìn Hạ Như Thanh, con ngươi chớp động lên không rõ nguyên nhân.

“Bạo quân, buông Bồn cung ra!” Hạ Như Thanh giận sảng giọng, một đôi con mắt bạc cho đến phun ra lửa rồng, liền phát chương tại trên người Kỳ Lạc Hi.

“Hoàng hậu, không cần sớm liền như vậy, sao không cùng trẫm nghỉ ngơi một chút?” Kỳ Lạc Hi xấu xa nhìn Hạ Như Thanh, trong mắt hiện lên một chút tin vịt.

“Bạo quân, ta xem người cũng nên đi lâm triều.” Hạ Như Thanh không kiên nhẫn nhìn Kỳ Lạc Hi, tối hôm qua nàng rót cuộc uống bao nhiêu rượu a, như thế nào hôn mê nặng nề , đánh chết nàng cũng không uống loại rượu này nữa. (P: người cho rằng loại hảo tửu có bao nhiêu muốn bao nhiêu a.)

“Không cần gấp gáp như vậy, hôm nay không tảo triều.” Dứt lời, Kỳ Lạc Hi liền đem Hạ Như Thanh đặt ở dưới thân, “Đừng làm cho lâm triều phá hỏng trẫm – hảo sự.”

71. Chương 71: Quân Vương Hôm Nay, Không Tảo Triều

Bồn cung khuyên người vẫn là nên đi a, nói không chừng có việc hay đây “

Hạ Như Thanh con người tối sầm, vẻ mặt âm hiểm nhìn Kỳ Lạc Hi, khẳng định có rất nhiều người không phục nàng ở vị trí hoàng hậu này a, tự nhiên sẽ có trò hay lên sân khấu .

“Huống hồ, Bồn cung hôm nay cũng muốn an bài một tuồng kịch a, người ở đây, diễn tập không tốt a!”

Hạ Như Thanh đối Kỳ Lạc Hi trừng mắt nhìn, ý bảo hẳn nhanh lắm triều, hôm nay nhất định sẽ có phi tử đến nháo sự, bất quá nàng quan trọng chính là muốn bắt lấy quý phi cầm đầu!

“Được rồi, hoàng hậu, cũng đừng chinh các nàng thăm quá!”

Kỳ Lạc Hi làm bộ đau lòng nói ra.

“Như thế nào? Sở Bồn cung đem các nàng làm cho thương tích đầy mình? Đau lòng?”

Hạ Như Thanh không thèm để ý nói, lần này nàng sẽ không để cho những phi tử kia bị thương, mà là muốn chơi chính là khổ nhục kế, Hạ Như Thanh mang theo nụ cười lạnh, trong mắt bạc thần sắc tách ra một tia âm lãnh.

“Chỉ là, lo lắng người mà thôi, trừ người ra, không có người có thể cho trẫm bị ốm rồi!” Kỳ Lạc Hi chăm chú nhìn chăm chăm Hạ Như Thanh, ánh mắt nóng bỏng làm cho Hạ Như Thanh có chút không được tự nhiên.

“Người vẫn là mau đi đi.”

Dứt lời, Hạ Như Thanh liền vội vàng vàng đem Kỳ Lạc Hi đẩy xuống dưới, mà Kỳ Lạc Hi liền nhân cơ hội ở trên má trái của nàng hôn một cái.

“Coi như ban thưởng!” Kỳ Lạc Hi vẽ mặt cười xấu xa nhìn Hạ Như Thanh sẽ phải biểu lộ tức giận, hẳn vội vàng mặc y phục, liền đi ra tắm cung.

” Hồn đản chết tiệt!”

Hạ Như Thanh thấp giọng mắng, nhưng không có thịnh nộ như trước.

“Ngọc Nhi!” Hạ Như Thanh gọi Ngọc Nhi tới, “Mau tới giúp Bồn cung thay y phục.”

“Tốt, Ngọc Nhi đến đây.” Ngọc Nhi từ trong sân nhỏ bên cạnh tắm cung linh hoạt đi ra, chuông bạc không ngừng vang lên.

“Ngọc Nhi, hôm nay có muốn xem kịch vui?” Hạ Như Thanh khẽ cười.

“Đương nhiên, ” Ngọc Nhi mạnh mẽ gật gật đầu.

“Như vậy.” Vì vậy Hạ Như Thanh hướng lỗ tai Ngọc Nhi chỉ bảo nói.

“Nương nương, như vậy chỉ sợ không tốt a, Ngọc Nhi rất lo lắng cho người.” Ngọc Nhi khó xử nhìn Hạ Như Thanh, chiêu này quá mạo hiểm rồi, làm sao có thể lấy chính thân thể mình mà đùa giỡn.

“Không cần phải lo lắng, Bồn cung cũng không sợ, người lại lo lắng cái gì, Bồn cung chỉ sợ các nàng không có.”

Mỉm cười một chút khoe môi Hạ Như Thanh tách ra, như hoa Mạn Đà La loại diêm dúa lẳng lơ chói mắt. (ta không biết hoa này là hoa gì nữa

72. Chương 72: Chúng Phi Tới Chơi, Khổ Nhục Kế (1)

Chỉ chớp lát, Hạ Như Thanh liền trang phục lộng lẫy hảo, một cái kim trâm cài cắm ở trên tóc mây, vài lọn tóc đen dán tại vành tai, một bộ phượng bào đỏ sẫm, vẽ ra thân hình xinh đẹp của nàng, lông mi tinh xảo, trên mặt hoa đào, khoe miệng có chút nâng lên nụ cười mang theo một tia mỉa mai.

“Hồi bẩm nương nương, Tây Cung Lê phi tới chơi.”

Thị vệ truyền lời giường uy danh vang vọng tại trong tắm cung, cửa chính chậm rãi mở ra, chỉ thấy một nữ tử dáng người uyển chuyển hàm xúc tú khí cước bộ nhẹ nhàng tiêu sái, một bộ sa y hà diệp màu xanh nhạt, làn váy phiêu dật theo cước bộ không ngừng đong đưa, trong suốt xuyên qua mềm mại trên mặt ngọc gầy nhẹ một đôi lông mày mảnh khảnh, nguy nga như viễn sơn, màu xanh như đá đen, một đôi con mắt hạnh, mang theo bóng loáng nhu như nước, con ngươi sáng long lanh lóe ra không rõ cảm xúc, môi anh đào trắng hồng có chút nhếch lên, một loại nữ tử hảo, tựa hồ chỉ muốn hơi dùng sức, có thể véo ra nước.

“Chúc mừng Hoàng hậu nương nương, muội muội ra mắt tỷ tỷ.”

Lê phi thực nữ hướng Hạ Như Thanh nâng đỡ thân, tóc đen rủ xuống, tản mát ra khí hương hoa ngọc lan nhàn nhạt.

Lê phi lặng lẽ ngược mắt nhìn qua Hạ Như Thanh tại giường phượng, chỉ là sa màn mỏng lung trở ngại tầm mắt, mơ hồ có thể thấy được dáng người uyển chuyển của Hạ Như Thanh, thân thể mềm mại nhanh nhẹn hấp dẫn lười biếng dựa vào, lại có chút phượng uy tản ra làm cho người ta sợ hãi.

“Lê phi, không cần phải khách khí, xin đứng lên đi, người tới ban thường ghé ngồi.”

Hạ Như Thanh nhẹ nhàng nâng tay, cao quý vô cùng tại trên giường phượng liếc nhìn Lê phi nhất cử nhất động, đêm qua sứ thần Tây Tuyết Quốc khẳng định vì nàng suy nghĩ không ít phương pháp hãm hại a, Lê phi đã nghĩ như vậy nàng chết, như vậy sẽ theo nguyện ý của nàng tốt lắm, bất quá chỉ sợ là một mũi tên trúng hai con nhạn a.

“Mấy ngày trước đây nô tì hướng ngự thiện phòng học một loại điểm tâm nhỏ, không biết nương nương có thể hay không thưởng thức một chút?”

Lê phi hướng Hạ Như Thanh thiện ý cười cười, mà chính giữa mỉm cười lại không biết có bao nhiêu nguy hiểm.

“Lê phi là muốn bộc lộ tài năng rồi? Vậy hãy để cho Bồn cung mở mang tầm mắt.”

Hạ Như Thanh có chút mở ra con ngươi nhập nhèm, câu dẫn ra khóe môi, thật là không có kiên nhẫn a, được, có mỹ thực không ăn không được a, không biết nàng sẽ dùng độc gì đây?

Lê phi kêu nha hoàn sau lưng, đơn giản phân phó đến, liền cùng Hạ Như Thanh cười cười nói nói.

Đột nhiên, lúc trước Liễu phi cùng với Hà phi đi đến, nguyên bản khuôn mặt hồng nhuận, hôm nay nhiễm lên một tia tái nhợt, “Hà phi ra mắt Hoàng hậu nương nương!”

Hà phi cười nhẹ, nhưng ở trong mắt Hạ Như Thanh đã cảm giác có loại ra vẻ nói cười.

73. Chương 73: Chúng Phi Tới Chơi, Khổ Nhục Kế (2)

“Không cần đa lễ rồi, ban thường ghé ngồi a.”

Miễn cưỡng cười vui. Là vì Liễu phi sao, có khi thật không xác định là Hà phi, nàng là một người trong hậu cung này duy nhất làm cho nàng có chút không hiểu người, thật sự sạch như bạch ngọc, hay là có tính toán khác, chắc hẳn sau này sẽ biết được.

“Tạ nương nương.”

Hà phi ngược mắt liếc nhìn Lê phi, lại vẫn là có thâm ý. Là muốn đùa giỡn, hay là nhắc nhở? Hạ Như Thanh ngồi ở trên giường phượng, hết thấy suy nghĩ đều ở trở mình quấy.

“Nương nương điểm tâm đến.”

Bên ngoài thị nữ hướng trong điện truyền báo một tiếng, hi vọng được cho phép.

“Vào đi.” Hạ Như Thanh khẽ mở môi mỏng, con mắt bạc gắt gao nhìn chăm chăm vào thị nữ, con người chớp động lên tin tức đọc không hiểu.

“Nương nương, đây là nô tì hôm nay vừa làm, không biết có hợp khẩu vị nương nương không.”

Hạ Như Thanh tại khi nhận được điểm tâm, nguyên lai là cùng loại với bánh trứng hiện đại là một loại điểm tâm nhỏ, bất quá cái trứng lòng đỏ này hàm lượng có thể so sánh mua cao hơn, đưa vào trong miệng, mùi thơm quanh quẩn tại đầu lưỡi, thật lâu mới làm nhạt. Điểm tâm trung tâm đặc thù bao phần có nhân cang vào miệng cang hóa, ngọt mà không ngán, có một loại mùi hoa thơm ngát nhàn nhạt.

Hạ Như Thanh một bên thưởng thức một bên âm thầm đánh giá Lê phi, tuy nhiên nàng như trước một nét mặt tươi cười, chính là tâm rất nhanh tay, lại không thể tránh được con mắt Hạ Như Thanh, quả nhiên có tin vịt.

Đột nhiên, Hà phi kêu đau một tiếng, thống khổ ôm lấy bụng từ trên ghế ngã xuống, ngũ quan xinh xắn bởi vì đau khổ mà vặn vẹo lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại biến hình, mồ hôi chảy ròng ròng che tại trên trán.

“Đau ——”

Hà phi thống khổ ngâm, móng tay cắm vào trong lòng bàn tay, máu đỏ thẫm từ trong vết thương thật nhỏ chảy ra.

Hạ Như Thanh có chút kinh ngạc nhìn , trong lúc này trúng độc nên là mình mới đúng, như thế nào là Hà phi?

Chỉ thấy bộ dáng Lê phi cuống quýt một hồi, không biết là hạ sai độc rồi? Hay là.

Hết thấy nghi hoặc quanh quẩn tại trong lòng Hạ Như Thanh, Bách Lý Lương đã bị nàng phái đi giám thị người một nhà Tể tướng, mà Ngọc Nhi cũng bị nàng phân phó đi điều tra.

Vì vậy nàng vội vàng truyền kêu thị vệ tuyên ngự y đến.

“Ngự y Hà phi làm sao vậy?” Hạ Như Thanh nhìn về mặt Hà phi thống khổ, hướng ngự y hỏi.

“Hồi bẩm hoàng hậu, Hà phi nương nương mạch tượng có chút hỗn loạn, xem ra là trúng độc làm cho” Ngự y nhún nhún mày, cái việc hậu cung này, thật đúng là phức tạp.

“Ngự y người xem chính giữa điểm tâm ấy còn có cái vật chất gì không rõ?” Hạ Như Thanh cầm lấy điểm tâm còn chưa ném qua đưa cho ngự y, lại đem ánh mắt quăng về hướng phía Lê phi.

(ai, không nở ngược nữ chủ. Không có làm cho nàng trúng độc.)

74. Chương 74: Thiệt Giả Hung Thủ, Ngâm Mưu (1)

Ngự y tiếp nhận điểm tâm, lấy ra ngân châm kiểm nghiệm sơ bộ điểm tâm, một lát sau, liền hướng Hạ Như Thanh cung kính trả lời: “Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, cái điểm tâm này trải qua ngân châm kiểm nghiệm, cũng không có biểu hiện có độc, nhưng nhìn Hà phi nương nương mạch tượng cũng xác thực là trúng độc.”

Ngự y liếc qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Hà phi tái nhợt, mang theo một tia nghi hoặc, tình trạng này.

Đột nhiên, Hà phi lại bắt đầu thống khổ ngâm : “Đau quá a, nương nương ——”

“Nương nương, cứu cứu ta.”

Hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo thống khổ vặn vẹo lên, tứ chi giãy dụa lấy, Hạ Như Thanh nhìn nàng một cái, liền hướng ngự y phân phó nói: “Ngự y cứu người quan trọng hơn, người trước giúp Hà phi phối được a. Người tới, đem Hà phi mang lên trên giường.”

Hạ Như Thanh chuyển con mắt nhìn Lê phi, nàng hẳn là không có hạ độc , chẳng lẽ nàng lại muốn ngăn cản Kỳ Liên Quốc bắt được khu nội thành vùng châu thổ của Dạ Hàn Quốc?

Làm Tây Tuyết Quốc xác thực sẽ có cái động cơ này, Hà phi trúng độc, Dạ Hàn Quốc thì có lý do có thể cự tuyệt ứng hẹn trước, còn có thể từ đó khơi mào sự cố.

Bởi vì Hà phi không phải người khác, mà là tiểu công chúa của Dạ Hàn Quốc, nàng cũng là hôm qua mới nhận được tin tức, cho nên hết thảy cũng không thể chủ quan.

Chính là Lê phi sẽ không sợ bị Kỳ Liên Quốc phản đem quân đánh sao? Vạn nhất thật là kế hoạch hạ độc của Tây Tuyết Quốc, bị Kỳ Liên Quốc lấy được chứng cứ, như vậy Kỳ Liên Quốc cũng có thể từ đó cản trở, khơi mào cái chuyện hai nước khác, tuy nói không đến mức tổn thất quá lớn, nhưng là ít nhất cái nàng Lê phi này vị trí chính là giữ không được, Tây Tuyết Quốc muốn tại tổng công chúa hòa thân, chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng.

Hơn nữa Hà phi kia cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, trong hoàng cung tới gần người này ăn thịt người chuyện gì cũng có thể phát sinh, cho dù là người thân cận nhất, nói không chừng ngày nào đó ở sau lưng chọc người một dao cũng nói bất định.

Hạ Như Thanh suy nghĩ, đây hết thấy chỉ có chờ Ngọc Nhi trở lại.

Hạ Như Thanh dạo bước đi vào trước giường, nhìn ngự y chẩn đoán bệnh kỹ càng, “Hà phi rốt cuộc bị trúng độc ra sao?”

“Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, căn cứ vi thần chẩn đoán bệnh Hà phi nương nương chỉ sợ là ăn hai loại thực vật cùng kị nhau, mới trúng độc, bất quá độc này khá lợi hại, kẻ nhẹ sẽ đau bụng sau đó hôn mê, kẻ nặng chỉ sợ có thể chí tử.”

Ngự y thật là bất an nhìn Hà phi, tuy nhiên mạch tượng rất rõ ràng là trúng độc, nhưng là hơi có chút hỗn loạn, đại khái là hần suy nghĩ nhiều, có lẽ vì Hà phi này trời sinh thân thể yếu đuối a.

Hạ Như Thanh yên tĩnh dừng ở Hà phi thống khổ giây dựa, âm mưu khí tức dần dần lan tràn ra.

75. Chương 75: Thiệt Giả Hung Thủ, Ngâm Mưu (2)

Đối ngự y nấu hảo dược, thời điểm Hà phi toàn bộ uống hết, Hạ Như Thanh vẫn luôn tại bên cạnh giường, nâng đưa tay đặt tại hai đầu lông mày Hà phi, vì nâng vịn đều nếp nhăn.

Dần dần hòa hoãn thống khổ, khiến cho thần chí Hà phi bắt đầu trấn tĩnh.

“Ngự y, người biết có thực vật gì cùng cái điểm tâm này cùng kị sao?”

Hạ Như Thanh có chút khời mào đuôi lông mày, nhếch môi mỏng, trông mắt nhìn Hà phi trên giường.

“Hồi bẩm nương nương, vi thần biết rõ Tây Tuyết Quốc có một loại đặc sản đặc thù vừa vận cùng cái điểm tâm trứng gà này đối chọi lẫn nhau, nhưng là dưới tình huống bình thường Hà phi nương nương sẽ không thể nào trúng độc sâu như vậy.”

Ngự y có chút bất an nhìn Hạ Như Thanh, vì vậy tiến lên lỗ tai nói ra: “Vi thần cảm giác có những thứ độc tố khác tại trong cơ thể Hà phi nương nương, chỉ có điều mạch tượng biểu hiện quá nhỏ rồi, tạm thời không cách nào tra ra.”

” Đặc sản Tây Tuyết Quốc. Cái độc tố khác.”

Hạ Như Thanh không hiểu nhìn ngự y, Lê phi ý đồ muốn hạ độc có phải là quá mức rõ ràng, là có toan tính như vậy, hay là bị người khác lợi dụng?

Chính là vì sao Lê phi muốn hạ 2 loại độc đồng thời, để bảo hiểm? Hay là Hà phi cố ý mượn dao giết người?

Hạ Như Thanh nhíu đôi mi thanh tú, híp lại con mắt bạc, hàn quang hết sức căng thẳng, nâng vung lên tay áo phượng: “Ngự y người đi triệu tập các ngự y khác cùng đến nhìn xem bệnh tình của Hà phi, càng xem càng hảo, Bồn cung cũng không muốn nuôi không một đám người phế nhân.”

” Nương nương, vi thần tạm thời cáo lui.”

Ngự y cung kính lui ra, không khỏi lau mồ hôi một chút, hoàng hậu này thật đúng là âm chuyện hay thay đổi, sự vụ cái hậu cung này hần còn là đừng ồn ào đụng vào tốt lắm, bằng không đắc tội vị nào trong chuyện này cũng không tốt.

“Hà phi, người buổi sáng có phải là ăn đặc sản Tây Tuyết Quốc.”

Hạ Như Thanh mỉm cười nhìn Hà phi, nhẹ giọng nói nhỏ ở bên tai của nàng, một đôi con ngươi lại nhìn chăm chăm nét mặt của nàng, không có chút cạm bẫy nào.

“Nương nương, làm sao người biết?” Hà phi một bộ dáng giật mình, nhìn Hạ Như Thanh, “Tối hôm qua là Lê phi tỷ tỷ đem đến cho ta, hôm nay muộn, ta liền không có truyền lệnh, đem đặc sản sớm một chút.”

“Người biết không, chính là bởi vì người ăn đặc sản mới trúng độc” Hạ Như Thanh mở to con người, chăm chăm vào mỗi chữ mỗi câu Hà phi nói đến.

“Nương nương, Lê phi tại sao phải hại ta?” Hà phi run rẩy thân thể, sợ hãi nhìn Hạ Như Thanh, thân thể suy yếu không chịu nổi động tác trên phạm vi lớn, sắc mặt có chút tái nhợt.

Hạ Như Thanh nhìn bộ dáng Hà phi đáng thương, nàng nhũu mày, thật sự đáng thương, hay là có mưu đồ khác?

Đột nhiên một giọng nữ chói tai vang lên bên tai.

76. Chương 76: Thiệt Giả Hung Thủ, Ngâm Mưu (3)

“Hà phi, người dựa vào cái gì mà xử oan ta!” Lê phi lửa giận vọt vào trước mặt Hà phi, bình thường vốn là người ôn nhu như nước mà, nhưng liền thịnh nộ.

“Lê phi, muốn Bồn cung nói cho người biết dựa vào cái gì sao?”

Hạ Như Thanh đứng dậy chuyển con mắt nhìn về phía Lê phi, phượng bào màu đỏ sậm vũ động, rộng thùng thình như trước mở hồ nhìn đến một đôi tay xiu xiu thon dài, Hạ Như Thanh có chút nhếch khóe miệng lên, tách ra một cái băng hoa.

“Tối hôm qua, sứ thần Tây Tuyết Quốc các người cho người cái gì đừng tưởng rằng Bồn cung không biết.” Hạ Như Thanh mặt mỉm cười nhìn Lê phi, nhìn như vô hại nhưng trong ánh mắt cất dấu sát khí.

Lê phi hiển nhiên bị kinh sợ một chút, nàng làm sao có thể biết rõ, không thể nào, chuyện này ngoại trừ quân chủ Tây Tuyết Quốc, sứ thần cùng nàng đi trước, sẽ không có người biết rõ. Có lẽ là hoàng hậu đang thử dò xét.

Vì vậy Lê phi lập tức vừa bình tĩnh xuống, “Hoàng hậu nương nương, nô tì không biết người đang nói cái gì, nô tì đêm qua không cùng sứ thần gặp a!”

Trong mắt bạc hiện lên mỉm cười, vừa rồi Lê phi xác thực che dấu vô cùng hảo, nhưng là bối rối trong mắt lại bị nàng bắt được, quả nhiên như chính mình dự đoán.

“Người thật sự không biết sao? Hôm qua là ai đem điểm tâm hôm nay cùng thực vật kị cho Hà phi, đồ đặc biệt của hoàng thất Tây Tuyết Quốc, chỉ sợ người bình thường là không lấy được !”

Hạ Như Thanh dần dần hướng Lê phi đi tới, ánh mắt sắc bén cương bức nàng.

“Nương nương, nô tì oan uổng, nô tì không có cho bất kỳ vật gì cho Hà phi!” Lê phi thật là ủy khuất nói, hai con người hơi lộ ra một chút nước mắt ầm ầm, bộ dáng cực kỳ đáng thương, là nam nhân tâm đều dao động.

Đáng tiếc, Hạ Như Thanh nàng là một phụ nữ!

“Lê phi, cần Bồn cung truyền chứng nhân sao?” Hạ Như Thanh nhìn Lê phi chật vật đứng ở một bên.

“Nương nương.”

Lê phi thê thảm cười, còn dùng truyền chứng nhân cái gì, hoàng hậu này rõ ràng là muốn trị tội của mình, có truyền hay không còn không là đồng dạng, hiện tại Hà phi đã xảy ra chuyện cũng tốt, chí ít có một sự kiện có thể tạm thời ngăn chặn, hoàng hậu a hoàng hậu, chỉ tiếc người.

“Nương nương, không cần truyền, nô tì nhận tội.” Nàng sợ hãi nhanh như vậy nhận tội, là vì nàng kết luận hoàng thượng hoàng hậu sẽ không biết đem nàng làm như thế nào, nhiều nhất là nhốt mình, bởi vì mình bất quá là hạ độc đối với Hà phi, hơn nữa vừa rồi không có tai nạn chết người, cho nên sớm một chút kết án so ra có lợi cho nàng, bởi vì bố cục lần này không chỉ có ở chỗ Hà phi mà hạ độc, nàng hi vọng lợi dụng cơ hội lần này làm cho Hạ Như Thanh buông lỏng cảnh giác.

Lê phi thản nhiên nhìn Hạ Như Thanh, đương thời điểm mình bước vào cửa cung, nàng đã sớm đổi ngày này có tâm lý chuẩn bị, cuối cùng là vừa chết, bất quá lần này nàng bị chết tính ra rất đáng.

“Nhận tội thật không?” Hạ Như Thanh vừa còn có chút kinh ngạc, chính là đằng sau từ từ suy nghĩ liền rõ ràng, nguyên lai là như vậy, hết thấy bọn ta đại khái hiểu, chỉ chờ Ngọc Nhi

77. Chương 77: Thiệt Giả Hung Thủ, Ngâm Mư (4)

Đúng lúc này, một cung nữ gấp vội vàng từ ngoài điện chạy vào, đem một tờ giấy đưa cho Hạ Như Thanh, một bên nói nhỏ : “Hoàng hậu nương nương, đây là Ngọc Nhi muội muội muốn nô tỳ đưa cho ngài , bởi vì hiện tại nàng đã bị tiểu vương gia vây hãm rồi, tạm thời không thể thoát thân.”

“Ừ, Bỏ cung đã biết, người đi xuống đi.” Hạ Như Thanh chậm rãi đem tờ giấy mở ra, đem nội dung bên trong toàn bộ thu vào đáy mắt, một chút vui vẻ nhiễm lên khóe miệng.

Hết thấy nguyên nhân đều có đáp án.

Nguyên lai sứ thần xác thực cho Lê phi đặc sấn, nhưng là không rõ ràng lắm Lê phi này là có toan tính muốn cho Hà phi, hay là Hà phi cố ý cầm lấy đi , bởi vì một khi Hà phi ngã xuống, như vậy Kỳ Liên Quốc liền không có khả năng bắt được đất của Dạ Hàn Quốc, như vậy mà nói không chỉ có đối Dạ Hàn Quốc mà nói có lợi, hơn nữa đối Tây Tuyết Quốc mà nói cũng giảm bớt một phần nguy hiểm.

Dù sao đất nước của Kỳ Liên Quốc lớn mà còn lại là một trong ba nước có thực lực kinh tế mạnh nhất, nếu như bị bọn họ lấy được khối đất phong thủy, như thế nào đều là có hại.

Cho nên Hà phi trúng độc, từ tư tưởng mà nói, tạm thời không thể phân rõ rốt cuộc là ai đã cản trở.

Nhưng là dựa vào trực giác của nàng người của Dạ Hàn Quốc đã gỡ trò quỷ.

Trước nàng cho rằng rất có thể là Lê phi, nhưng là ngự y lại nói có độc tố khác, rất hiển nhiên một chiêu này mượn đao giết người, bởi vì dạng thứ nhất này, bọn họ không những được đối ý điều ước trước mà cắt nhường, còn có thể thừa cơ khơi mào Kỳ Liên Quốc cùng Tây Tuyết Quốc đối đầu, sau đó bọn họ ngồi ngư ông đắc lợi, nhưng là Hạ Như Thanh không hiểu Lê phi vì sao phải sớm nhận tội như vậy, chẳng lẽ lại là vì cái gì mà che dấu?

Bất quá nàng tin tưởng chỉ cần một lát nữa thôi, chân tướng đều rõ ràng

Hạ Như Thanh trông mắt liếc nhìn Lê phi, cười lạnh, chỉ sợ các nàng còn không biết mình đã bị Dạ Hàn Quốc xếp đặt a, tạm thời giữ người lại, bởi vì nàng còn muốn nhìn xem kế tiếp Dạ Hàn Quốc sẽ làm gì nữa

“Người tới, trước tiên đem Lê phi nhốt ở trong Tây Cung, bất luận kẻ nào không được tới gần, toàn bộ người hầu hạ đổi thành tiểu tỳ nữ mới tiến cung, không được sai sót!” Hạ Như Thanh lên tiếng đối thị vệ bên ngoài nói ra, dùng khóe mắt liếc miết Lê phi, nàng không tin Lê phi chỉ có một chiêu này.

Hiện tại chủ yếu nhất là Hà phi không thể chết được, ngự y bên kia phải nhanh chóng biết được là chất độc gì, nếu chậm, chỉ sợ đất của Dạ Hàn Quốc sẽ bị hăng.

Đương nhiên, nàng không cho phép loại chuyện này phát sinh !

78. Chương 78: Yên Lặng Theo Dõi Kỳ Biến, Bẫy Rập? ! (1)

Người tới, truyền lời cho những ngự y kia, nếu như trong vòng 3 ngày trị không hết cho Hà phi, hết thấy giết không tha!” Hạ Như Thanh liếc qua Hà phi sắp sửa hôn mê, chuyển con mắt nhìn thị vệ, hàn khí đồng phát, ngũ khí không thể nghi ngờ.

“Tuân mệnh nương nương.” Thị vệ vội vàng rời đi, lưu lại một bóng lưng mơ hồ.

Hạ Như Thanh ngồi ở trên giường, suy nghĩ , chỉ sợ tin tức này Kỳ Lạc Hi hẳn là cũng biết chớ, nàng trước hết trông nom nơi đây, còn lại cho Kỳ Lạc Hi tiếp nhận, mà nàng đang âm thầm yên lặng theo dõi kỳ biến.

Tại bên kia của Kỳ Lạc Hi ——

“Hoàng thượng, vi thần cảm thấy tân hoàng hậu này bối cảnh không rõ, tựa hồ cũng không phải là thiên kim của quan viên.” Một người quan viên không biết sống chết, đột nhiên nói ra một câu nói như vậy.

Kỳ Lạc Hi nâng lông mày lên nhìn hắn, con mắt mới thả ra ánh sáng lãnh khốc : ” là ngại hoàng hậu của trẫm không có bối cảnh?”

Hắn không vui từ môi băng nhỏ ra một chuỗi lời nói, lại dám ngại nữ nhân của hắn không có thân phận? Vậy hắn sẽ khiến cho những người này biết rõ cái gì mới gọi có thân phận!

“Ái khanh cũng đừng quên, hoàng hậu của trẫm từ hôm qua bắt đầu đã có một thân phận khác, thì phải là người trực tiếp thống lĩnh ba tòa Đại Thành của Dạ Hàn Quốc, trẫm xem cái thân phận này cũng không so được với cái tiểu chủ hầu nào a.”

Kỳ Lạc Hi vẫn nhìn mọi người, ngữ khí nhìn như mang một ít trêu chọc kì thực có chút nguy hiểm, khóe miệng của hắn mang một vẻ cười lạnh, cái thân phận này như thế đã đủ cao rồi a, bất quá nói được cái này, hắn cũng có chút lo lắng người của Dạ Hàn Quốc sẽ chơi cái chiêu gì.

“Về việc lần này cùng thành phù của Dạ Hàn Quốc tiếp nhận nghi thức đàm phán hoà, tạm thời toàn bộ do Tể tướng toàn quyền xử lý. Tể tướng cũng đừng làm cho trẫm thất vọng.” Kỳ Lạc Hi khêu lông mày, nghiêm túc con mắt nhíu lại, đem con ngươi sáng chuyển dời đến trên người Tể tướng, Tể tướng a, Tể tướng, đừng tưởng rằng trẫm không biết người cùng Dạ Hàn Quốc có phát sinh, chỉ cần tạm thời không đụng vào điểm mấu chốt của trẫm, vẫn là sẽ cho người tự xử trí .

“Vi thần tuân mệnh!” Tể tướng sợ hãi quỳ xuống, hắn vạn lần không ngờ nhiệm vụ lần này sẽ giao cho hắn, chẳng lẽ chuyện mình cùng Dạ Hàn Quốc cấu kết đã có sơ hở để cho hắn phát hiện sao? Lần này hắn là thử a.

Đột nhiên một người thái giám khẩn cấp từ sau điện chạy ra, tại bên tai Kỳ Lạc Hi thấp giọng nói những việc gì đó, lập tức trên mặt tuần tú một cổ màu lạnh bịt kín như đao khắc, thần sắc u tối làm cho người ta nhìn mà trái tim băng giá.

Hà phi của Dạ Hàn Quốc rõ ràng trúng độc.

79. Chương 79: Yên Lặng Theo Dõi Kỳ Biến, Bấy Rập? ! (2)

Kỳ Lạc Hi lấy lại thần sắc bình tĩnh, con mắt sáng khóa chặt Tể tướng: “Tể tướng, lần đi sứ này trẫm sẽ phái chuyên gia cùng đi với người, toàn bộ cần phải an bài cho tốt!”

Hà phi trúng độc tuyệt đối là người của Dạ Hàn Quốc cố ý gây nên, bằng không bọn họ cũng sẽ không đưa ra yêu cầu Hà phi cũng dự họp nghi thức lần này, hắn không có ngờ tới động tác của Dạ Hàn Quốc sẽ nhanh như vậy, Hà phi tốt nhất có thể mau chóng hồi phục, nếu không chỉ có dùng thủ đoạn phi thường

Sau khi bãi triều, Kỳ Lạc Hi đi thẳng đến tẩm cung, tìm được Hạ Như Thanh.

“Người biết chuyện này a!” Hạ Như Thanh đứng dậy đi đến trước mặt Kỳ Lạc Hi, thần sắc nghiêm túc nhìn hắn, ngọc dung hoàn mỹ nhiễm lên một tầng trong sạch, lông mi thật dài đóng lại bóng tối nhàn nhạt, môi anh đào phấn nộn có chút câu dẫn ra.

“Hắn là Dạ Hàn Quốc làm a, chết tiệt, lần đi sứ này Hà phi còn phải lộ diện!” Kỳ Lạc Hi khoi mào đuôi lông mày, nhìn qua Hạ Như Thanh, trong mắt đầy dấy lạnh như băng.

“Vậy người định làm như thế nào?” Hạ Như Thanh ngược mắt, tay chống đỡ hàm dưới, lần này nàng cũng không muốn giao thiệp quá nhiều, dù sao chuyện này liên quan đến là không chỉ có hậu cung, còn kể cả chính trị cùng lúc .

“Hoàng hậu cứ yên tâm đi, nếu như Hà phi là thật sự bệnh không thể di chuyển, chúng ta đây sẽ làm việc ly miêu hoá thái tử.” Kỳ Lạc Hi mang theo một chút cười xấu xa, trong mắt đảo qua một tia khôn khéo.

“Hoàng hậu không hiểu kỳ lần đi sứ này do ai phụ trách sao?” Kỳ Lạc Hi nâng khóe môi lên, đối Hạ Như Thanh nói đến.

“Chẳng lẽ lại là Tể tướng?” Hạ Như Thanh nghi hoặc nhìn Kỳ Lạc Hi, chiêu này cũng quá mạo hiểm a, bắt quá đối thành nàng cũng sẽ cho Tể tướng phụ trách chuyện này.

” Nữ nhân của Trẫm ủa nhiên thông minh.” Kỳ Lạc Hi vừa định hôn trộm một cái, bất đắc dĩ bị Hạ Như Thanh nghiêng người một cái tránh khỏi.

“Như vậy lần này phải là Bổng cung đi can thiệp đàm phán!” Ngữ khí Hạ Như Thanh rất kiên định, thành phù này nhất định phải đến trên tay của nàng, nếu không nàng sợ Tể tướng mưu tính làm cái gì.

Còn chưa chờ Kỳ Lạc Hi hồi phục, Hạ Như Thanh lập tức liền đoạt lời nói: “Cứ quyết định như vậy, Bổng cung đi trước tìm Ngọc Nhi đi chuẩn bị.”

Lời còn chưa dứt liền biến mất ở trước mắt Kỳ Lạc Hi.

Kỳ Lạc Hi bất đắc dĩ cười cười, vốn là cố ý để cho nàng đi, hoàng hậu thật đúng là nóng vội a, đáng tiếc hẳn không thể cùng đi, ít nhất trước muốn giải quyết một chuyện trong nội cung .

Đôi mắt nhिễm lên lạnh như băng, khóe môi băng càng sáng lạnh.

80. Chương 80: Tà Mị Vương Gia, Yêu Cầu Người (1)

Ngọc Nhi.”

Hạ Như Thanh bước chậm tại hậu hoa viên to như vậy, kiều diễm ước át làm hoa tươi ganh đua sắc đẹp nở rộ tại bồn hoa ở bên trong, gió nhẹ lướt qua, dáng người vũ động uyển chuyển.

Đột nhiên nơi xa một cái thân ảnh nho nhỏ đập vào mi mắt Hạ Như Thanh.

“Tiểu nha đầu, ngươi rốt cuộc có phục bổn vương gia hay không? Ngươi liền nhận mệnh a!”

Kỳ Lạc Ngân mặc cảm bào một thân ám tử sắc, rồng bay phượng múa thêu sồi nổi trên xuống, mực tóc đen sắc một tiết dưới xuống, che đầy khuôn mặt trắng cơ hồ trong suốt, có chút lộ ra môi mỏng đỏ thẫm.

“Vương gia thôi, đừng tưởng rằng ta sợ ngươi!”

Ngọc Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhìn vẻ mặt đắc ý của Kỳ Lạc Ngân, trong nội tâm âm thầm mắng, đợi tí nữa cho hẳn đẹp mắt.

Nguyên lai Hạ Như Thanh chính là phái Ngọc Nhi đi điều tra Lê phi việc phát sinh tối hôm qua, khi nàng điều tra rõ ràng thời điểm muốn hồi cung hướng Hoàng hậu nương nương bẩm báo, lại bị Tiểu vương gia này lần cho quần lên rồi, còn nói cái gì muốn Ngọc Nhi nàng làm nha hoàn cho hẳn, thật sự là mắc nợ a!

“Đương làm nha hoàn cho bổn vương gia lại khó như vậy sao? Ngươi cũng đã biết nữ nhân muốn vào Vương Phủ bổn vương gia, chính là xếp đầy ba phổ lớn.”

Kỳ Lạc Ngân thật là đắc ý nhìn Ngọc Nhi, kỳ thật hẳn cũng không phải thiếu nha hoàn hầu hạ, hẳn bắt quá là muốn nhân cơ hội trị cái tiểu nha đầu này một chút, nhìn một cái không để cho nàng chút nhan sắc, thậm chí vô pháp vô thiên.

“Thật sự sao? Tốt lắm tiểu vương gia ngươi khiến cho nữ nhân ba phổ lớn đều đến hầu hạ ngươi đi, xin mời ngươi đừng tới phiền toái ta!”

Ngọc Nhi một hồi trừng mắt Kỳ Lạc Ngân, Vương gia rầm thú chết tiệt, chẳng phải một bộ hảo hời hợt ư, về phần khoe khoang như vậy sao, hừ, nha hoàn của hẳn? Kiếp sau a, đừng tưởng rằng nàng không biết hẳn đang tính toán cái gì, cho dù nàng đáp ứng rồi, nương nương cũng sẽ không đáp ứng.

Chính là Hạ Như Thanh có thể đáp ứng hay không cũng là xem.

“Bổn vương gia chính là muốn ngươi tới hầu hạ, bổn vương đây là xem trọng ngươi, đừng rệu ròi không uống lại uống rượu phạt!”

Kỳ Lạc Ngân hướng Ngọc Nhi đe dọa đến, tiểu nha đầu này thật không hiểu tốt xấu, hầu hạ hẳn có khủng bố như vậy sao?

“Ai khiến người xem trọng, ta liền uống rượu phạt thì sao, có bản lĩnh người liền giải quyết ta.”

Ngọc Nhi không phục nhìn Kỳ Lạc Ngân, khề cất hàm lên, trong hai tròng mắt nhẹ nhàng như nước lộ ra ánh mắt kiên cường.

“Đừng tưởng rằng bốn vương đối với người như vậy, người đã muốn chết.”

Kỳ Lạc Ngân nghiêng tức vung tay lên.

81. Chương 81: Tà Mị Vương Gia, Yêu Cầu Người (2)

Ngọc Nhi nhắm chặt đôi mắt lại, lông mi dài nặng nề đóng lại hạ xuống nửa quãng thâm, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt càng tái nhợt, cánh môi mỏng mím lại thật chặt, rất sợ bàn tay sẽ đánh xuống.

Vương gia thối, thật sự không ngờ lại dám đánh nữ nhân, hơi quá đáng, Ngọc Nhi âm thầm mắng trong lòng, hận không thể đem Kỳ Lạc Ngân giết trăm lần.

Hạ Như Thanh quan sát ở phía xa nhưng lại không có ý muốn ra tay, xem ra Tiểu vương gia này thật sự muốn cùng với nha đầu nhà mình, bộ dáng không có một chút lo lắng, ngược lại vì Ngọc Nhi mà tìm cách.

Giờ phút này lại yên tĩnh kỳ lạ, Ngọc Nhi cảm giác không có đau đớn như trong tưởng tượng, nàng len lén mở con mắt ra, nhìn Kỳ Lạc Ngân.

Kỳ Lạc Ngân trừng mắt với Ngọc Nhi, như hung thần ác sát nói: “Xú nha đầu, xem ra là nha đầu người đương muốn bốn vương trong ngày hôm nay sẽ giáo huấn người rồi! Dù sao nha đầu người lúc này đã xác định rồi!”

Kỳ Lạc Ngân hung ác ném xuống, đối Ngọc Nhi nói, nghiêm túc thu hồi bàn tay vung tay áo xuống phía sau lưng, chết tiệt rõ ràng là hẳn không hạ thủ được, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Nhi tái nhợt lại quật cường, hẳn rõ ràng là đã bị tác động.

Hiện tại chỉ có dùng lời nói để che dấu chốt dạ ngay lúc đó.

“Nương nương sẽ không đáp ứng!” Ngọc Nhi mở to đôi mắt hạnh thiết lớn nhìn thẳng vào Kỳ Lạc Ngân, nàng mới sẽ không muốn thiếp thân nha hoàn cho Vương gia nha, muốn làm, để cho người khác làm đi, nói đến cái này thì trong nội cung này người mê luyện Tiểu vương gia này cũng không thiếu, ngấm lại sẽ tức, người cứ giống như một con đồ vậy, có cái gì tốt. Hừ!

“Bốn vương nói sẽ đáp ứng chính là sẽ đáp ứng!” Kỳ Lạc Ngân câu dẫn khéo môi ra, không có hảo ý mà nhìn Ngọc Nhi, không có mười phần nắm chắc, hẳn khẳng định cũng sẽ không dám nói như vậy.

“Sẽ không đáp ứng!” Ngọc Nhi tựa hồ đánh gãy lời của hẳn, thần sắc thập phần phần nộ.

“Sẽ đáp ứng!”

“Sẽ không!”

“Sẽ!”

“Sẽ không! Sẽ không! Chính là sẽ không!”

“Bốn vương nói có chính là có!”

Hai người cứ cãi nhai như vậy, giống như hai người con trai, rùm beng.

“Người vô lại!” Ngọc Nhi thật sự chịu không nổi Tiểu vương gia này, Vương gia con đồ, người thối tha, nguyên rửa hẳn ra cửa bị chó cắn, uống nước bị sặc, ăn cơm bị nghẹn, nói chuyện cũng không được!

“Ban đầu là ai vô lại đã nói bốn vương phi lễ ấu nữ?” Kỳ Lạc Ngân nói chuyện xưa, lúc trước hẳn bị oan uổng là phi lễ nàng, thật sự là tức mà không làm gì được.

“Người.” Ngọc Nhi vừa định mở miệng mắng trả, đột nhiên Hạ Như Thanh đi tới.

82. Chương 82: Tà Mị Vương Gia, Yêu Cầu Người (3)

“Nương nương.” Ngọc Nhi nhìn Hạ Như Thanh từ từ đi vào, đơn giản chỉ cần đem những lời vừa rồi muốn mắng Kỳ Lạc Ngân mà cho nhin xuống. Nếu nương nương chậm một chút nữa thì tốt rồi, nàng sẽ đem cái tiểu vương gia kiêu ngạo này mắng ất mặt luôn.

“Ngọc Nhi, không được vô lễ.” Hạ Như Thanh liếc nhìn Ngọc Nhi, lại chuyển con mắt nhìn về phía Kỳ Lạc Ngân, tiểu tử này thật sự có ý đối với Ngọc Nhi nhà nàng? Bất quá còn phải quan sát một chút.

“Lạc Ngân thỉnh an hoàng tẩu.” Kỳ Lạc Ngân đánh giá người mới đến, đây không phải là tân hoàng hậu mà hoàng huynh vừa sắc phong sao, hắn vừa vẫn muốn đi tìm nàng, bất kể như thế nào, tiểu nha đầu này hắn xác định là muốn.

“Miễn lễ.” Hạ Như Thanh vung khê ống tay áo, con mắt tinh tế nhìn tiểu vương gia trước mắt, một thân cẩm bào màu xám, phong thái phi phàm, một đôi mắt hoa đào mị người càng vì thanh tú trước mặt mà tăng thêm vài phần tà mị, lông mi tinh xảo thoát tục, khoe miệng có chút nâng lên, xem ra sau này cũng là một kẻ gây tai hoạ.

“Hoàng tẩu, Lạc Ngân muốn hướng người xin một người.” Kỳ Lạc Ngân híp con ngươi đen lại, hơi cười nhìn Hạ Như Thanh, nhưng ánh sáng lại rơi ở trên người Ngọc Nhi.

Vừa nghe Kỳ Lạc Ngân mở miệng, Ngọc Nhi liền bị dọa mặt trắng bệch không còn chút máu, nàng gắt gao lôi kéo quần áo của Hạ Như Thanh, ngược mắt nhìn Hạ Như Thanh, nhẹ nhàng như nước, thật là đáng thương.

Đôi mắt Hạ Như Thanh nhìn bộ dạng đáng thương này của Ngọc Nhi, khê mở môi mỏng nói: “Tiểu vương gia đúng là cái nha đầu này?”

“Đúng vậy, không biết hoàng tẩu có thể đáp ứng hay không.” Kỳ Lạc Ngân nhìn bộ dạng đáng thương đau khổ của Ngọc Nhi, càng muốn đem tiểu nha đầu này mà xin đi, dám kêu cùng hắn, con mắt lớn lên rồi phải không?

Ngọc Nhi hung hăng trợn mắt liếc nhìn Kỳ Lạc Ngân, chuyển con mắt đáng thương nhìn Hạ Như Thanh, nương nương ngàn vạn đừng đáp ứng, bằng không nàng sẽ chết xương cốt liền cũng tìm không thấy.

“Tiểu nha đầu này Bồn cung thật là yêu thích, không biết cho nha đầu kia cùng Vương gia chơi vài ngày thì như thế nào?” Hạ Như Thanh nhẹ vỗ về búi tóc của Ngọc Nhi, mấy ngày nay nàng phải đi sứ ở Dạ Hàn Quốc, cũng không tiện mà đem nha đầu kia mang theo bên người, Tiểu vương gia này đã hướng nàng xin người rồi, nàng vừa vẫn biết thời biết thế, cho nha đầu kia đi theo Tiểu vương gia này chơi vài ngày.

“Nương nương, ta không muốn!” Ngọc Nhi liều mạng lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, mịt mờ nhìn Hạ Như Thanh, môi anh đào phấn nộn càng làm cho lòng người rung động.

Trời ạ, cùng tên hỗn đản kia chơi vài ngày, đây không phải đem nàng hướng hố lửa mà tống vào sao.

“Ngọc Nhi cần phải hảo hảo tuân thủ quy củ a, cũng đừng làm loạn, Bồn cung mấy ngày nữa phải đi tiếp người.” Hạ Như Thanh bắt đầu dĩ nhìn tiểu nha đầu này, đúng là chọc giận Kỳ Lạc Ngân này, mấy ngày qua cũng làm cho nàng ăn uống khổ sở a, bất quá nàng lo lắng Tiểu vương gia này cũng không nhẫn tâm, một màn vừa rồi nàng đã nhìn thấy rõ ràng.

83. Chương 83: Đi Sứ Dạ Hàn, Nữ Giả Nam Trang (1)

“Hạ Như Thanh ——” một giọng nam thanh thúy vang vọng tại trong tấm cung.

“Tiểu Lương, người đã trở lại? Trong hoàng cung hẳn nên xưng hô Bồng cung là Hoàng hậu nương nương mới đúng!” Hạ Như Thanh liếc miết Bách Lý Lương mới từ chỗ Tể tướng trở về, thay đổi nữ trang, toàn thân trang phục đều màu đen, tóc đen như mực bị ngọc quan buộc lên cao, lọn tóc mềm mại lưu lại ở cằm cổ, đọng lại một mùi thơm ngát.

Hai con người lạnh lẽo lảng lảng nhìn chăm chăm vào Hạ Như Thanh, không chút sợ hãi.

“Tể tướng phải đi sứ Dạ Hàn Quốc chuyện này người nên biết” Từ môi mỏng của Bách Lý Lương nhỏ ra mấy chữ, ngược mắt nhìn Hạ Như Thanh, nữ nhân này quả nhiên không có đơn giản như vậy, chuyện Tể tướng tư thông với địch quốc quả thật bị nàng đoán trúng.

“Nhĩ hảo biết người đi sứ lần này là người nào không?” Hạ Như Thanh vẽ mặt âm hiểm nhìn Bách Lý Lương, quơ tay áo phượng, thêu tinh xảo tựa hồ cũng đi theo lên xuống.

“Sẽ không phải là.” Vẻ mặt Bách Lý Lương bắt đắc dĩ nhìn Hạ Như Thanh, nữ nhân đáng chết, khẳng định là muốn hãm làm hộ vệ rồi

Quả nhiên đoán trúng.

“Chuyện này Bồng cung đương nhiên là nghĩa bất dung từ, thân là nam sủng Nhị Hào của Bồng cung, những điều này phải là do người làm” Hạ Như Thanh dùng vẻ mặt đương nhiên đối Bách Lý Lương trêu chọc nói, lông mi dài hạ xuống quàng thâm nhân nhạt, con mắt bạc bị màu đen nồng đậm che dấu, da thịt như ngọc nhiễm lên màu trắng.

“Cái gì nam sủng Nhị Hào? Ta mới không thừa nhận! Làm hộ vệ coi như bảo tiêu.” Bách Lý Lương rơi vào đường cùng đành phải đáp ứng, ai kêu hãm thiếu nợ nàng một ân tình, lại là một ân tình rất lớn.

Sớm biết như vậy thì không nên tìm đến nàng, hiện tại tốt lắm, được ăn đúng là chết đi, khi nào thì mới có thể xoay người a.

“Tiểu Lương nam sủng, tới, nhanh giúp Bồng cung dọn dẹp một chút, nếu chậm sẽ không vượt qua được xe ngựa của Tể tướng, Bồng cung sẽ phải phạt người!” Hạ Như Thanh nhàn nhã ngồi ở trên giường phượng, nâng khóe môi, hướng đến Bách Lý Lương mà phân phó, vốn muốn tìm Ngọc Nhi để thu thập, đáng tiếc là nàng tạm thời bị gửi ở chỗ của Kỳ Lạc Ngân, hiện tại chỉ còn Bách Lý Lương, nàng cũng không phải là cố ý làm khó hắn .

Hạ Như Thanh cười trộm , mở con mắt bạc ra đùa giỡn nhìn Bách Lý Lương.

“Ta đã nói ta không phải nam sủng ! Người nữ nhân này như thế nào mà không nghe? Lại để cho ta thu thập, chẳng lẽ hoàng cung không có người hầu hạ sao?” Bách Lý Lương giậm chân, hắn là trăm năm nay bằng sơn không thay đổi đơn giản chỉ cần bị Hạ Như Thanh huấn luyện là thành núi lửa, lửa giận tuôn ra thiêu đốt đáy mắt của hắn, ngọn lửa khua lên quái lạ.

“Chính là Bồng cung chỉ tin có mỗi mình người, người cũng biết lần đi sứ này không có khả năng dùng thân phận hoàng hậu, người sẽ không để cho Bồng cung thất vọng a?”

84. Chương 84: Đi Sứ Dạ Hàn, Nữ Giả Nam Trang (2)

Hạ Như Thanh đột nhiên sắc bén mà thay đổi, trong mắt tràn đầy một loại nhu tình, “Thâm tình” nhìn Bách Lý Lương, phảng phất nói: Tiểu Lương, người sẽ không để cho Bồng cung thất vọng a.

Bách Lý Lương chịu không được khi thấy Hạ Như Thanh thay đổi thể tiến công thất thường, lập tức khuất phục dưới hành động của nàng, hắn bắt đắc dĩ bĩu môi mà tâm không cam lòng, không muốn nói ra:

“Hảo, không phải là thu thập sao, ai mà không được.”

Bách Lý Lương gian nan đi lại hướng tủ quần áo, ở bên cạnh rút ra một cái bao gấm bố chuyên dụng, chậm rãi mở tủ quần áo ra.

Cái này nhưng lại làm cho Bách Lý Lương khó chịu.

Trong tủ treo quần áo là không có gì khác, mà là một ít “Nội y” để cho Hạ Như Thanh thay đổi.

Bách Lý Lương tùy tiện nâng 1 cái trong đó, vốn là cái yếm hình con rồng, lại bị Hạ Như Thanh thay đổi thành nịt vú hiện đại.

Phía dưới cái yếm bị Hạ Như Thanh cắt đi, lộ ra cái bụng trắng nõn, vài vóc bên sườn giảm bớt, dùng sợi tơ để cố định, phần đuôi dùng khúc hình châm cùng loại với hiện đại mà cài lại.

Bách Lý Lương lập tức cảm thấy một cổ nhiệt xông lên mặt, hai gò má nhanh chóng nhuộm một tia đỏ ửng, nữ nhân này đều là mặc không bị cái gì kiềm chế như vậy sao? Vì vậy hắn vừa tiện tay cầm một cái. . . .

Nguyên bản quần lót bảo thủ lạ bị Hạ Như Thanh đổi thành quần ngắn nhỏ mát lạnh, dùng lụa chế thành, xúc cảm quá mức, quần lót thêu đơn điệu biến thành quần lót thêu sơn trại đa dạng nhẹ nhàng khoan khoái.

Nếu cái này mặc ở trên người Hạ Như Thanh, cái kia mượt mà ôn hòa ôm trọn cái hông khiến cho ngàn vạn giống đực không còn chút máu mà chết.

Đây cũng làm cho Bách Lý Lương thấy mà mặt đỏ một hồi, chết tiệt, nữ nhân này là cố ý đẩy sao?

Vì không muốn nhìn đến một ít quần áo bốc lửa không nên xem, Bách Lý Lương nhắm hai con ngươi lại, tùy tiện từ trong tủ quần áo lấy ra vài món, nhìn cũng không nhìn mà nhét vào bao quần áo.

“Nương nương, toàn bộ đều thu thập xong.”

Bách Lý Lương không có tức giận đối Hạ Như Thanh nói ra, đem bao quần áo đưa cho Hạ Như Thanh.

Hạ Như Thanh thì vẻ mặt lại bất đắc dĩ, trời ạ bất quá là thu thập một ít nội y, hắn muốn đem hơn hai mươi bộ nội y thay đổi toàn bộ lấy ra sao.

Hạ Như Thanh nhíu đôi mi thanh tú:

“Tiểu Lương, người cầm nhiều nội y như vậy cho Bồn cung là tính đi mua bán hay sao? Hay là muốn Bồn cung cho người một cái nội y gợi cảm?”

Nội y gợi cảm? (ta không biết dùng có đúng không nữa)

Mặt Bách Lý Lương độ nóng lập tức tăng lên vài bậc

85. Chương 85: Đi Sứ Dạ Hàn, Nữ Giả Nam Trang (3)

“Bồn cung không cùng người nào loạn nữa, vẫn là tự Bồn cung làm thôi.” Hạ Như Thanh cười trộm xoay người sang chỗ khác, từ chính giữa cái tủ quần áo khác lấy ra mấy bộ của nam trang.

“Hiện tại Bồn cung phải thay quần áo? Tiểu Lương sao người còn không đi ra ngoài? Chẳng lẽ lại muốn rình Bồn cung?” Hạ Như Thanh ngược mắt đem ánh mắt chuyển qua trên người Bách Lý Lương, muốn đem áo ngoài cởi ra.

Mặt của Bách Lý Lương cũng theo lời nói của Hạ Như Thanh mà lúc đỏ lúc trắng, một vòng đỏ ửng bay lên hai gò má, thật là xấu hổ và giận dữ nói: “Ai muốn rình người.”

Sau đó phát tay áo mà đi, hai con ngươi đều đóng lại, lông mi dài như loại lông đuôi chim màu đen, tơ lụa sáng mềm, giống như Hồ Điệp sinh trưởng cánh có chút rung động.

Uống cạn chun trà đã hơn nửa thời gian, thì Hạ Như Thanh mới thay xong nam trang đang từ trong phòng đi ra.

Một bộ cẩm bào ngà voi y phục dính vào da thịt, một cái đai màu xanh ngọc vòng quanh eo. Màu tóc đen trút xuống phía sau lưng, màu sắc đen trơn như tơ, lông mày cao dùng bút lông mày kẻ đen tăng thêm vài phần, bay xéo phía trên con mắt bạc, hai đầu lông mày có nhiều phần anh khí tiêu sái. Lông mi dài hoàn toàn mềm mại, gần như cánh mỏng của Hồ Điệp tử vong, có chút rung động. Một đôi mắt bạc lóe ra ánh mắt sắc bén, làm cho người ta sợ hãi.

Hạ Như Thanh khéo miệng câu dẫn ra một nụ cười, phát tay áo hướng Bách Lý Lương nhìn lại, nói ra: “Tiểu Lương, có phải Bồn cung mặc cái trang phục nam nhân này lại đặc biệt cảm thấy đẹp mắt?”

“Nếu người nghĩ lấy thân báo đáp cho Bồn cung, Bồn cung đến lúc đó có thể suy nghĩ một chút.”
Hạ Như Thanh cầm ngọc phiến trong tay, nâng cằm dưới của Bách Lý Lương, nhướn đuôi lông mày, như trước kia liễu lĩnh vẫn không thay đổi, nhưng ý trong mắt lại không có nửa điểm lỗ mãng.

“Thiên tài muốn lấy thân cũng phải cho phép !” Bách Lý Lương không tức giận trừng liếc Hạ Như Thanh, nhưng kinh diễm ở trong mắt lại khó có thể che dấu, bị Hạ Như Thanh bắt rồi.

Nàng trong lòng không khỏi cảm khái nói, tham luyến sắc đẹp Bồn cung còn không dám thừa nhận, thật sự là không đáng yêu.

“Vẫn là nhanh đi hiệp cùng Tể tướng a, về phần xuất hành của Hà phi, tin tưởng hẳn sẽ làm thỏa đáng” Hạ Như Thanh xoa xoa lòng bàn tay, cất bước hướng cửa cung đi đến.

Về Hà phi thì Kỳ Lạc Hi sẽ phải an bài tốt, dù cho không thể chữa cho khỏe, cũng sẽ có hình nhân thế mạng, lần xuất hành này không riêng gì muốn đích thân tiếp nhận thành phù, quan trọng hơn là muốn xác thực chuyện Tể tướng cùng Dạ Hàn Quốc có tư thông.

Chỉ sợ lần xuất hành này không có thái bình như vậy, bất quá muốn mạng của nàng, phải trả giá thật nhiều.

Hạ Như Thanh có chút nâng khoe môi lên, đóng mí mắt lại, hết thảy đều ở trong lòng bàn tay của nàng.

86. Chương 86: Giám Sát Tể Tướng, Gặp Chuyện Giết (1)

Đường phố rất yên tĩnh, gió nhẹ lướt qua, mang đi cát bụi.

Một hồi tiếng vó ngựa lẹp xẹp lẫn cùng tiếng bánh xe soi sáng, xích ngựa màu hồng giương uy bước đi vững vàng tiến về phía trước, cổ kiệu vải ka-ki màu sắc thanh nhã cao quý, trên nóc thêu toàn hình vẽ mây mấn, liễu lĩnh phóng khoáng, không khí bỗng nhiên lộ ra vẻ tôn quý.

Bất thành lĩnh, xe ngựa ngừng, một vị mỹ nam tử muốn từ trong xe ngựa xuống, xinh đẹp lạnh lạnh, trong một bộ hắc y kia hàn khí sắc bén. Cặp mắt kia lạnh lẽo bắn ra ánh sáng lạnh, ngoại trừ Bách Lý Lương thì còn ai vào đây?

Không chờ cho Bách Lý Lương xuống tới đất, chỉ thấy Tể tướng thu xếp những quan lại khác, đi về hướng trước kiệu xe, không phân tốt xấu đồng loạt hướng phía Bách Lý Lương cung kính nói:

“Vi thần cung nghênh khâm sai đi sứ.”

Bộ dạng của mỗi người đều gục đầu phục tùng, muốn nhiều cung kính thì có nhiều cung kính. Xem ra bọn họ là coi Bách Lý Lương như khâm sai .

Bách Lý Lương nhần lông mi lại, trừng mắt nhìn đám người của Tể tướng, chết tiệt, trên mặt hẳn ghi bốn chữ “Ta là khâm sai” sao? Như thế nào mà mỗi người.

Hắn âm thầm cười xấu xa , xem ra bên trong vị “Thực khâm sai” này sẽ làm cho bọn họ dễ chịu .

Bách Lý Lương không để ý đến mọi người ở trước mình, ngược lại câu dẫn khoe môi, xuống xe ngựa, xoay người lấy tay nâng màn che lên, cung kính vươn tay ra nói: “Khâm – sai – đại – nhân, đã đến phủ tể tướng.”

Xưng hô từng chữ này làm mỗi người như rõ ràng có lực mà, quả thực làm cho quan lại cùng Tể tướng trước mắt lúng túng một phen, cái mắt mặt này xem như ném đi.

Người ở trong kiệu cũng thân thủ đến đỡ lấy tay của Bách Lý Lương, từ trong kiệu chậm rãi đi ra, sợi tóc bay lên dán chặt lấy da thịt ngọc chất, một đôi con mắt bạc nhìn thẳng vào Tể tướng, hơi trào phúng mà nâng khoe miệng lên nói: “Tể tướng, người có hay không có ý kiến với bản khâm sai?”

“Vi thần không dám, vi thần vừa rồi.” Tể tướng quần bách mà cúi đầu xuống, nắm chặt ống tay áo, còn không có đôi mắt cùng trước mặt Hạ Như Thanh, không khí có vẻ uy nghiêm này liền khiến ô hô từ cái gò má thô ráp trước mặt kia chảy xuống, thật không hiểu bộ dạng cùng bộ dáng này của Tể tướng như thế nào mà sinh ra Liễu phi yêu kiều xinh đẹp.

“Không dám? Nhưng Bản khâm sai nghe rất rõ ràng.” Hạ Như Thanh tức giận đập quạt.

“Vi thần.” Tể tướng hấn coi như là dưới một người trên vạn người, hôm nay bị một khâm sai nhỏ nhỏ răn dạy chỉ sợ mặt mũi cũng khó tồn tại.

Hấn vừa định mở miệng cãi lại thì ngẩng đầu liếc nhìn ” Khâm sai đi sứ “, cái này vừa thấy liền khiếp sợ, đơn giản chỉ cần đem lời nói muốn thốt ra mà nuốt xuống dưới, cặp con mắt bạc kia hấn bắt quá đã quen thuộc, thế nào lại là nàng.

87. Chương 87: Giám Sát Tể Tướng, Gặp Chuyện Giết (2)

Lại là. người đứng đầu hậu cung —— Hạ Như Thanh.

Nàng làm sao có thể , chẳng lẽ là tới giám thị hấn? Kỳ Liên Quốc đối với hấn đã có hoài nghi sao?

Tể tướng ngẩng đầu nhìn Hạ Như Thanh, thần sắc thật là lúng túng đến cực điểm, hấn đang đưa ống tay áo, sợ hãi mà giữ lễ tiết hướng Hạ Như Thanh nói: “Vi thần có mắt như mù, mong khâm sai đại nhân bớt giận.”

Các quan lại khác cũng thấy kỳ quái, cái Tể tướng này chính là quan dưới một người trên vạn người, làm sao có thể đối một khâm sai nhỏ nhỏ mà cung kính như thế?

Cái chuyện này ở đằng sau khẳng định là có nguyên nhân, bọn họ cũng không dám quá mạo phạm, cũng đều hướng Hạ Như Thanh mà giữ lễ tiết bồi tội.

Kỳ thật bọn họ không biết Hạ Như Thanh cũng có nguyên nhân, Hạ Như Thanh trừ đại điển sắc phong cùng tiệc tối là có lộ diện qua, cơ bản đều sống ở hậu cung. Mà những người chức quan nhỏ bé này, mắt may mắn thấy phượng nhan của người là đã ít lại càng ít.

Gặp quần chúng như thế, Hạ Như Thanh cũng không nên khước từ, nàng hướng phía trước mà đi đến, đi ngang qua bên người Tể tướng liền dừng bước một chút, nhẹ giọng nói:

” Thân phận của Bồn cung bây giờ cũng chỉ là một khâm sai mà thôi, không cần phải rêu rao quá mức rồi, Tể tướng nên biết làm.”

Hạ Như Thanh cười nhẹ tiếp tục đi, dẫn Bách Lý Lương đi vào trên kiệu mềm mại mà Tể tướng đã cho chuẩn bị tốt.

“Không biết Hà phi nương nương.”

Tể tướng đột nhiên nhớ tới lần đàm phán này còn có nhân vật quan trọng chưa có tới, hấn vội vàng hướng Hạ Như Thanh mà hỏi đến, Hà phi lần này đã bị trúng độc nên cũng không có khỏe nhanh như vậy.

Cho dù là đã khỏe, Dạ Hàn Quốc cũng có thể đến nửa đường mà cướp giết.

“Tể tướng quá lo lắng, hành trình của Hà phi, hoàng thượng tự có an bài.”

Hạ Như Thanh không vui nhướn lông mày, liếc nhìn Tể tướng.

” Hà phi nàng.”

Tể tướng liền chết, muốn từ trong miệng của Hạ Như Thanh mà moi ra chút ít lời nói để cung cấp cho Dạ Hàn Quốc, đáng tiếc hấn đã chọn sai người rồi.

“Tể tướng phải chăng là vượt quyền rồi?”

Lời nói của Hạ Như Thanh, đem mũi dùi nhắm thẳng vào Tể tướng, lai giả bất thiện.

“Vi thần không dám, vi thần lập tức tổ chức xuất phát.”

Tể tướng âm thầm kinh sợ, quả nhiên là đến điều tra, hấn cũng phải hành sự cẩn thận.

Một lát sau, đội ngũ xuất phát.

88. Chương 88: Giám Sát Tể Tướng, Gặp Chuyện Giết (3)

Nhoáng một cái, thời gian đã đến buổi tối.

Đêm khuya âm u lạnh như nước, thời gian đã khuya, nhưng có người lăn lộn khó ngủ.

Trong hoàng cung, đèn đuốc sáng trưng, thỉnh thoảng truyền ra tiếng bước chân vội vàng luống cuống.

“Ngự y, cái độc này của Hà phi khi nào thì có thể giải?”

Kỳ Lạc Hi vung vẩy tóc đen màu đỏ, ánh nến đầy tại bên trong con người đen, tràn ngập các loại màu sắc lung linh, thật là chọc người.

“Hà phi bị trúng độc rất là kỳ quái, chỉ là hôn mê mà thôi, không có những dấu hiệu không khỏe khác . . .”

Ngự y lau mồ hôi, hấn bắt an mà đối Kỳ Lạc Hi nói ra.

“Khi nào thì có thể tỉnh lại?”

Kỳ Lạc Hi nhíu nhíu chân mày, con người đen nhìn chăm chăm vào ngự y, lại như một loại hàn băng ngàn năm, chỉ cần giằng co một hồi, sẽ thất vọng mà đau khổ thấu xương.

“Cái này.”

Ngự y có chút chi chi ngô ngô (nói lèo xèo nhỏ, không rõ ràng) , không dám nhìn mặt của Kỳ Lạc Hi .

“Phế vật! Trẫm là nuôi không các người sao?”

Kỳ Lạc Hi nghiêm nghị khiển trách, tuần nhan cực kỳ dọa người.

“Vi thần có kinh nghiệm giải độc cho Hà phi nương nương”

Các ngự y sợ tới mức đều quỳ xuống, sợ hãi nói.

Con người đen của Kỳ Lạc Hi vẫn nhìn các ngự y lạnh run, ngược lên trời càng thêm lửa giận.

“Trong vòng một ngày, nếu như Hà phi không thấy tỉnh, phủ ngự y của các người toàn bộ người lập tức chém.”

Môi băng mỗi một chữ nhỏ ra, đều tỏa ra hàn khí thấu xương, đâm thật sâu vào tim của các ngự y .

Lúc trước Hạ Như Thanh chỉ yêu cầu trong vòng 3 ngày, hiện tại tốt hơn rồi, trong vòng một ngày, đừng nói giải độc, phải biết được đây là cái độc gì cho dù lão Thiên khai ân.

Mà Hạ Như Thanh ở bên kia.

Trong doanh địa đen kịt chớp động lên hai thân ảnh.

“Hạ Như Thanh, người liền khẳng định hiện tại Tể tướng sẽ cùng người của Dạ Hàn Quốc gặp mặt?”

Bách Lý Lương mang theo mặt nạ, hướng Hạ Như Thanh hỏi, theo lý thuyết rất không có khả năng, Tể tướng này cũng quá lớn mặt rồi, lần này phái Hạ Như Thanh đi sứ, rõ ràng là đến giám thị hấn, hấn hấn là nên biểu hiện an phận một chút, làm sao có thể ra tay nhanh như vậy?

“Người cảm thấy Bổng cung xuất hành lần này, người của Dạ Hàn Quốc sao có thể nhẫn nại được?”

Hạ Như Thanh nâng lên nụ cười mỉa, trong đêm tối đích thực quái lạ.

89. Chương 89: Giám Sát Tể Tướng, Gặp Chuyện Giết (4)

Chỉ thấy Tể tướng một mình, lén la lén lút ở trong đêm tối mà đi về phía trước, nương tựa theo nơi tín hiệu chỉ thị của Dạ Hàn Quốc, đi vào một chỗ kín, nơi ấy tương tự như kho hàng.

Hạ Như Thanh cùng Bách Lý Lương thu lại hơi thở, cẩn thận đi theo Tể tướng đi vào nơi mà hắn cùng với Dạ Hàn Quốc vụng trộm gặp nhau.

Bóng đêm bao phủ hai người, ánh trăng màu trắng bạc hoàn toàn mơ hồ, chập chờn mộng ảo.

Tể tướng lén lút đi tới cửa, nhìn chung quanh, thấy bốn bề vắng lặng, liền ở cửa gỗ trên võ vào có tiết tấu, giống như thanh âm ám hiệu.

“Tiên sinh mời vào, chủ nhân nhà của chúng ta xin mời.”

Một tên người hầu cách ăn mặc như thanh niên từ bên trong đi ra, đối Tể tướng làm tư thế mời, thần sắc khiêm tốn.

Tể tướng không nói, gật đầu ra hiệu, di chuyển thân hình đi vào bên trong.

“Bọn họ đều đi vào rồi, chúng ta nghe lén như thế nào?”

Bách Lý Lương có chút nóng nảy nhìn Hạ Như Thanh, xem bộ dáng nàng một bộ chậm rãi, tựa hồ sớm đã có tính toán.

” Đại thụ bên kia không phải là vừa vặn sao?”

Hạ Như Thanh đưa tay chỉ nơi xa có cái cây bên cạnh cửa sổ, thấy hình dạng cây to lớn, hắn là có thể mà che dấu thân ảnh của hắn.

“Cứ như vậy, cẩn thận làm việc.”

Khinh công của Bách Lý Lương thật tuyệt, dễ dàng đến được gốc cây, hắn vốn là còn muốn nhìn xem trò hay của Hạ Như Thanh, không ngờ thân ảnh của Hạ Như Thanh cũng đã đi theo hắn, cũng đã có mặt.

Con ngươi của Bách Lý Lương hiện lên một tia khâm phục, lúc trước hắn chỉ biết là Hạ Như Thanh không có nội công, hơn nữa sử dụng chiêu hết sức kỳ lạ, hôm nay rõ ràng có thể đuổi kịp khinh công của mình, không thể không khiến hắn thán phục.

“Bổn cung không phải bình hoa, từ một khắc kia ngươi bắt đầu gặp phải Bổn cung, ngươi nên biết không đúng sao?”

Tại trong nội tâm của Hạ Như Thanh, nàng không thể bị xem thường , đây là một loại thuộc về vương giả do trời sinh.

Cho nên nàng chỉ có trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn nữa.

Bách Lý Lương kinh ngạc nhìn Hạ Như Thanh, ánh mắt khẽ cười một cái, đúng vậy a, từ khắc mà hắn xông vào tầm cung uy hiếp nàng, là hắn đã biết nàng không phải một nữ tử đơn giản.

Nàng khuynh quốc khuynh thành, có đảm lược có mưu, nhạy bén hơn người.

Ngay tại thời khắc Bách Lý Lương suy nghĩ, một câu cắt đứt hắn.

“Tiểu Lương nghĩ gì thế? Còn có thời gian mà tư xuân (suy nghĩ về tình dục)”

90. Chương 90: Giám Sát Tể Tướng, Gặp Chuyện Giết (5)

“Ngươi có tạo ra tư xuân.” Bách Lý Lương lại bị Hạ Như Thanh làm cho tức giận giậm chân, mặc kệ xanh đỏ đen trắng đối Hạ Như Thanh trả lời lại một cách mỉa mai.

“Tiểu Lương đang tưởng niệm cô nương nhà ai? Chẳng lẽ là Bổn cung?” Hạ Như Thanh vô ý hướng Bách Lý Lương trên ghẹo nói, nhưng lại trùng hợp nói trúng tâm sự của Bách Lý Lương.

“Hiện tại nghe lén mới là chuyện quan trọng nhất.” Bách Lý Lương có chút khiêm tốn nhìn Hạ Như Thanh, bóng đêm hoàn hảo đủ kín rồi, Hạ Như Thanh không phát hiện trên mặt Bách Lý Lương thoáng đỏ ửng.

Hạ Như Thanh cũng thuận theo biểu lộ nghiêm túc, cùng Bách Lý Lương cùng một chỗ vịn vào bên cửa sổ mà nghe lén .

“Lần này với ta tới này có chuyện gì?” Một nam tử thần bí ngồi ở trong phòng, nhưng ánh sáng quá mờ đã gây trở ngại, nhìn không thấy dung mạo của hắn, chỉ cảm thấy thanh âm của hắn hết sức khàn khàn gợi cảm, khí chất lại phần lười biếng .

“Có chuyện quan trọng bẩm báo, trong đội ngũ đi sứ lần này, hoàng hậu của Kỳ Liên Quốc cũng tới.” Tể tướng lo âu thấp thỏm hướng tên nam tử kia hồi báo .

“Đại nhân, có thể hay không chuyện của chúng ta đã bị Kỳ Liên Quốc có chỗ hiểu rõ rồi?” Tể tướng nhìn chằm chằm hắn, hi vọng hắn có thể ột cái trả lời thuyết phục chuẩn xác.

“Người gần đây nhất có hành động gì khác thường không ?” Nam tử thần bí nâng lông mày, không vui mà nói ra.

“Không có, hết thấy như cũ, có thể là ta đa tâm a.” Tể tướng lau lau giọt mồ hôi trên trán, thật sự hi vọng là mình quá nhạy cảm.

“Nếu như người lo lắng mà nói..., vậy.” Nam tử thần bí làm một dấu hiệu chém đầu, lòng dạ hai người đều biết rõ.

Chính là lòng của Tể tướng vẫn còn sợ hãi, hoàng hậu cũng không phải là dễ đối phó, dù sao hắn vẫn là muốn ở tại giang sơn của Kỳ Liên Quốc, tốt nhất cẩn thận làm việc.

“Lần này Hà phi có cùng đi hay không?” Nam tử thần bí đột nhiên mở miệng hỏi.

“Nghe nói có an bài khác.” Tể tướng bẩm báo chi tiết.

“Có cái tình huống gì mới nhất hãy lập tức bẩm báo, như vậy người đi xuống đi.” Nam tử thần bí phát phát tay, ý bảo Tể tướng lui ra.

Nhưng mà đây hết thấy đều bị bọn người Hạ Như Thanh nghe trộm được.

91. Chương 91: Giám Sát Tể Tướng, Gặp Chuyện Giết (6)

Hạ Như Thanh câu dẫn khéo miệng ra, cười lạnh, nghĩ muốn hiểu rõ nàng? Vậy tới thử xem đi, là khi nàng yếu lòng sao?

Bóng đêm bao phủ hai người, trong mắt bạc mới thả ra ánh sáng lạnh so với ánh trăng còn lạnh hơn, xem ra có người muốn gặp tai ương.

Bách Lý Lương một bên nhìn mà trong nội tâm không ngừng sợ hãi, chọc ai cũng không thể chọc tổ tông ở trước mắt này, bằng không bị lật thuyền trong cồng rãnh cũng không biết tại sao.

Ngày thứ hai, tất cả tựa hồ cũng rất yên bình.

Bầu trời bao la hiện ra nhẹ nhàng sáng sủa xanh trong, trong không khí mang theo một chút hương thơm của bùn đất.

Xe trong kiệu xóc nảy ——

“Người xác định là hôm nay bọn họ sẽ động thủ sao?”

Bách Lý Lương nhìn Hạ Như Thanh có chút hoài nghi, hôm nay mà động thủ không khỏi cũng nóng vội quá đi.

“Hiện tại chúng ta ngày đêm đều đi thần tốc, hắn là rất nhanh sẽ đến Dạ Hàn Quốc, vì không muốn cho Bồn cung nắm được thành phù, bọn họ tuyệt đối sẽ thừa dịp thời điểm Bồn cung còn chưa ra Kỳ Liên Quốc sẽ động thủ, không ra ngày hôm nay, bọn họ khẳng định kềm nén không được.”

Hạ Như Thanh nói nhẹ nhàng như mây, giống như người ám sát cùng nàng dường như không có quan hệ.

“Tể tướng hắn cũng không sợ lộ ra có thể sẽ bị phạt?”

Bách Lý Lương nâng đuôi lông mày, ngược lại nàng là người bị hại, một chút cũng không lo lắng, nhưng phiền chết hẳn.

“Bổn cung nói là Tể tướng sẽ động thủ sao? Có thể chính là nam tử tối hôm qua, hiện tại Tể tướng không dám động thủ với Bổn cung, nhưng cũng không có nghĩa là phía sau hắn thì người kia lại không dám. . . .”

Hạ Như Thanh ngược mắt nhìn Bách Lý Lương, hiện lên một tia khôn khéo.

“Vậy người định làm như thế nào, sẽ không phải lại cùng kéo ta xuống nước theo chứ.”

Bách Lý Lương thở dài than thở, kiếp trước thật sự là, cuộc đời trước đó, cuộc đời trước đó là thiếu nợ nàng.

“Theo như thế cục bây giờ mà xem, người của Dạ Hàn Quốc sẽ không có ý định ám sát Bổn Cung, nhưng là vì không muốn cho Bổn cung nhận được thành phù kia, nếu đúng như lời của Bổn cung nói..., Bổn cung sẽ chọn bị giam cầm.”

Hạ Như Thanh bưng trà xanh trên bàn gỗ ở trên giường, uống một ngụm nhỏ.

“Cho nên người sẽ phải thừa dịp cơ hội lần này, mà tương kế tựu kế, điều tra đối Dạ Hàn Quốc? Đúng hay không?”

Xem ra Bách Lý Lương đã biết được một ít, nữ nhân này lớn gan thật, cũng không sợ nhỡ ra bọn họ nổi lên ý muốn ám sát.

“Bọn họ đã hảo tâm mời Bổn cung, Bổn cung làm sao có thể lại nghịch ý tốt của bọn họ ?”

Hạ Như Thanh cong môi cười, lại đem Bách Lý Lương hù đến ứa ra mồ hôi lạnh.

” Buổi tối hôm nay, nhớ rõ đi đón Bổn cung trở về.”

Bách Lý Lương bất đắc dĩ liếc nhìn Hạ Như Thanh, thật là điên cuồng , nàng cho rằng Dạ Hàn Quốc là dễ dàng mà xông vào? Đi đến thoải mái?

Bất quá cũng chỉ tiếp cận dễ dàng.

Dạ Hàn Quốc sẽ dùng hình thức gì xuất hiện đây?

92. Chương 92: Giám Sát Tể Tướng, Gặp Chuyện Giết (7)

Đột nhiên có một trận huyền ảo, từ bên ngoài xe truyền đến, đội ngũ cũng đều ngừng bước lại.

“Núi này là do ta mở, cây này là do ta trồng. Nếu muốn đi qua đường này, lưu lại tiền mua đường.”

Đột nhiên bên đường chạy ra vài người vạm vỡ, chặn đường đi lại, nói giọng Sơn Đông, một chuỗi lời nói hoàn toàn tức giận.

“Đại ca, lúc này biểu diễn dạng gào thét sao? Ta thật sự là diễn cái gì, cái gì giống như.”

Một tiểu đệ mở miệng đối đại ca ở bên cạnh mà vụng trộm trêu ghẹo nói, lại bị Hạ Như Thanh cùng Bách Lý Lương nghe được.

Những sơn tặc này là ở diễn tạp kỹ sao?

” Bọn sơn tặc các người là muốn tìm cái chết sao? Còn không mau chóng rời đi!”

Ở phía trước có vị quan lại quát lớn, cầm lấy binh khí lạnh, làm như chuẩn bị đánh .

Hạ Như Thanh cùng Bách Lý Lương đều xuống kiệu xe, đi ra ngoài ngắm nhìn, điều này chẳng lẽ chính là người của Dạ Hàn Quốc phái tới?

Chính là bọn sơn tặc này giống như không có nghe thấy lời của quan lại nói dường như càng muốn làm càn.

Sơn tặc khời hài kia lại một lần nữa mở miệng:

“Bọn ta đánh cướp của người, là nhìn thấy người đi qua! Các người nhanh chóng bỏ vũ khí xuống, nam bên trái, nữ bên phải, nhân yêu (những người khác) ở bên trong. Dám can đảm nói chữ không, liền tiến lên tóm đầu. Chết ở bên ngoài vùng hoang vu, thịt sẽ bị chôn vùi bất cứ lúc nào. Muốn trở về ngắm nhìn quê hương, vĩnh viễn về không được.”

Tên sơn tặc tiểu đệ kia, lời kịch có bài bản hẳn hoi nói, giống như thực sự có một sự việc như vậy.

Hạ Như Thanh xì một chút, bật cười.

Lại rước lấy sự chú ý của sơn tặc .

“Người, đi ra!” Tên sơn tặc tiểu đệ kia, vừa nghe có tiếng cười, lập tức lửa giận nổi lên, hôm nay hẳn mới ra đến giang hồ, lại có người cười hất, không muốn sống nữa sao?

Hạ Như Thanh cố nén ý nghĩ cười, đi ra.

Sơn tặc tiểu đệ nhìn thấy đi tới chính là một mỹ nam tử nhìn ôn nhu yếu ớt, không khỏi ngây dại.

Hắn kéo kéo quần áo của sơn tặc đại ca bên cạnh, si ngốc nói:

“Đại ca, tiểu tử này lớn lên còn có mấy phần tư sắc, không bằng giành về làm áp trại Phò mã?”

Sơn tặc tiểu đệ xem đại ca cũng không có phản đối, xem ra là ngầm cho phép.

“Tiểu tử, người quá diễm phúc rồi.”

Sơn tặc tiểu đệ vừa định tiến lên đem bắt Hạ Như Thanh, đột nhiên có một đám hắc y cũng xông ra.

Nhưng cái này làm cho Hạ Như Thanh xem ra là đoán mò, nguyên lai bọn họ chỉ là sơn tặc bình thường, nàng còn tưởng rằng là ngụy trang của Dạ Hàn Quốc, bất quá xác thực rất khôi hài.

Hiện tại chính chủ đã đến đây, Hạ Như Thanh liếc nhìn sơn tặc, coi như các người không may, phỏng chừng nên đào tẩu a.

Chính là ra ngoài ý định,

Sơn tặc tiểu đệ nhìn bọn người Hắc y nhân liếc, hô lớn:

“Tiểu dạng, dám cùng ông đoạt nam nhân, không muốn sống nữa.”

93. Chương 93: Sơn Tặc Dũng Mạnh, Đấu Dạ Hàn (1)

Lời này vừa ra khỏi miệng, lập tức lôi ra một đám quần chúng, đạo tặc của núi trại này là gặp gỡ thích khách chuyên nghiệp, lại biết sát ra lửa như thế nào ?

Vốn thâm nghĩ bắt Hạ Như Thanh đi, thuận tiện bọn sơn tặc mượn gió bẻ măng phát chút ít tài lộc, đột nhiên nửa đường gặp hắc y thích khách giết tới, rất là khó chịu, đánh cướp phải dùng tới nhân sĩ chuyên nghiệp sao?

Đại gia hôm nay rất không vui, miệng sơn tặc tiểu đệ vờ ra một câu: “Các huynh đệ, tiến lên!”

Khí thế mãnh liệt, giống như sóng đập vách núi, mệnh mông cuồn cuộn.

Hắc y thích khách vừa thấy cái hình thức này, tâm không khỏi nổi giận xông lên, không phải là bắt người sao, cái bọn sơn tặc này phải cùng bọn họ xung đột như vậy sao?

Cùng bọn họ động thủ, thật sự là hạ thấp cấp bậc của mình.

Hắc y nhân dẫn đầu không vui nói ra: “Cho các người thời gian một nén nhang, nhanh chóng giải quyết.”

Thủ hạ chính là hắc y thích khách vừa nghe quan trên phát lệnh, mỗi người đều xông tới, không dám chậm trễ chút nào.

Bởi vì hắc y thích khách ít người, nhưng mỗi người đều là tinh anh, chiến đấu phong phú, nhưng là công kích tương đối phân tán.

Mà bọn sơn tặc số người so ra là nhiều, mỗi người nhìn như bình thường, bày trận bố trí rồi, kì thực quỷ dị nhiều thay đổi, đoàn thể phối hợp muốn thực hòa hợp.

Tại trong đao quang kiếm ảnh (cảnh tàn sát khốc liệt) đây, Hạ Như Thanh âm thầm suy nghĩ, đội ngũ này đã có trình độ của quân nhân, sao lại có thể đi làm sơn tặc ?

Nàng ngược mắt âm thầm đánh giá sơn tặc đại ca cầm đầu ở phía trước.

Bên trong có huyền diệu.

Thời gian từng giây từng phút đi qua, những hắc y nhân này vừa mới bắt đầu còn chiếm thượng phong, chính là sau mấy phen quay vòng, mỗi người thần sắc đều mỗi một, xem ra đối với mấy sơn tặc này không thể khinh thường.

Sau lưng khẳng định có cao thủ.

Hạ Như Thanh lập tức bỏ đi việc đi tìm tòi nghiên cứu hành trình của Dạ Hàn Quốc, quyết định đi làm Phò mã sơn trại, vậy cũng uy phong quá rồi.

Hạ Như Thanh nói nhỏ vài tiếng bên tai Bách Lý Lương, tươi cười câu dẫn ra một vòng âm lãnh, nếu đám người tài cán kia vì nàng sử dụng, như vậy từ nay về sau thế lực phát triển rất tốt rồi.

Vì vậy Hạ Như Thanh âm thầm quyết định thêm năm lửa, nàng cầm lấy hòn đá nhỏ ven đường, trong nháy mắt công kích.

94. Chương 94: Sơn Tặc Dũng Mãnh, Đấu Dạ Hàn (2)

Hòn đá nhỏ nhanh chóng xuyên qua như con thoi trong bước chân của bọn họ, chính xác đánh trúng không sai vào bộ phận mắt cá chân của hắc y thích khách.

Bởi vì Hạ Như Thanh không có dùng nội lực, chỉ là đem huyết mạch của bọn họ đánh bại, cũng không chấn vỡ, bằng không đôi chân này, có thể coi như bị phế.

Bọn Hắc y nhân nhất thời chân mỗi người đều mềm nhũn, bọn sơn tặc nhân cơ hội chọc một đao, không có châu trời cũng gần chết.

Hắc y thủ lĩnh lập tức nổi trận lôi đình, từ trước tới nay nhiệm vụ không có gặp chuyện gì, còn không có thất bại như vậy.

(bởi vì hắn còn chưa gặp gỡ Hạ Như Thanh đồng học.)

“Còn không mau rút lui?” Thủ lĩnh thấy không thể cứu vãn, tức giận quát lớn chính là thủ hạ còn chưa bỏ mình, một thân ảnh liền biến mất

Sơn tặc tiểu đệ thấy vậy, thừa dịp người chưa chuẩn bị, nhân đó bắt Hạ Như Thanh đi, đối những người còn lại thì nói:

“Hôm nay mượn quý công tử dùng một lát, ngày khác hi vọng Phò mã còn.”

Cướp cô dâu liền cướp cô dâu a, cư nhiên còn nói đường hoàng như thế, xác thực liều mạng cùng Hạ Như Thanh.

Chính là đoàn người Tể tướng bắt buộc phải đuổi theo, nhưng lại là bất lực.

Bởi vì cuộc giết đấu nhỏ này cũng đem quan binh trong lần xuất hành này mà tiêu diệt cũng không sai biệt lắm.

Vốn nước hắc tiến hành đi sứ giao tiếp nghi thức thì không thể mang nhiều nhân mã, lại thêm việc Tể tướng cố ý giảm bớt nhân số, vốn bọn quan binh đã ít lại càng ít, sau lần trải qua này coi như là bỏ đi cũng không sai biệt lắm.

Đâu còn có năng lực cùng trình độ mà chính thức chém giết với quân của sơn tặc.

Đành phải bàn bạc kỹ hơn, cũng may chỉ là khâm sai đi sứ, bọn họ có thể nửa đường đổi lại người được chọn, cũng không sao.

Bất quá lại khổ cho Tể tướng, người khác không biết thân phận của Hạ Như Thanh, chỉ có hắn là biết rõ.

Hiện tại hoàng hậu của Kỳ Liên Quốc bị sơn tặc bắt đi rồi, không có Dạ Hàn Quốc làm chỗ dựa, kêu hắn làm như thế nào cho phải, đành phải kiên trì đi từng bước một.

Hôm nay Tể tướng chỉ cho chạy chậm lại hơn tiến độ, tận lực tìm thời cơ cứu Hạ Như Thanh ra.

Bầu trời bao la lộ ra màu sắc u ám, hắc y thủ lĩnh vừa rồi cũng rời đi, vốn là muốn tìm thời cơ bắt Hạ Như Thanh, không ngờ bị đám sơn tặc kia vượt lên trước rồi, bất quá thì cũng đạt được, sẽ không để ý là ai bắt Hạ Như Thanh làm tù binh, vì vậy lập tức lách mình, cùng nhân mã của mình tụt hợp.

Mà Bách Lý Lương vẫn ở một bên, lúc này cũng vô ảnh vô tung mà biến mất rồi, hắn đi đâu rồi?

95. Chương 95: Bắt Hạ Như Thanh Giả Nam Trang Đi (1)

Nguyên lai Bách Lý Lương căn cứ vào dấu tay ám hiệu của Hạ Như Thanh, âm thầm đi theo những sơn tặc này mà đi vào căn cứ địa sơn trại của bọn họ.

Chỉ thấy trong rừng núi xa xôi núi non chập chùng liền nhau, ẩn ẩn lộ ra một tòa kiến trúc, mặc dù không có khí phái xa hoa của hoàng cung, lại có một phong vị cuồng dã khác .

“Công tử, đến.” Một sơn tặc tiểu đệ đem Hạ Như Thanh gánh ở trên vai thả xuống, cung kính hướng vị nam tử tuyệt sắc trước mắt này nói ra.

Người này sau này sẽ là áp trại tướng công của bọn họ rồi, tuyệt đối không thể đắc tội!

Vạn nhất ngày nào đó đắc tội với hắn, hắn chỉ cần ở bên tai đại tiểu thư mà bóng gió về bọn hắn, chẳng phải chết chắc rồi sao?

Vì vậy càng cung kính đối Hạ Như Thanh.

“Người tới, còn không mau an bài cho công tử , sơn trại chúng ta muốn mở việc vui rồi!” Sơn tặc tiểu đệ phất tay các tiểu đệ ở trong sơn trại nói ra, trên mặt tràn đầy hưng phấn.

Cái áp trại tướng công này chính là hắn nhìn thấy , tất nhiên sẽ có phần thưởng lớn. Nghĩ vậy mặt không khỏi tươi như hoa.

“Người, nhanh đi thông báo với đại tiểu thư.”

“Người, nhanh chuẩn bị tiệc cưới.”

“Người, lập tức an bài các tiểu đệ chuẩn bị lễ phục.”

“Còn người nữa.”

Trên đường đi sơn tặc tiểu đệ đối các huynh đệ đi qua bên cạnh mà chỉ điểm phân phó ra, xem ra chức quan của hắn cũng không nhỏ.

“Công tử, đây là gian phòng tạm thời nghỉ ngơi của ngài, có việc ngài tìm Tiểu Tam ta liền hoàn thành.” Sơn tặc tiểu đệ không nói hai lời, liền đem Hạ Như Thanh kéo đến một gian phòng.

Hạ Như Thanh không khỏi bất đắc dĩ mà cười khổ, nàng đến bây giờ còn chưa nói câu nào, chợt nghe tên “Tiểu Tam” kia nói một hồi.

Bất quá lần này, thật sự là nàng sẽ không phải cùng sơn tặc tiểu thư thành thân a?

Hoàng hậu của Kỳ Liên Quốc cưới sơn trại tiểu thư, đây cũng nổ tung quá sức a!

Tiểu Tam? Làm cho nàng nhớ tới Tiểu Tam của thế kỷ 21

Tên này cùng người khác đồng dạng, đều rất trêu chọc!

Sau khi sơn tặc Tiểu Tam đi, Hạ Như Thanh đánh giá cái gian phòng nhả nhận này, nhẹ nhàng khoan khoái thanh nhả, màu đen nho nhả thích hợp, phân phối có bố cục, không gian an bài rất phù hợp, rất khó tưởng tượng trong trại ở núi này cũng sẽ có gian phòng lịch sự tao nhả như thế.

Tại chính giữa ấn tượng của nàng, sơn trại bình thường đều là dùng phong cách thô lỗ xuất hiện ở trước mắt người ta, thật sự là trăm nghe không bằng một thấy.

Đột nhiên một trận tiếng bước chân rất nhỏ, xuất hiện ở trước cửa, Hạ Như Thanh đề cao cảnh giác, vừa định ra tay, không ngờ cửa vừa mở ra.

Nguyên lai là Bách Lý Lương ——

96. Chương 96: Bắt Hạ Như Thanh Giả Nam Trang Đi (2)

“Là ta.” Bách Lý Lương lập tức ngăn trở chưởng đánh lên của Hạ Như Thanh, nhanh chóng đóng cửa thật kỹ.

Hắn thở dài một hơi, tránh những sơn tặc kia thật vất vả, hiện tại thiếu chút nữa lại bị cái nữ phúc hắc này đánh trúng, hắn rốt cuộc là thiếu nợ người nào?

“Địa hình đều có quan sát rõ ràng không?” Hạ Như Thanh vội vàng thu hồi lệ chưởng, tiến lên hỏi thăm.

“Quả nhiên nơi này địa hình rất tốt, chúng ta chỉ cần ở quanh một cái sườn núi nhỏ, có thể nhìn thấy nơi quan hệ ngoại giao của Dạ Hàn Quốc, hơn nữa địa thế lại không quá cao, lại có một loại cảm giác quân vương, nếu như có thể mang theo đám người kia đi, chắc hẳn là thành phù, Dạ Hàn Quốc không để cho cũng phải cho!”

Bách Lý Lương nói không sai, không thể tưởng được dụng tới chuyện tốt như vậy, chỉ cần những người này chịu đáp ứng, hết thấy vấn đề liền giải quyết.

“Đúng vậy a.” Hạ Như Thanh liếc nhìn Bách Lý Lương, vụng trộm cười xấu xa nói, Phò mã của núi này trại đến lúc đó làm phiền người ra trận.

Mấy ngày nay, nàng chỉ có nghĩ biện pháp thuyết phục đám người kia, vậy mọi sự đại cát, dưới tình huống tất yếu, có thể ném thử mỹ nam kê!

“Đúng rồi, nam sủng tiểu Lương, giúp Bồn cung làm một chuyện a.” Hạ Như Thanh nháy nháy con mắt bạc, vô hại nhìn Bách Lý Lương, “Giúp ta truyền lời cho Tể tướng.”

“Người không phải có chân sao? Ta cũng không phải người hầu!” Bách Lý Lương lửa giận chỉ lên trời! Gắt gao trừng mắt Hạ Như Thanh.

“Bồn cung biết mình sở trường cũng không tệ, như vậy người hiển nhiên nhìn Bồn cung phải mất đầu ! Niệm tình người là nam sủng Nhị Hào của Bồn cung, Bồn cung liền mở một bên, thứ cho người vô tội.” Hạ Như Thanh rất có đạo lý đối Bách Lý Lương nói, tựa hồ một sự việc chính xác như vậy.

“Kỳ thật đối tiểu Lương người nói rất đơn giản, chỉ là một chuyện đi tới đi lui! Đúng không?” Hạ Như Thanh ném vài cái mị nhãn cho hắn, “Tiểu Lương, Bồn cung biết rõ người tốt nhất, mau đi đi! Đi sớm về sớm!”

Hạ Như Thanh không nói hai lời đem đẩy hướng cửa ra vào,

“Ta nói ta không đi!” Bách Lý Lương thà chết chứ không chịu khuất phục, lôi cổ áo, hai con người bịt kín một tầng hơi nước, bởi vì lúc chạy trốn hai má có phiếm hồng một chút, hình thức có chút ngang ngạnh.

“Người không muốn đi? Tốt lắm, Bồn cung tiễn người một đoạn đường.” Hạ Như Thanh không nói hai lời đem Bách Lý Lương đạp ra ngoài, rượu mời không uống lại uống rượu phạt, sớm đã biết như thế ban đầu con làm gì!

Hạ Như Thanh vỗ vỗ ống tay áo, nhàn nhả nâng trà phẩm.

97. Chương 97: Sơn Tặc Tiểu Thư, Mộc Thuần Hi (1)

Đột nhiên, một tiếng đập cửa thanh thúy vọng tại trong gian phòng trang nhã.

“Mời đến a.”

Hạ Như Thanh thả chén sứ trà phẩm, hai tay rơi vào cái cầm tay của ghế, ngược mắt nhìn người tới.

“Ha ha, công tử là ta, Tiểu Tam!”

Sơn tặc Tiểu Tam vẻ mặt hình dáng con khỉ đi đến, có chút rụt rè, cười mỉa nhìn Hạ Như Thanh, thật là nịnh nọt.

“Có chuyện gì không?”

Hạ Như Thanh đứng dậy phát phát tay áo, đi qua đi lại .

Sơn tặc tiểu đệ này phải khách khí như vậy sao? Giống như nàng mới là chủ nhân nơi này, chính là nàng vừa vịn mới đến nơi này mà thôi.

” Sơn trại chúng ta để hoan nghênh Phò mã gia đến, đặc biệt thiết yến, nhưng là sợ công tử ngài một mình nhàm chán, Đại tiểu thư của chúng ta ời.”

Sơn tặc Tiểu Tam làm một cái tư thế mời, nếu Hạ Như Thanh không biết rõ hắn là sơn tặc, bằng không còn tưởng rằng là người kia là nhà giàu, phương diện ăn nói so với sơn tặc bình thường cũng văn nhã rất nhiều.

“Đại tiểu thư của các người mời bổn. Công tử?”

Thiếu chút nữa nói thành bổn cung rồi, khá tốt Hạ Như Thanh nhanh đổi giọng.

Thiết yến.

Dường như nàng là bị hắn bắt làm tù binh, theo lý thuyết không phải hắn là đưa vào đại lao sao? Hoặc là nhốt?

Phỏng chừng nàng là người thứ nhất trong lịch sử bị bắt làm tù binh, còn có thể thiết yến hoan nghênh.

Vượt qua hành lang, đi vào sảnh chính, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy xà nhà có hình vẽ sông núi trên có rồng bay phượng múa, khoảng không xa xôi, ý đồ thật lớn, đường cong thô kệch cẩn thận phối hợp với phác họa, tay bút này tinh xảo, chính là đại sư chi bút.

Một nữ tử mặc trang phục cười ngựa, quay lưng với Hạ Như Thanh đứng ở trong sảnh, dáng người tinh xảo, nhanh nhẹn khéo léo. Mông tròn vểnh lên, thắt lưng màu trắng không đáng giá nắm chặt.

“Tiểu Tam, vị công tử kia.”

Đột nhiên vị sơn tặc tiểu thư kia xoay đầu lại, hướng nơi có tiếng bước chân mà nhìn lại, nàng ngược mắt nhìn về phía Hạ Như Thanh thì không khỏi ngây ngốc một lát.

Chỉ thấy trước mắt một vòng mặt trắng trắng, màu tóc đen quán quanh tại cần cổ, ngọc dương chi ngọc buộc lên sợi tóc, màu trắng như hàn ngọc, băng thanh ngọc khiết, môi mỏng hồng phấn, một đôi mày kiếm bay xéo lên xuống, trong mắt bạc lóe ra ánh sáng, ba phần nho nhã, ba phần dịu dàng, ba phần ngang ngạnh, lại thêm một phần yêu khí.

“Mỹ nhân công tử, người gả. Không đúng, người đã có thê thất (vợ) chưa?”

Đột nhiên sơn trại tiểu thư kia, thành linh nói một câu.

Hạ Như Thanh bất đắc dĩ nâng khóe miệng ra, cái này, đại tiểu thư sơn tặc này chính là cùng với tiểu thư trưởng thành bình thường là không giống nhau.

98. Chương 98: Sơn Tặc Tiểu Thư, Mộc Thuần Hi (2)

“Ha ha, bốn công tử còn chưa cưới vợ”

Đối mặt với vấn đề này, Hạ Như Thanh ngượng ngùng cười cười, thật sự nàng là hoàng hậu, xác thực đã gả cho người, nhưng là nàng thật không có lấy lão bà, chỉ có điều là có hai người nam sủng mà thôi, đây không tính là lừa gạt thiếu nữ thanh thuần a.

Mộc Thuần Hi vừa nghe Hạ Như Thanh chưa lập gia đình thê thất, hai mắt tỏa lập tức ánh sáng, (đây là con mèo hoang sao.), tiểu nữ nhân bộ dáng ra vẻ nhẵn nhụi hướng Hạ Như Thanh nói: “Nếu như công tử không chê, ta nguyện ý.”

Mộc Thuần Hi nhẹ nhàng mà cúi đầu, một vòng phấn hồng bay lên hai gò má, thể hiện ra thái độ nữ tử xấu hổ, kỳ thật cho dù vị công tử trước mắt này đã cưới thê thất, nàng cũng sẽ không quan tâm

“Tiểu thư thiên sinh lệ chất khó miễn cưỡng, lại chính là nữ trung hào kiệt, cái đó đối đến làm sao mà ghét bỏ, chắc hẳn người theo đuổi tiểu thư nhất định rất nhiều a.”

Hạ Như Thanh lập tức cắt đứt lời nói của Mộc Thuần Hi..., Đại tiểu thư kia thiếu chút nữa muốn nói ra bốn chữ “Lấy thân báo đáp”, nàng phản ứng khá nhanh, thật sự là quá nguy hiểm

Hạ Như Thanh nâng khoe miệng lên, phát ra có chút cười, nhưng ở trong mắt Mộc Thuần Hi lại ngọc thụ lâm phong như vậy, dịu dàng như vậy.

Nhìn Hạ Như Thanh tươi cười có chút không được tự nhiên, Mộc Thuần Hi suy nghĩ một hồi, trước cắt đứt lời nói khen nàng xinh đẹp vô song của công tử, người theo đuổi rất nhiều, sau đó dung mạo công tử vừa cười gượng gạo.

Lập tức Mộc Thuần Hi lĩnh ngộ, nguyên lai là hấn ghen tị, mới tươi cười gượng gạo ! Vì vậy nàng nghĩ một sự việc như vậy! Nguyên lai công tử cũng là ái mộ nàng, chỉ là không dám đường đột nhắc tới mà thôi.

Mộc Thuần Hi càng nghĩ càng vui vẻ, tươi cười càng vui vẻ càng sáng lạn.

Ha ha, mỹ nhân công tử đối với nàng ghen, thật sự là quá cao hứng a! !

Một bên Hạ Như Thanh thì không giải thích được mà nhìn Mộc Thuần Hi, sơn trại tiểu thư này không có việc gì mà nhìn hấn cười ngây ngô như vậy, chẳng lẽ lại.

Hạ Như Thanh không dám nghĩ , vừa rồi cái lời nói kia của Đại tiểu thư này sẽ không phải là lý giải sai rồi a.

Ai, tốt mất linh, xấu lại linh.

“Mỹ nhân. Công tử, xin yên tâm, ta kỳ thật đối với người.”

Mộc Thuần Hi e lệ nói, nàng tuy là từ nhỏ lớn lên tại trong ổ sơn tặc đây, nhưng là cô gái then thùng bình thường vẫn phải có.

Hạ Như Thanh lập tức nghe rõ ý tứ trong lời nói, trời ạ, tiểu thư này sẽ không phải thật sự chung tình với nàng a, nàng hiện tại mới hiểu được nàng bất kể là nam nữ, đều là một tai họa. (tác giả: ngậm một trái dưa chuột, Hạ Như Thanh đồng học cái vấn đề này nghiêm trọng hiện tại mới hiểu được, thật sự là quá ngu độn.)

99. Chương 99: Sơn Tặc Tiểu Thư, Mộc Thuần Hi (3)

“Mỹ nhân công tử, thời gian không còn sớm, tiệc tối cũng không xê xích gì nhiều, chúng ta nhanh a.”

Mộc Thuần Hi có chút khẩn cấp, nàng thuận thế kéo cùi chỏ của Hạ Như Thanh, như chim nhỏ nép vào người trên người Hạ Như Thanh.

Chỉ cần qua buổi tiệc này, mỹ nhân công tử chính là của nàng

Hai người một đường “Tình ý nồng đậm, khó bỏ khó phân” , bộ dáng của Hạ Như Thanh có vẻ mặt khó xử, chính là Mộc Thuần Hi này tựa hồ phát hiện không bình thường, một đường say mê lấy mình.

Quay lại với các tiểu đệ sơn tặc, cả đám đều giống như đã gặp quỷ, nhìn sơn trại tiểu thư then thùng.

Trời ạ, đây là đại tiểu thư của bọn họ sao, nhẵn nhụi nhỏ nhỏ , hành động thật đúng là *** rất thật!

Cuối cùng rốt cục đã chính thức vào trong tiệc rượu, phong cách không có không thể hiện tính tình ngang bướng thô kệch .

Một trận gió mát thổi qua, mang theo một tia hơi nước thanh thuần, lại mơ hồ lộ ra một cổ mùi thơm lạ lùng, Hạ Như Thanh nhũn nhũn mây, cái mùi này làm cho nàng cực kỳ không thoải mái, thậm chí có chút ít bất an, nàng từ trước đến nay đối một ít đồ rất miễn cảm.

Nói thí dụ như, độc dược.

Hạ Như Thanh thoáng dùng sức nắm chặt ống tay áo, chẳng lẽ lại là người của Dạ Hàn Quốc đến diệt khẩu? Hay là sơn trại này có kẻ thù khác?

Tạm thời còn chưa rõ , đi một bước tính một bước a.

“Hắc! Đại tiểu thư đến đây.”

Xa xa ở bên trong tiếng người một mảnh hỗn tạp, đột nhiên nhảy ra một câu, một nam tử đang mặc trang phục cưới ngựa màu cà phê, chân bó tay bó mà hướng Mộc Thuần Hi ở bên này gọi tới.

“Cái tiểu tử chết tiệt này.”

Mộc Thuần Hi bất mãn nhỏ giọng lầu bầu nói, nàng ngàn vạn không thể ở trước mặt mỹ nhân công tử mà mất mặt, phải ngụy trang bộ dáng thực nữ thật tốt.

Mộc Thuần Hi môi mấp máy, không muốn để ý tới phía trước chính là “Đại lão thô” kia, chuyển con mắt nhìn Hạ Như Thanh chê cười.

“Đại tiểu thư, làm sao ngươi không để ý tới ta à, huynh đệ chúng ta vẫn chờ ngươi vung vài quyền uống rượu, lần trước huynh đệ đã thua, lần này nhất định phải thắng trở lại!”

Vừa rồi chính là “Đại lão thô” kia từ từ đi vài bước liền lên đến trước mặt các nàng.

“Long Vũ, đừng làm rộn!”

Mộc Thuần Hi trừng mắt nhìn đại hán phía trước, rất là khó chịu, rõ ràng yêu sách trước mặt đối tượng của nàng, lá gan không nhỏ, nhưng lúc này là ngại Hạ Như Thanh, không tiện phát tác, chỉ có dùng ánh mắt mà công kích!

“Đại tiểu thư, đây là mỹ nhân mới nhất của ngươi sao? Trưởng thành còn rất xinh đẹp.”

Vừa dứt lời, đại hán kia liền muốn thân thủ chạm vào Hạ Như Thanh.

100. Chương 100: Tăng Tiền Li Xì , Đột Biến (1)

Hạ Như Thanh lập tức nghiêng thân thể, nhanh chóng tránh né “Móng vuốt” không có hảo ý này, khe liếc mắt nhìn hán, da thịt ngăm đen lộ ra vài phần bóng loáng, tứ chi cường tráng, nhưng đôi mắt lại thập phần khôn khéo.

Thấy chiếm không thành công, Long Vũ ngưng ngưng mà thu tay lại, vừa xấu hổ hướng Mộc Thuần Hi nói ra:

“Đại tiểu thư, tiệc tối đã chuẩn bị không tệ lắm.”

“Àn.” Mộc Thuần Hi chưa bao giờ đáp nhiều lời, nhẹ nhàng khẽ gật đầu, cũng không ngừng nháy mắt với hán, nhưng cái này làm cho Long Vũ tối tăm.

Như đối lại là trước kia, Đại tiểu thư này khẳng định là một chương đập tới, hôm nay lại lễ phép như vậy, thật là rụt rè, Long Vũ đem ánh mắt liếc tới Hạ Như Thanh, nhìn động tác bọn họ “Mập mờ” như thế.

Hắn không khỏi ngẫm hiểu, ngưỡng ngừng mà hướng Mộc Thuần Hi nói ra:

“Hắc hắc, Mộc đại tiểu thư, tiểu nhân đi trước, các người tiếp tục.”

Long Vũ tại phía dưới Mộc Thuần Hi “làm dáng uy quyền”, “Thức thời” rồi đi .

Hạ Như Thanh cùng Mộc Thuần Hi một đường “Triền miên vô cùng” , càng làm cho những người ái mộ Mộc Thuần Hi kia xem đỏ mắt. Mỗi người đều hận không thể nhào tới ăn Hạ Như Thanh, lại đối với đại tiểu thư của bọn họ mà động tay động chân.

(khụ khụ, ra vẻ vẫn là Mộc Thuần Hi động tay động chân đối Hạ Như Thanh. .)

Đi vào trên ghế sành trước, Hạ Như Thanh nhìn qua đám người dưới sảnh mằng lớn mằng lớn, không khỏi cảm thán đến, cái này nhìn như ổ sơn trại dung mạo xấu xí , xem ra cũng đều là hạng người tàng long ngoạ hổ.

Tiếp nhận nước trà ngon vừa pha, Hạ Như Thanh nửa khép nắp chén, hương trà nghe như có như không, đột nhiên mùi thơm lạ lùng vừa rồi lại xuất hiện. Long mi nhiễm lên một tầng sương sắc, Hạ Như Thanh cũng không uống xong nước trà.

Nàng ngược mắt nhìn chén trà trong tay Mộc Thuần Hi, nói ra:

“Mộc tiểu thư, trà trong tay người chính là dùng trà long tỉnh ngâm chế, có thể cho tại hạ mượn.”

Mộc Thuần Hi rất rộng rãi nhượng cái chén của mình, nghe Hạ Như Thanh nói mượn cái chén, tim đập trống ngực cũng lộn xộn, mỹ nhân công tử có phải là mượn cái này thân cận cùng mình

Mộc Thuần Hi một mình ngây ngốc mà mơ mộng.

Hạ Như Thanh tiếp nhận cái chén, kỳ quái a, chén này nhưng không có mùi thơm lạ lùng này.

Chẳng lẽ.

101. Chương 101: Sơn Trại Đột Biến, Cướp Cô Dâu? ! (2)

Xem ra, là có người muốn hại nàng, người của Dạ Hàn Quốc sao? Hay là cùng đại tiểu thư sơn trại này có quan hệ?

Hạ Như Thanh trầm tư một chút, đem chén sứ trả lại cho Mộc Thuần Hi, một đôi mắt bạc lạng yên đánh giá người ở dưới sảnh.

Nếu như là người của Dạ Hàn Quốc đối nàng diệt khẩu, theo lý mà nói sẽ phải thuận tiện mà bình định sơn trại này, mà không phải là chỉ ở chính trong chén của ta mà hạ độc, hơn nữa Dạ Hàn Quốc không có khả năng hành động nhanh như vậy.

Nghĩ tới đây, Hạ Như Thanh nhướng đuôi lông mày, chẳng lẽ có người không muốn thấy nàng ở bên cạnh vị đại tiểu thư của sơn trại này? Muốn vị trí Phò mã sơn trại này? Xem ra hẳn là quyền lãnh đạo của sơn trại này a.

Hạ Như Thanh nâng nụ cười lên, lại có lá gan hạ độc đối với nàng, như vậy muốn làm tốt phải trả một cái giá lớn.

Đám ở trước mặt của nàng chuẩn bị “Độc” , cũng không xem nàng là ai, tại thế kỷ 21 ở trong tổ chức, chơi độc không có người nào so với nàng.

Không chỉ có là bởi vì dụng độc có kỹ xảo cao siêu, quan trọng nhất là nàng trời sinh cảm quan mãnh cảm, , não thần kinh lại đặc thù được huấn luyện nghiêm khắc, trở nên thập phần cảnh giác.

Hạ Như Thanh giả bộ như không chuyện gì lạ cùng đám người kia bắt chuyện , thỉnh thoảng nhấp mấy ngụm nước trà, kì thực lại chưa thấm giọt nào vào miệng.

Con mắt bạc của nàng, vẫn nhìn đám người, quan sát đến từng cái biểu lộ của người ta.

Đột nhiên hé ra khuôn mặt cực kỳ hung ác sa vào mi mắt của nàng, da thịt màu đồng cổ, sống mũi thẳng lộ ra cương nghị, môi mỏng nhếch như loại đao khắc, mày kiếm bay xéo lên xuống, một đôi con ngươi giống như chim ưng lạnh lùng lãnh khốc, phía bên phải trước mặt có hai cái Đao Ba to lớn, rồng bay phượng múa, trên khuôn mặt ở đằng kia vô cùng liêu lĩnh bay múa.

Nguyên bản là mày kiếm nhíu lại, lúc Hạ Như Thanh uống xong nước trà người kia trong nháy mắt đột nhiên buông lỏng.

Người này rất khả nghi.

“Mộc tiểu thư, người biết người kia là ai không?”

Hạ Như Thanh hỏi Mộc Thuần Hi, khéo môi câu dẫn ra, trong mắt bạc hiện lên một tia tính toán.

“Người kia.”

Mộc Thuần Hi hiển nhiên bị vấn đề của Hạ Như Thanh gây cho ngơ ngác một chút, bất quá khôi phục rất nhanh, cũng rất là chán ghét nói:

“Tại trước mỹ nhân công tử chưa có tới, ca ca vốn tính đem ta gả cho hắn, nhưng là ta liệu chết không từ, bất quá bây giờ có công tử người, hắn đối với ta đã không có gì uy hiếp. Mỹ nhân công tử tốt nhất không nên cùng hắn thân cận quá, hắn là người mà ta rất hiểu rõ.”

102. Chương 102: Sơn Trại Đột Biến, Cướp Cô Dâu? ! (3)

Mộc Thuần Hi nói, thần sắc trên mặt hiện lên một tia âm độc, người vô lại kia cũng muốn lấy nàng, cũng muốn chủ quyền đối sơn trại này mà chia cùng nhau? Cũng không vung nước chiếu vào mình, hắn bao nhiêu cân lượng nàng lại không biết được sao?

Nếu ca ca không niệm tình hắn đã từng cứu mình, ca ca nhìn thấy rõ bề ngoài cho hắn vài phần mặt mũi, nếu không nàng đã sớm động thủ mổ hắn.

Hạ Như Thanh ở một bên nhìn Mộc Thuần Hi, xem ra nữ nhân này cũng là không dễ chọc, thật không rõ chính mình lẫn vào nước đục hay là nổi cháo.

Tiếp theo hàn huyên một hồi qua đi, ngay lúc đó đại ca của sơn trại kia đứng dậy, một thân ngang bướng mặc trang phục da hổ, một đôi giày ủng bằng da, cởi mở mà hào phóng, da thịt hơi ngăm đen, sợi tóc hơi nâu nhạt chải vuốt sơ rơi vào trên vai, một đôi con ngươi màu nâu giống như dòng nước xoáy loại, thâm thúy không đáy.

Dáng người cao lớn, cơ thể cường tráng, giống như pho tượng Louvre trong nội cung nước Pháp, cương nghị kiên quyết, Hạ Như Thanh đã gặp vị nam nhân cực kỳ tốt.

Nhớ tới vị kia ở trong hoàng cung, đang cùng vị trước mắt này mà so sánh với nhau, quả thực tựa như một loại tiểu công cùng tiểu thụ, bất quá bản thân nàng vẫn là loại hình thiên vị tiểu thụ, bởi vì có thể không có việc gì có thể chơi ngược.

Mà ở hoàng cung bên kia, Kỳ Lạc Hi đang làm thỏa đáng chuyện của Hà phi, đột nhiên hắt xì một cái, hắn nhíu nhíu mày, sẽ không phải có người ở sau lưng mắng hắn a.

“Khụ khụ, chuyện Hà phi tiếp tục a.”

Kỳ Lạc Hi ho khan vài tiếng, xoay người lại cùng Kỳ Lạc Ngân thương lượng .

.

“Lần này, là muốn tuyên bố hôn sự của tiểu muội một chút.”

Chỉ nghe sơn trại đại ca dong dài một chút, Hạ Như Thanh cũng mơ mơ hồ hồ nghe, thiếu chút nữa đã ngủ.

“Hi vọng hôn lễ của tiểu muội, mọi người ngày mai nhất định phải cổ vũ a.”

Rốt cục kết thúc, ngày mai sẽ phải kết hôn, người kia có lẽ muốn động thủ, cũng hi vọng có thể mượn chuyện này.

Hạ Như Thanh lộ ra một nụ cười âm hiểm, hiện tại chỉ sợ người nọ không động thủ, nếu có thể mượn cơ hội này nhân cơ hội bức lui người của Dạ Hàn Quốc, nếu là có thể trở thành người một nhà, liền không còn gì tốt hơn.

103. Chương 103: Sơn Trại Đột Biến, Cướp Cô Dâu? ! (4)

Đêm từ từ bao phủ không trung, màu đen che đầy cái triền núi đứng thẳng này. Nhiều điểm ánh sao sáng lấp loè tại tấm màn đen trong không trung. Như một loại kim cương pha lê rực rỡ, làm chói mắt của người say bạc.

Dưới ánh trăng mờ mờ, người kia vọng tưởng rằng có thể hại nam nhân Hạ Như Thanh, thân ảnh rất nhanh xuyên qua rừng cây, đang mặc quần áo đen đi đêm, nhưng mà màu đen lại khó có thể che dấu cái cổ sát khí kia trên người hắn.

Trong rừng cây sương sớm đã làm ướt quần áo của hắn, giày lập tức bị thấm ướt, không khỏi tính toán lưu ở trên đất một chuỗi dấu chân, vì từ phía sau theo dõi Hạ Như Thanh cung cấp manh mối tuyệt hảo.

Hạ Như Thanh tận lực dựa vào sở học tại thế kỷ 21, cất dấu hơi thở của mình, cùng rừng cây quanh mình hợp nhau cùng một chỗ. Ánh trăng sáng như áo dài tại không gian thu hẹp không ngừng xuyên qua, chỉ cảm thấy có bóng trắng hiện lên, nhưng không thấy thực thể.

Dần dần, Hạ Như Thanh đi theo hắn đi vào một nơi có vẻ trống trải ở trên cỏ, một người nam tử đang đứng lặng, mang trên mặt một bộ mặt nạ màu bạc, màu xám đen miêu tả trên vàng, buộc vòng quanh tứ thể uyển chuyển mềm mại, như cây hoa hồng đỏ diềm dứa lẳng lơ mà nở ra, cái cằm trắng nõn kiên nghị như loại đao khắc, trên môi mỏng mang theo một chút đỏ sẫm.

Khí chất lười biếng, không cần nói cũng biết, quá quen thuộc.

Hạ Như Thanh nhìn hắn đến giờ cũng có chút kinh hãi lấp bắp, bởi vì người này không phải người nào khác, mà là nam tử thần bí chính là người trước kia gặp mặt cùng Tế tướng, nói cách khác hắn là Dạ Hàn Quốc phái tới, mà sơn tặc cũng là người của Dạ Hàn Quốc càn quét.

Nguyên lai bọn họ đã sớm vừa ý cái khối thịt béo này, bắt quả rất đáng tiếc, Hạ Như Thanh nàng cũng coi trọng, dám cùng nàng giật đồ, thật sự là không biết lượng sức. Hạ Như Thanh không khỏi nhướn đuôi lông mày, cười nhạo.

“Đại nhân, về hành động lần này chỉ sợ có chút thay đổi.”

Nam nhân tướng mạo hung ác kia hướng phía tên nam tử thần bí kia hỏi đến, ần ần mang theo một phần khuất phục.

“Ta đã biết rõ, về cái ” chủ nhân sơn trại tương lai ” kia người có ý kiến gì không.”

Thanh âm khàn khàn sẽ không sai, quả nhiên là người của Dạ Hàn Quốc.

“Đại nhân, yên tâm, tiểu nhân hết thấy đều chuẩn bị xong, cái tiểu bạch kiểm kia đã uống xong đặc chế của ta.”

104. Chương 104: Đột Biến Kế Hoạch, Phong Vân Động (1)

Cái độc được đặc chế kia, trong suốt vô sắc, người dùng nó, chỉ cần nghe thấy một loại mùi thuốc đặc chế của ta, sẽ liền hôn mê bất tỉnh.” Nam nhân câu dẫn khéo môi, một nụ cười âm hiểm hiện lên con mắt ưng, con ngươi màu đen nhiễm lên một tầng băng, loại thấu xương ghim thẳng trái tim.

“Tốt nhất có thể làm ổn thỏa, kế hoạch kia đã như vậy tốt nhất nên làm sớm a, nếu là thành công, Dạ Hàn chúng ta sẽ không bạc đãi người. . . Vừa dứt lời, nam tử mặt nạ thần bí kia liền biến mất ở trước mặt của hắn.

“Kế hoạch kia.” Hạ Như Thanh nhiều lần nói thầm, khẳng định không có chuyện gì tốt, chẳng lẽ hắn lại dám tạo phản?

Hạ Như Thanh mang theo suy nghĩ, tiếp tục cùng bước chân cầu người nam nhân kia.

Chỉ thấy người nam nhân kia đi vào trước một cái tấm bia đá ngoài bìa rừng, đem khối đá nhỏ bên cạnh tấm bia đá chuyển động hiện lên góc 45°, đột nhiên một trận chấn động rất nhỏ, dưới mặt tấm bia đá lộ ra một cái cửa tối om.

Nam nhân từ trong túi áo móc ra một cái trứng gà loại dạ minh châu lớn liếc nhìn hướng chung quanh, thấy không có gió thổi cỏ lay, liền một mình cẩn thận đi tới tầng hầm ngầm.

Tấm bia đá cũng theo đó mà đóng lại.

Hạ Như Thanh nhìn tấm bia đá dần dần di động, nàng nhú mày, thật là không vui nhường đuôi lông mày, người nam nhân kia rốt cuộc muốn làm gì? Dạ Hàn Quốc không có khả năng xuất binh giúp hắn, bằng vào lực lượng của một hắn, làm sao có thể hiệu lệnh quần hùng ?

Nếu như đây là hoàng thất, chỉ cần bắt được binh phù, mọi chuyện đều nói tốt, chính là đây đang là ổ sơn tặc, làm sao có thể cùng quân đội chính thức đồng dạng .

Đợi chút.

Quân đội chính thức, Hạ Như Thanh đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói không chừng những sơn tặc này không ngờ “Tặc quy” cũng cùng quân quy không sai biệt lắm ?

Nếu quả như thật là lời nói như vậy, như vậy bí mật trong tầng hầm ngầm này, tất nhiên hắn sớm đã chủ mưu gửi binh phù, nếu là như vậy chính mình chỉ cần đến mượn gió bẻ măng, hết thấy liền mọi sự đại cát.

Nhưng là cái binh phù này cực kỳ quan trọng, nàng có dễ dàng đắc thủ như vậy sao?

Hạ Như Thanh không nghĩ nhiều, vì vậy nàng liền vội vàng bắt chước cái kiểu của người kia, đem khối đá nhỏ bên cạnh tấm bia đá mà chuyển động góc 45°, cùng đợi cửa mở ra.

105. Chương 105: Đột Biến Kế Hoạch, Phong Vân Động (2)

Cửa vào đen kịt u ám, thỉnh thoảng có một trận gió mát xuất hiện, khí lạnh thấm người, lòng người hiện đầy sợ hãi, Hạ Như Thanh từ phía trên quan sát một chút, dựa theo loại tình huống này, nàng không có cái gì có khả năng chiếu sáng con đường, một là bởi vì người nam nhân kia vừa mới tiến vào, nếu như bị hắn phát hiện có ánh sáng, như vậy nàng khẳng định tránh không khỏi một kiếp. Hai là bởi vì trên người nàng căn bản không có cái gì có khả năng chiếu sáng con đường, duy nhất dạ minh châu có thể tỏa sáng bởi vì chỉ có lớn như mai rùa vậy, thể tích quá nhỏ độ sáng căn bản không đủ để chiếu sáng đường đi trước mắt.

Đối mặt với cửa tối om, Hạ Như Thanh quyết định một cái quyết định rất nguy hiểm .

Nàng quyết định sờ soạng mà đi vào, cái này hết sức khó khăn, hơn nữa nàng phải nhận rõ phương hướng chỗ mình đi, đồng thời cũng phải tránh tất cả cơ quan, nói cách khác hai con người của nàng phải nhìn thấy các tình huống, nương tựa theo thính giác, xúc giác, cùng với nhiều năm chấp hành nhiệm vụ của nàng, phát giác đối nguy hiểm hơi thở có phần nhạy cảm.

Hạ Như Thanh nhắm mắt, nương tựa theo cảm quan thứ bảy của sát thủ, theo đó mà chậm rãi lên vào, rất nhỏ rung động mà lòng mi lại tiết lộ tâm tình của nàng, dù sao loại chuyện độ khó cao này nàng vẫn là lần đầu tiên.

Tiến vào trong địa đạo, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón, âm gió thổi lạnh thấm người o o ở bên tai bồi hồi, nắm quần áo mà chui qua khe hở đi.

Đột nhiên, một viên gạch dưới chân bị vùi lấp, một con tên bắn lên trên vách tường từ đối diện bắn thẳng đến đi ra, lặng yên không một tiếng động, nếu không phải Hạ Như Thanh cảm giác có một chút sát khí điên cuồng nghich qua, nếu không nàng sớm đã bị nhìn rõ. Hạ Như Thanh nghiêng người một chút, đuôi tên xẹt qua mặt gò má phải của nàng, khá tốt không có trở ngại gì.

Đúng lúc này, con tên bắn lên kia chỗ tấm gạch bị vùi lấp xuống dưới, mặt đạo phía trên chỗ rẽ nhanh chóng bắn ra loại độc châm lớn lông trâu, kích độc màu đen mang theo hơi thở tử vong.

“Chết tiệt. . . .” Hạ Như Thanh không vui mà mắng, nàng nhanh chóng xoay người mà qua, đi vào mặt đạo góc tường chỗ bức tranh xiên trung tâm, đây là góc chết của độc châm, chỉ cần ngồi xổm trong này, hẳn là sẽ không việc gì.

Đáng tiếc, sự tình cũng không có như Hạ Như Thanh nghĩ mà đơn giản như vậy.

Ngay tại độc châm sắp sửa bắn hết thì gạch đá dưới nàng đột nhiên cũng bắt đầu hạ xuống, Hạ Như Thanh chỉ cảm thấy dưới chân không còn, khá tốt nàng dù cho đỡ bên cạnh còn chưa hãm gạch đá ở dưới, mới thoát khỏi kiếm bén nhọn ở hố to phía dưới. Bất quá nàng đã treo ở phía trên lưỡi đao.

106. Chương 106: Sơn Trại Đột Biến, Kế Hoạch (1)

Dưới tình thế cấp bách, nàng dán chặt lấy vách tường lớn của động, tại trong góc tường 90° dùng chân mà chống đỡ.

“**! Những người này có cần phải khoa trương như vậy không! Trong mật đạo này sẽ có bảo bối chó chết gì chứ!” Hạ Như Thanh khó chịu chửi bới. Nếu đổi lại là ngày thường tình trạng này nàng tuyệt đối có năng lực mà tránh đi, bất quá bây giờ trong này tối om, nàng cái gì cũng nhìn không thấy, cái khó khăn này cũng không phải là gia tăng thêm tí sao.

Hạ Như Thanh cảm tấm gạch trong tay, “Cái tấm gạch này tính chất cũng rất dày đặc, sức nặng vẫn còn lớn. . . .” Nàng suy nghĩ bắt tay vào làm trong gạch đá, hai khối chung vào một chỗ cũng trọn vẹn làm cho nàng có chút chịu không được.

Nếu là thừa dịp bên dưới cơ quan, dùng hai khối gạch đá này coi như là người, đi tiếp nhận công kích, chỗ cơ quan bất định cũng sẽ không tự phá.

Vì vậy thời điểm mưa tên ngay tại phía trên mật đạo bắn thẳng đến dưới xuống, Hạ Như Thanh vội vàng nhảy ra hố to, theo hướng mưa tên phóng ra, đem gạch đá ném đi ra ngoài.

Gạch đá vừa dày vừa nặng theo đường vòng cung, vừa lúc bị mưa tên đánh trúng, rơi vào hố to.

Một hồi tiếng vang ầm ầm nổ vọng tới bên tai Hạ Như Thanh, màng tai chấn động không dứt, đúng lúc này, bên cạnh hố to đều có gạch đá mới từ dưới trượt qua, hi vọng đem cái cửa động phong bế, Hạ Như Thanh tay khoát lên trên gạch đá, theo thắt lưng đóng đưa, lộn mèo một cái liền đi tới trong mật đạo lần nữa.

Hết thủy tạ hồ cũng hồi phục lại nguyên dạng.

Tiếp nhận lộ trình ở bên trong, Hạ Như Thanh càng cẩn thận làm việc.

Lộ trình kế tiếp Hạ Như Thanh thủy tạ hồ cũng rất thuận lợi, không có đụng phải cơ quan gì.

Hướng mặt trước nhìn lại, mơ hồ có thể trông thấy có ánh sáng hơi yếu, một bóng đen người cao lớn thỉnh thoảng xuất hiện chút ánh sáng, hơi thở như có như không, tràn ngập trong mật thất này hơi có vẻ nhỏ hẹp.

Hạ Như Thanh nhẹ nhàng hướng phía trước di chuyển thân hình, dán chặt lấy vách tường, thu lại hơi thở, con mắt bạc lẳng lặng nhìn cái bóng đen kia, không có một tí thư giãn.

Nam nhân áo đen chậm rãi lấy ra một vật từ trong tay áo, Hạ Như Thanh ngừng thở, kéo lông mi vệt sáng lên, không dám để lộ.

Một khối màu vàng phù làm như loại lớn nhỏ bàn tay, màu lửa đỏ ý đồ lượn vòng trên xuống, dạng hoa văn diêm dúa lẳng lơ tinh xảo làm cho nàng mơ hồ cảm thấy có chút. . . .

107. Chương 107: Sơn Trại Đột Biến, Kế Hoạch (2)

Hạ Như Thanh nhíu mày một chút, sóng mắt bạc di chuyển chớp động lên thần thái kỳ dị, cái đồ này, nhìn quen mắt như vậy.

Như là không để cho Hạ Như Thanh nhớ, nàng di động thân hình nhẹ nhàng tới, tình huống tận lực không bị phát giác, tận khả năng tới gần nam nhân áo đen kia.

Ánh sáng của viên ngọc hơi có vẻ hơi yếu tán ở phía trên, bịt kín một tầng màu trắng bạc soi sáng, tuy cũng không phải cực kỳ chói mắt, nhưng mà đủ để cho động tác của người nam nhân kia kết thúc trong đáy mắt của Hạ Như Thanh.

Nam nhân đem phù lệnh trong tay để vào chính giữa một cái hộp báu tinh xảo bằng bạc, sau đó tay phải xoay chuyển bình hoa bên cạnh góc tường, trong đó, ở trên vách tường treo một bộ Sơn Thủy vẽ bằng mực rồi hạ xuống tấm gạch đằng sau, xuất hiện một cái lỗ, người nam nhân kia đem hộp báu cẩn thận đặt ở bên trong, tựa hồ cực kỳ quan trọng.

Hạ Như Thanh ở góc rẽ không xa dán chặt lấy vách tường, mắt thấy tất cả, nhìn khối phù lệnh, nàng có chút hưng phấn mà run rẩy lông mi, giống như Hồ Điệp mỏng cánh mới sinh, có chút lay động, hô hấp cũng có chút gấp gáp.

Nếu là có thể đem khối phù lệnh trộm Long chuyển phượng, như vậy trò chơi trận này của nàng ít nhất đã thắng một nửa, mà đổi thành một nửa tự nhiên thì không cần nói cũng biết.

Nghĩ đến miếng thịt béo của Dạ Hàn Quốc mưu đồ đã lâu lại sắp sửa bị chính mình cướp lấy, Hạ Như Thanh càng ức chế không được kích động trong lòng, nàng cố gắng nhẹ nhàng tiếng hít thở.

Hạ Như Thanh đối góc tường ra, vẫn đứng yên bất động, thẳng đến khi Hắc y nam tử kia rời đi.

Khi Hạ Như Thanh rốt cuộc không cảm giác được hơi thở của hắn thì nàng chậm rãi đi tới vị trí vừa rồi người nam nhân kia đứng, bắt chước bộ dáng của hắn, chuyển động nhẹ nhàng bình hoa ở góc tường, cái lỗ đã xuất hiện trong dự đoán, hộp báu bằng bạc bình thản đứng lặng tại đó, tại trong không khí đen kịt hiện ra một chút ánh sáng màu trắng bạc, ánh sáng phiêu du tại tầng ngoài cùng của hộp báu, tựa hồ di chuyển tia sáng, mang theo sinh mệnh tươi mới.

Hạ Như Thanh cầm lấy cái viên Dạ Minh Châu cỡ ngón cái ở trong quần áo, cẩn thận quan sát hộp báu, cũng may cái lỗ (hõm, vũng) nhỏ bé, năng lực ánh sáng tự lại không mạnh, nếu không mặc cho Hạ Như Thanh nàng lợi hại, cũng là vô dụng.

Đúng lúc này.

(nam sủng số 3 lên sân rồi! ~~)

108. Chương 108: Nam Tử Kinh Diễm! Mộng Ảo Như Yêu

Đúng lúc này một chuỗi tiếng bước chân dồn dập vang lên bên tai Hạ Như Thanh, Hạ Như Thanh vừa định cầm lấy hộp báu thì tay run lên hạ xuống, nàng tranh thủ thời gian cất kỹ Dạ Minh Châu, ý đồ tìm kiếm nơi ẩn thân.

“Chết tiệt, tại sao có thể có người đến.” Hạ Như Thanh có chút mê man nhìn cái không gian thu hẹp này, trong này cái rầm hơi lớn, cái đó còn có chỗ ẩn thân .

Dưới tình thế cấp bách, Hạ Như Thanh vội vàng đem bình hoa trả lại vị trí cũ, nhưng bởi vì quá mức lơ đãng, không cẩn thận dờ hơi quá góc.

Đột nhiên, Sơn Thủy mực vẽ treo ở bên cạnh, một cái cửa đen ngòm mở ra.

Hạ Như Thanh nhìn thấy có chỗ ẩn thân, hai mắt lập tức tỏa sáng, thật sự là tuyệt, nàng không có suy nghĩ nhiều, liền lập tức chui vào,

Khi cửa thạch nhỏ đóng lại, cũng cách ly hết thấy thanh âm, rốt cuộc không nghe được tiếng bước chân phía ngoài, không gian đen kịt, như cũ duỗi tay ra không thấy năm ngón tay, bởi vì không gian bị bịt kín, không khí bên trong có chút ngột, khó có thể hô hấp.

Nhưng là cũng không thể ở trong này ngồi chờ chết, Hạ Như Thanh thấy dưới chân còn có cầu thang, liền theo cầu thang chậm rãi đi xuống dưới, tiếng bước thanh thúy nện tiếng vọng tại trong thông đạo nhỏ hẹp, Hạ Như Thanh mơ hồ cảm thấy trong này có cái gì đó liên quan đến nàng.

Hạ Như Thanh đạp bước nhỏ, nương tựa theo cảm giác hiện ra của mình, đi hướng tới phía trước, trong mơ màng lại có thể biết được phương hướng, dần dần có một khối lốm đốm nho nhỏ xuất hiện ở xa xa, xem ra giống như là ánh sáng của Dạ Minh Châu, xem ra có mục đích.

Hạ Như Thanh phất tay áo một chút, tóc đen dài rơi tại cần cổ, đai ngọc vẫn sợi tóc, nhẹ nhàng kéo, ống tay áo rộng thùng thình đi đi lại lại đong đưa trong phạm vi. Tùy ý mà bỗng bình, một đôi ánh sáng bạc trong bóng đêm xuất phát, ánh mắt sắc nhọn đâm đau đời người

Đi vào nơi có ánh sáng, trong thời gian thích ứng với bóng tối Hạ Như Thanh, chịu không được ánh sáng nhật kích thích, nàng híp hai mắt lại, nhìn ánh sáng đối với nàng mà nói cực kỳ “Chướng mắt”, thật là khó chịu.

Nàng đóng lại hai mắt, kéo lông mi dài đậm như mực vung lên nhàn nhạt như bóng ma, như loại Hắc Linh mỹ lệ mềm mại, khẽ dưng. Hai gò má hơi hồng nhuận trắng nõn, môi mỏng không điểm mà hồng, song mày kiếm tận lực bị bức thành, giương xéo lên, mắt ngọc mũi tinh tế, hơn nữa một thân nam trang, bảy phần ôn nhu, ba phần anh khí.

Đột nhiên, một tiếng leng keng của xích sắt truyền vào tai Hạ Như Thanh, nàng dần dần mở hai mắt ra, còn chưa đợi nàng dò xét, một câu nói đột nhiên vang lên liền hấp dẫn ánh mắt của nàng.

“Người là ai.” thanh âm cực kỳ từ tính quanh quẩn tại bên tai Hạ Như Thanh, thanh thuần như nước, ngữ khí trong veo mang theo chút sắc bén. Tiếng nói lại cực kỳ mỉa mai hoặc, loại ôn nhu muốn đem hắc nhu tiến trong xương, nghe thấy thanh âm này liền làm cho xương cốt người ta yếu mềm, thanh âm của một nam nhân có thể dễ nghe đến thế này, thoáng làm cho Hạ Như Thanh có chút ngơ ngẩn.

Hạ Như Thanh nâng mắt lên nhìn về phía nam tử đang nói chuyện kia, một loại tình cảm kinh diễm làm cho hai mắt nàng cảm giác phong trần trăm năm.

Trên đầu như bố trí loại tóc bạc nghiêng ở sau người, vài sợi tơ bạc quấn quanh tại cần cổ, triền miên trên môi mỏng lạnh như sao băng của hắn, hình dạng môi vô cùng xinh đẹp có chút mở ra, da thịt tinh tế mỗi tắc đều là bắn ra như thủy tinh, lông mày nhỏ nhắn tuấn tú nguy nga như Viễn Sơn, lại giống như băng tuyết trắng, nhìn tinh tế, cả lông mi kia cũng giống như màu tóc, màu trắng bạch băng hàn. Hai đầu lông mày tinh xảo lộ ra một phần linh khí, hai mắt hẹp dài có chút xếch lên, thuần túy như băng trần ngập tại trong con người, thực vô cùng mỏng, mơ hồ phát ra một loại ánh sáng sâu kín, trong hai tròng mắt mỉa người lại có một mảnh làm cho Hạ Như Thanh cũng cảm thấy cực kỳ trong suốt, rõ ràng không chứa một tia tạp chất, quần áo trước ngực thoáng mắt trật tự, lồng ngực lộ ra mảng lớn trắng, da thịt rất trắng giống như bị cái rây sàng lọc qua, mắt cá chân cùng khóa sắt trắng bạc trên tay càng làm cho hắn tăng thêm một phần khí chất lười biếng.

Một nam nhân giống như loại Diên Vĩ Hoa (chim điều hâu), không, phải nói là yêu tinh.

Mộng quân như yêu, không giống Kỳ Lạc Hi có khí phách yêu nghiệt, không giống Bách Lý Lương kiên định giống như ngọc, cũng không giống Nhâm Thanh Phong như tiên lúc ẩn lúc hiện. . .

Người có dung mạo như vậy, tại trong tâm Hạ Như Thanh lại đột ngột toát ra một cái từ: xinh đẹp.

Loại tinh khiết giống như nước, lãnh ngạo lạnh như đá, ánh mắt thanh tú như loại yêu tinh, kiêu diễm như loại Diên Vĩ Hoa.

“Muốn đi ra ngoài sao? ” Hạ Như Thanh đi qua chướng ngại phía trước, đi tới trước mặt nam tử kia phẳng phất giống như yêu tinh, trong mắt bạc kinh diễm đã sớm mất đi, như một cái đầm sâu như nước không thấy đáy ao, lẳng lặng nhìn chăm chú ánh mắt màu lam của hắn, nếu như lời nói không sai., hắn hẳn là bị người ta nhốt không sai a.

“Người, có thể cứu ta sao. . . .” Hấn nâng lên ánh mắt màu lam có chút khát vọng nhìn Hạ Như Thanh, tiếng nói từ tính mang theo phần không xác định, ánh mắt thụ sủng nhược kinh, hi vọng.

“Bổn cung có thể cứu người, bắt quá người phải theo sát bên người Bổn cung” Hạ Như Thanh một vẻ cười mỉm nâng lên, lời nói có chút mập mờ không rõ làm cho hai gò má của hấn nhiễm hồng lên.

Trước mắt cái người bị giam tại mật thất này, có lẽ cường điệu sẽ có tác dụng.

“Nếu như người có thể cứu ta, ta nguyện ý, người chính là chủ nhân đời đời kiếp kiếp của ta” Yêu tinh nam tử trịnh trọng thề, con người hiện lên chút ý cười, nếu như đám người kia biết rõ hấn đem chính mình hứa ột người đi làm cơ quan, sẽ như thế nào? Hấn che kín cảm tình ham thích. Trước mắt hấn cái “Nam tử” này khi biết thân phận của mình thì sẽ làm sao.

Bắt quá hấn có thể mở cái khóa này ra hay không, cũng là chưa biết được.

Hạ Như Thanh cũng không có vũ khí bén để mở khóa ra, mà là thấy được mắt khóa, chỉ thấy hình dáng của cái miệng khi phát âm tại trên hõm của mắt khóa, cuối cùng cái hõm âm màu đỏ giống như cần đến đồ cảm ứng, cái khóa này tựa hồ không giống với loại khóa khác, rất là kỳ diệu.

Hạ Như Thanh có chút nhăn lông mày lại, loại khóa cổ điển này nàng giống như ở hiện đại đã thấy qua, hình như là lấy máu thì chìa khóa sẽ mở ra, trong quá trình làm máu nhất định phải phù hợp mới có thể được.

Nàng từ trong tay áo lấy ra hàn thiết (đao bén) làm thành chủy thủ, rút vỏ đao tinh xảo hoa mỹ ra, một trận hàn quang hiện lên, nàng nhìn cũng không nhìn liền tự trên cổ tay mình xẹt qua, một vết máu khắc ở trên da thịt trắng nõn như son của nàng.

Từng giọt máu từ trên cổ tay rơi vào trong mắt khóa, máu đỏ cùng mắt khóa hòa hợp lẫn nhau cảm ứng.

Chính là mắt khóa lại nửa ngày không có phản ứng, Hạ Như Thanh có chút thất vọng nhìn mắt khóa, chết tiệt, nàng sớm phải biết cái này phải đúng nhóm máu là rất khó khăn, bắt quá chính mình thật là bất hạnh lại không có trùng.

Huống chi loại khóa này, muốn mở được yêu cầu tựa hồ cao hơn chút ít nữa, nói cách khác chỉ có người đặc biệt mới có thể mở ra, hiện tại nhóm máu nàng không phù hợp, nên làm cái gì bây giờ.

Chẳng lẽ muốn cưỡng chế mà mở ra, chính là chỉ sợ như vậy cũng không được a.

Đúng lúc này, Hạ Như Thanh cảm giác chuyện kỳ dị đã xảy ra.

109. Chương 109: Kỳ Dị Phát Sinh! Bị Hôn? !

Màu máu đỏ thấm vào trong mắt khóa, trong lúc đó khóa mở ra.

Một chút thoải mái xuất hiện ở trên mặt Hạ Như Thanh, nếu thật sự không mở ra, nàng thiếu chút nữa định đem ổ khóa này mà cho nấu chảy, khá tốt chính mình đủ may mắn rồi.

Bắt quá đây là may mắn thuần túy rồi, hay là trùng mục tiêu đây thiết nghĩ chỉ có trời biết. . . .

Hạ Như Thanh cầm xiềng xích ở trên tay yêu tinh nam tử xuống, bởi vì bị giam cầm thời gian dài, cổ tay so với người thường hơi có vẻ mảnh, da thịt trong suốt ần ra máu ở dưới tĩnh mạch, máu chậm rãi mà chảy xuôi.

Cái nam tử yêu tinh kia nhìn gông xiềng thực đã bị mở ra, lập tức như chim, hấn nhìn người trước mắt cứu hấn, có loại cảm tình không nói ra được.

Hấn biết rõ cái phương pháp mở khóa này, bắt quá chỉ giới hạn ở người không muốn tìm thấy hấn, hôm nay bị người mở ra.

“Chẳng lẽ người có thể tay che giang sơn chính là “nam nhân” trước mắt này?” hấn thấp giọng lầm bầm, nguyên bản hấn chỉ là ôm tâm tính thử xem, không nghĩ tới, hấn rõ ràng thật có thể mở “Máu khóa” ra.

Hắn ngược lên nhìn Hạ Như Thanh, mắt màu lam lộ ra một tia sáng.

“Ngoan ngoãn, người theo Bồn cung nhưng chỉ là nam sủng số 3, cũng không nên ở sau lưng Bồn cung nói bậy a ” Hạ Như Thanh bộ dáng như lão già, hướng nam tử kia ném một cái mị nhãn, nhưng lại đang mặc nam trang, mập mờ không có nói rõ .

Hắn khẽ đứng dậy, nhìn Hạ Như Thanh, nâng một nụ cười mỉm, nam sủng? ? Nghe rất không tồi, khi hắn nghe chính là “Số 3 , nhưng có chút chói tai.

Hắn có chút nâng đuôi lông mày lên, đứng ở trước mặt Hạ Như Thanh, dáng người có chút suy nhược.

“Chủ nhân tên.” Hắn nhàn nhạt mở miệng hỏi đến tính danh của Hạ Như Thanh, chăm chăm vào nàng cũng có khuôn mặt nam giống như nữ có chút tò mò

Người trước mắt hắn là nữ tử mới đúng, vì sao cải trang thành nam nhân, nếu như cùng nữ tử trước mắt này thì không hẳn là chuyện không tốt

Hạ Như Thanh từng chút xem nam tử trước mắt nàng, không khỏi cảm thán, người này khôn hơn có thể so với tiểu Lương, từ nay về sau bọn nam sủng đều hẳn là hướng hắn học tập, chính là ngay tại một giây Hạ Như Thanh liền lập tức bác bỏ cái ý nghĩ này.

Nam tử kia thấp giọng ngâm đọc thẻ :

“Ngô Lưu Ly, nguyện ý đi theo chủ nhân Hạ Như Thanh, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không đổi ý.”

Dứt lời, liền cường chiếm đôi môi Hạ Như Thanh, đôi môi chạm nhau, đầu lưỡi thấm ướt tự ý thăm dò vào bên trong của nàng, khiêu khích ngọt ngào của nàng, giữa ôn nhu lại mang theo một phần ngang ngược, đầu lưỡi rõ ràng vượt qua hàm, trở mình quấy cái lưỡi đỉnh của Hạ Như Thanh, cảm giác sợ run, là hắn trước đó chưa từng có, phương pháp hôn hơi có vẻ không lưu loát, làm cho hai gò má của hắn bay lên đỏ ửng.

Hạ Như Thanh lúc này chỉ có ý niệm trong đầu, chết tiệt, người nam sủng số 3 Lưu Ly này cũng dám cường hiếp nàng, chỉ có nàng cường hiếp người không có tội phần còn cho phép người khác chiếm tiện nghi của mình.

Hạ Như Thanh không hề nghĩ ngợi, nàng lập tức quyết tâm hung ác cắn. Nàng vừa mới chính là cái ý niệm trong đầu kia thật sự là quá hết chỗ nói rồi, trước mắt cái người này cùng Kỳ Lạc Hi vô lại kia liều mạng!

Một hồi mùi máu tươi tràn ngập tại đầu lưỡi, quá lạ đỏ như máu nhiễm tại bên môi hai người, ngoại trừ mập mờ vẫn là mập mờ. Hạ Như Thanh dùng tay áo hung hăng lau vết máu đi, trên ống tay áo trắng nõn giữ lại vết máu màu đỏ, nhưng mà không nhìn kỹ vẫn là rất khó phát hiện

Sao ác sao? Cảm giác đầu lưỡi đều muốn chặt đứt, tri giác hiện tại thực đã chết lặng.

“Thề liền thề , lại dám hôn Bồn cung như vậy ” Hạ Như Thanh rất là không vui, mặc dù Lưu Ly là nam tử yêu tinh, nàng vẫn là rất không vui, Hạ Như Thanh cũng không có quên, nàng hiện tại chính là đang mặc nam trang, chẳng lẽ nam sủng số 3 này là Đoạn Bối. (có ai hiểu Đoạn Bối là gì không)

Nguyên lai hắn là cong

“Đây là nghi thức nha, Thanh Thanh chủ nhân.” Lưu Ly có chút làm nũng nói, mắt lam trong suốt, hồn nhiên mỹ hảo, thế cho nên lừa gạt qua Hạ Như Thanh. Hắn còn cố ý mang theo một tiếng nói ngọt ngào, nghe được da gà Hạ Như Thanh đều nhanh nổi lên.

“Thanh Thanh chủ nhân? ” Hạ Như Thanh có chút co giật khóe miệng, đối với cái xưng hô này có chút ngọt ngào, nàng nâng mắt lên nhìn Lưu Ly, nguyên bản nàng cho rằng người trước mắt là tính tình cực kỳ lãnh đạm, không nghĩ tới.

Xem ra là bị giam quá lâu tâm trí có chút thanh thuần quả nhiên cùng ánh mắt cực kỳ hồn nhiên.

Lưu Ly đối biểu lộ Hạ Như Thanh rất là thoả mãn, xem ra làm bộ ngây thơ không tồi, tựa hồ rất thú vị.

Vì vậy hắn vừa bổ sung một câu, “Thanh Thanh chủ nhân thật xấu, nhanh giúp người ta thổi vết thương một chút.”

Nghe thấy những lời này, Hạ Như Thanh triệt để hóa đá, nàng rất cực nhận thức, mùi vị của Bách Lý Lương mỗi lần bị chính mình đùa giỡn .

Bây giờ suy nghĩ một chút ba cái nam sủng của nàng thật đúng là nhiều đặc điểm hơn.

Nam sủng Nhất Hào Kỳ Lạc Hi, thoát nhìn yêu nghiệt dụ người, bắt quá nhưng lại lão yêu phát tình một người. Nam sủng Nhị Hào Bách Lý Lương, thoát nhìn lạnh như băng như hàn ngọc, bắt quá nhưng lại tinh khiết trong chuyện tình buồn bực. Tân nhậm nam sủng số 3 Lưu Ly, thoát nhìn tươi đẹp lạnh như băng, bắt quá lại là trẻ con yêu kiều trong bảo khố

buồn bực ' xuất hiện trong này là từ miễn cảm. những người này thật đúng là phong cách khác lạ a.

“Thanh Thanh chủ nhân, chúng ta bây giờ đi ra ngoài sao? ” Lưu Ly có chút không thể chờ đợi được nói, hẳn dù sao cũng bị nhốt đã lâu rồi, đối thế giới bên ngoài thật là khát vọng.

“Thanh Thanh, ta nhớ được người kia mỗi lần đi ra ngoài đều là hướng bên này đi.” Vừa dứt lời, Lưu Ly liền đi nhanh lên hướng về phía góc tường bên cạnh, lấy tay tại trên khối gạch đá đặc thù, sau đó dùng lực nhấn, thông đạo sâu kín xuất hiện ở trước mắt.

“Vậy được rồi, tiểu Ly tử mau dẫn đường cho Bổn cung.” Hạ Như Thanh nhẹ nhàng vung tay áo, nhất thời rất có dáng vẻ hoàng hậu.

“Lệ một” (???) Lưu Ly cũng đáp trả rất phối hợp, rất có ý nhị của nô tài, chỉ là cái này dung mạo như tiên này che ẩn tượng thái giám.

Hạ Như Thanh thuận tay nắm bắt Dạ Minh Châu trên vách tường, đưa tới trên tay Lưu Ly, cho hắn dẫn đường.

Trải qua đoạn thời gian chính là, dần dần, đi trong đường hầm gió lạnh càng lúc càng lớn, ánh sáng trong thông đạo cũng càng ngày càng sáng.

Cuối cùng bọn họ rất cực đi ra bên ngoài.

Gió đêm mát mẻ quét trên người bọn họ, cuốn sạch mỗi tắc da thịt, tham luyến mùi thơm của cơ thể hai người. Ban đêm cảnh núi so với trời sáng càng say lòng người, màn trời âm u mông lung hình dáng Viễn Sơn.

“Trong này nguyên lai cách tám bia đá này vẫn là rất gần” Hạ Như Thanh ngẩng nhìn khối tám bia đá phía trước đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện rất rõ ràng là điểm khởi đầu của mật đạo mình đã theo dõi tiến vào.

Không thể tưởng được kiến tạo kỹ thuật của cổ đại coi như không tệ, Hạ Như Thanh thoáng tự hỏi.

Nàng vừa nâng mắt lên nhìn Lưu Ly, xác định nên thả yêu tinh này đi đâu. ?

110. Chương 110: Hạ Như Thanh Giúp Nam Sủng Số 3 Mớm Thuốc? !

Hạ Như Thanh yên tĩnh chú thị Lưu Ly, nhìn dung nhan yêu quái như băng ngọc, không khỏi sầu . Cái này tên này ăn no không có việc gì làm như vậy thành người khô sao, hại bọn ta không thể tùy thời mang theo trên người, hơn nữa nếu là bị người Dạ Hàn Quốc nhận ra, chẳng phải là sớm đánh cỏ kinh xà, hồng đại sự sao.

Nếu như chỉ là dung mạo bình thường trong lời nói nàng còn có thể giao ứng phó, nhưng này.

Dung mạo bình thường. ?

Đúng rồi, Hạ Như Thanh lập tức nghĩ đến dạng hạt dung đan, đây là Kỳ Lạc Hi trước khi đi giao cho nàng, nói cái gì không muốn người rình dung mạo của nàng cố ý dặn dò muốn nàng ăn vào.

Bất quá Hạ Như Thanh làm sao có thể ngoan ngoãn nghe lời như vậy, hơn nữa nàng chính là muốn cho Tể tướng biết thân phận của mình, làm cho trong lòng hắn lưu lại một chút, nếu là hắn tại đây vẫn khẳng khái, cũng đừng trách bọn họ ra tay quá độc ác.

Hạ Như Thanh trong mắt lúc ẩn lúc hiện một tia tuyệt hung ác, không phải nàng quá máu lạnh, vô tình, mà là chính mình nếu không đối với địch nhân lãnh huyết, cuối cùng bị chọc một đao tất nhiên sẽ là chính mình.

Nhưng là hạt dung đan loại đồ vật này có thể dùng sao, tư tưởng của Hạ Như Thanh thực hoài nghi bên ngoài chẳng lẽ cái triều đại này còn có kỹ thuật siêu việt sao?

Nói đến hạt dung đan, nàng liền nghĩ tới Hà phi, nữ nhân độc trên người chỉ sợ cũng không có nhanh như vậy có thể giải a, Kỳ Lạc Hi nói lấy mèo đổi thái tử, nói không chừng chính là dùng chỗ hạt dung đan này.

Nghe nói hạt dung đan này là bí chế của Kỳ Liên Quốc, chỉ có người trong hoàng thất mới có thể có được, chắc hẳn người của Dạ Hàn Quốc nhất định không biết, nếu không bọn họ nào dám tại dưới mắt người khác, trình diễn chọn Lương Tiểu Sư .

Hạ Như Thanh vội vàng từ trong tay áo móc ra bình thuốc sứ màu tím nhạt, mặt ngoài bình sứ có bức tranh đầy Ngọc Lan Hoa màu vàng, tư thế yếu điệu , hoa văn thanh nhã lại không mất hoa mỹ hoàng thất, xem xét chính là đồ sứ thượng phẩm.

Bất quá cái thứ tốt này đến tay Hạ Như Thanh cùng với bình sứ này không có quan hệ gì, cho nàng mười loại vật này, còn không bằng cho nàng túi tiền liền sẵn khoái, ở vào hiện đại nàng bởi vì cả ngày ngay tại sự việc nguy hiểm tiếp xúc, đối với cái chút ít đồ cổ này, bọn ta xem ngán, nhiệm vụ hành động lần đó, không đều là cùng chút ít danh bí gì đó có quan hệ, bất luận là kim cương tinh diệu tuyệt luân, hay là thượng phẩm đồ sứ tốt, đồ hiếm quý chỉ cần lưu thông tại xã hội thượng lưu xa hoa lãng phí, nàng còn không phải muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Nói sau, chỉ bằng mượn tướng mạo đáng người của nàng, muốn theo đuổi con nhà giàu đều có vài xe lửa, chứ nói chi là những chỗ lẽ vật “Ái tâm ” gì đó, cái đó không phải xa xỉ, cái nào không phải chân thật vì để nữ nhân động tâm.

Cho nên nàng từ thế kỷ 21 xuyên qua, thật sự là thẩm mỹ có chút mệt, rất khó có đồ vật gì đó ở trong mắt của nàng.

Hạ như thanh từ bình sứ trung đổ ra một hạt ô kim được hoàn, đưa cho Lưu Ly, nói ra: “Nuốt vật nhỏ này.”

“Thanh Thanh chủ nhân, người sẽ không phải kê đơn đối với ta a, người ta vẫn rất ngây thơ, chịu không được cái “Thuốc” lẫn qua lẫn lại này.” Lưu ly rất là đáng yêu một phen nói ra, nhìn sắc mặt của Hạ Như Thanh, thẹn thùng nói không rõ, không thể không bội phục hành động cao siêu.

“Người mà cũng gọi là ngây thơ sao ” chết tiệt là ai cưỡng hiếp nàng, lại có người so với nàng còn vô sỉ hơn, “Mau nuốt cho Bồn cung, thuận lợi” nàng định sẽ đem Lưu Ly sung quân đến thanh lâu đi, bằng không cái kẻ gây tai họa này mặt muốn mọc meo, vẫn là nàng hấp kim như thế nào đối nàng rất tốt.

Hạ Như Thanh có chút vội vàng đối Lưu Ly nói ra, thật là khó chịu, cái tên nam sủng số 3 ngây thơ trẻ con thật đúng là có thể điên được mà.

“Đã Thanh Thanh chủ nhân buông lời, như vậy ta còn là từ a, bằng không Thanh Thanh chủ nhân nhất định sẽ đối với chính mình Bá Vương ngạnh thượng cung, ta còn là thức thời một chút, tất cả từ nay về sau đi theo Thanh Thanh chủ nhân” Lưu Ly tự mình phân tích rất có đạo lý, mở to mắt xé hẹp, trong đôi mắt nhưng lại vô cùng thanh tịnh.

Sau đó Hạ Như Thanh bên cạnh có chút đỡ khóc đỡ cười nghe trách mắng của hắn, nàng có khủng bố như vậy sao, xú tiểu tử chết tiệt, về sau cho Kỳ Lạc Hi đánh cái mông hắn, xem hắn còn dám nói nàng như vậy không!

“Nói nhảm thật là nhiều, rượu mời không uống lại uống rượu phạt, Bồn cung uy người.” Hạ Như Thanh nâng môi tươi cười, một đôi con mắt bạc mới thả ra ánh sáng, lúc này không chính Lưu Ly, còn đợi

khi nào ?

Lưu Ly vừa nghe lời này, lập tức liền xuyên tạc ý của Hạ Như Thanh, “Thanh Thanh chủ nhân, người phải giúp ta mớm thuốc, sẽ không phải là dùng phương pháp hôn nhẹ a, chính là nụ hôn đầu tiên của người ta, Thanh Thanh chủ nhân, người thật muốn dùng thủ đoạn tàn nhẫn như thế giúp ta mớm thuốc sao, người ta không cần nha, không được bức người ta, tuy người ta thực đã là người của người, chính là.”

Lưu Ly chu phần nộn miệng lui lại mấy bước ‘ đáng thương Sở Sở nhìn hạ như thanh, tựa hồ khi hấn người trước mắt là tội ác tày trời bại hoại – loại.

“Chính là cái rắc ” Hạ Như Thanh cũng nhin không được nữa tuôn ra lời thô tục, nụ hôn đầu tiên của đại đầu quỷ, vừa mới liền hôn nàng, còn cái rắc nụ hôn đầu tiên, còn dám như vậy, cẩn thận nàng đầu đêm đem hấn bán cho những nam nhân kia có ham mê nam sủng đưa đưa chuột cường bạo lỗ (.) cú hoa

“Mau lên, không cần chờ Bồn cung đi qua ” Hạ Như Thanh không nhìn thẳng ánh mắt hồn nhiên, vô dụng hành động thật đúng là có thể là người mơ hồ, không để cho chút nhan sắc nhìn nàng một cái thật không có mặt mũi.

“Thanh Thanh chủ nhân, người ta không muốn, Thanh Thanh chủ nhân khi dễ người ta.” Lưu Ly lập tức trên mặt đất nổi lên quẫy quẫy, thật là bi thương quay đầu lại liếc nhìn Hạ Như Thanh.

“Rốt cuộc không qua ? ” Hạ Như Thanh cơ hồ muốn đi qua đem hấn giật tới, nàng gương mặt lạnh lẽo nhìn Lưu Ly, nhiệt độ thấp nhưng là không lường được.

“Ta đây tới là được, Thanh Thanh chủ nhân người dùng miệng cần phải nhẹ chút.” Lưu Ly có chút thấy chết không sờn chính là đi tới, hấn nâng ánh mắt lên nhìn Hạ Như Thanh, thật là ủy khuất, tựa hồ nước mắt đều muốn bị hấn cường bức rơi xuống, đùa với Hạ Như Thanh mơ hồ bật cười.

“Đừng làm loạn nũng nịu với Bồn cung, tới, nhắm mắt ” Hạ Như Thanh một phen kéo Lưu Ly qua, đưa hấn kéo tới trước mặt của mình, một mặt cười xấu xa .

“Thanh Thanh chủ nhân, nhẹ một chút, ta sợ đau”” Lưu Ly đóng hai mắt lại, lông mi màu bạc có chút lay động, lúc này cũng lung lay theo gió, ở sau người múa, hấn giống như cá tinh linh ‘ đứng ở trên sườn núi ‘ mộng quân tuyệt luân.

Nghe thanh âm Lưu Ly có chút làm nũng, Hạ Như Thanh nổi da gà lên, thật là; những thiên kim tiểu thư kia còn muốn yêu kiều một chút

“Bồn cung mớm thuốc”

Vừa dứt lời, Lưu Ly đã cảm thấy có đồ vật gì đó chặn miệng của hấn. a a a. Rốt cuộc là cái gì ? 1

111. Chương 111: Tiểu Lương Nam Sủng, Ghen Tuông?

Vừa dứt lời, Lưu Ly đã cảm thấy có đồ vật gì đó chặn miệng của mình, lạnh buốt lạnh buốt, mang theo chút mùi thuốc. Lưu Ly mở hai mắt ra, ánh mắt nhìn Hạ Như Thanh có chút đùa giỡn ác độc, nguyên lai là như thế. “Ừ. Ừ. Vị vị chủ nhân không cần phải bạo lực như vậy chứ. “

Lưu Ly đáng thương miệng đau đớn không may mắn nói, bất đắc dĩ bị Hạ Như Thanh đồ rót vào miệng, thanh âm có chút mơ hồ.

“Thanh Thanh chủ nhân, người ta đau quá a “

Lưu Ly bị đau một chút nói, sớm biết như vậy hấn sẽ không cho Hạ Như Thanh mớm thuốc, thật sự là thô lỗ mà.

Nguyên lai Hạ Như Thanh đem cả chai thuốc chặn vào môi mỏng của Lưu Ly, viên thuốc hoàn không ngừng lăn xuống dưới, tốt nhất viên dung đan tiếp xúc vào miệng tan ra, lập tức vào cổ họng.

Nhưng mà Hạ Như Thanh đã có tâm muốn chinh Lưu Ly, không ngừng đem đưa bình sứ, chính là làm cho Lưu Ly có chút đau.

“Vừa rồi Bồn cung thực đã chủ động cho người ăn, nhưng là người không linh tình, Bồn cung đành phải uy người. . . .” Hạ Như Thanh cười trộm nhìn Lưu Ly, bộ dạng đáng thương động lòng người của hắn, lại thỏa mãn tâm tình thật lớn của Hạ Như Thanh trước bị đảo ngược.

Sau đó Hạ Như Thanh lấy xuống cái bình thuốc ngăn ở miệng hắn, nhìn hạt dung đan còn dư lại, vừa rồi ăn nhiều như vậy, hắn là có thể nhiều duy trì vài ngày.

“Thanh Thanh chủ nhân tốt xấu gì. . . .” Lưu Ly bắt đầu dĩ che miệng lại, cứng rắn đem được hoàn vừa rồi, toàn bộ nuốt xuống, đánh chết hắn cũng không cần Hạ Như Thanh mớm thuốc, nàng thế nhưng rất khùng bồng.

“Ăn vài viên hạt dung đan, người sẽ chết sao.” Hạ Như Thanh trở một cái liếc mắt, có thứ tốt còn không biết quý trọng, thật đúng là không biết tốt xấu, hết lần này tới lần khác làm cho nàng mớm thuốc, xui xẻo a.

Lưu Ly đóng lại hai mắt, lẳng lặng cùng đợi công hiệu của đan được dịch dung.

Sau khi trải qua một thời gian lưu thông, được hiệu phát huy đến hết mức, dần dần bắt đầu làm nhạt ngũ quan.

Hạ Như Thanh chăm chú nhìn chăm chăm mặt Lưu Ly, nàng rất ngạc nhiên Lưu Ly sẽ biến thành cái dạng gì, dù sao cái dịch dung đan này là dựa vào người dùng suy nghĩ mới thay đổi ngoại hình, thực tế làm cho Hạ Như Thanh cảm thấy kỳ quái, loại hạt dung đan này lại có thể sửa đổi lại xương cốt thân thể.

Mà ngay cả khoa học kỹ thuật hiện đại cũng khó thành công, cái hạt đan được nhỏ nhỏ này lại có thể thực hiện, quả thực làm cho Hạ Như Thanh thấy quái lạ, mặc dù nàng biết rõ vương triều của thời đại này, đối phương diện y dược học thuật hết sức tinh thông, đặc biệt có trong y luận được lý, tuy nhiên cái này lại không có trong cái thế kỷ kia chút ít dụng cụ điện tử tinh vi, nhưng mà bọn họ càng thần kỳ thì càng khó dò.

Chỉ thấy Lưu Ly trước mắt chậm rãi trầm tĩnh tại chút ánh sáng hơi yếu, da thịt liền càng thêm băng vị ngọc khiết, như bắn ra thủy tinh, đầu tóc bạc biến thành màu than chì giống như Hạ Như Thanh, thiếu phần yêu khí, nhiều phần trầm ổn hơn. Dần dần làm nhạt ngũ quan

Mặc dù không có quá nhiều biến hóa, lại có vẻ linh lung lên, không có loại đao khắc lập thể, dáng người có nhiều phần hài tử ngây thơ hơn.

Cũng theo đó từ từ rút ra một điểm nhỏ, quần áo rộng rãi sụp xuống choàng ở hai vai.

Hạ Như Thanh nhìn dung mạo biến hóa của Lưu Ly, co quắp khóe miệng, “Lưu Ly, làm sao người biến thành bộ dạng này”

Mở hai tay, chuyển mấy vòng, không sai, Lưu Ly thay đổi chính là hình dáng thiếu niên của hắn, bắt quá lại tóc đen, trên người thiếu phần khí chất cảm giác lưỡi biếng, nhiều hơn một phần khí thế.

“Ngủ say”? ” Hạ Như Thanh vẫn là không rõ Lưu Ly có cái kinh nghiệm gì, nàng âm thầm mị tử ‘ “Người trước ngủ say là cái hình dạng gì? Còn là trẻ nhỏ nha, nói người rốt cuộc ngủ bao lâu? Tại sao lại đột nhiên tỉnh? ”

“Kỳ thật cũng không có lâu a ” Lưu Ly không cho là đúng mà nói, kỳ thật hắn cũng không biết là bao lâu, về phần tại sao lại đột nhiên tỉnh lại chỉ có hỏi một chút người trước mắt hắn này đưa hắn từ cái gong xiềng kia thoát ra.

“Có lẽ là mấy trăm năm đi ” Lưu Ly nghịch ngợm mà mở tròng hai mắt, cười trộm nhìn phản ứng của Hạ Như Thanh.

“Mấy trăm năm? ” Hạ Như Thanh vỗ vỗ gương mặt của mình, có chút không tin nhìn Lưu Ly, nàng kéo lấy khuôn mặt của Lưu Ly, dùng sức lôi, thẳng đến da thịt như băng tuyết lộ ra vài phần màu hồng mới bằng lòng bỏ qua.

“Người nha, không có phát sốt a? ” Hạ Như Thanh hiển nhiên không tin Lưu Ly “Nói lung tung một trận” , nàng lấy tay đưa lên cái trán của Lưu Ly, nhiệt độ lạnh buốt truyền đến lòng bàn tay của nàng.

Lưu Ly bắt đắc dĩ liếc mắt một cái, rất muốn không đếm xỉa động tác của Hạ Như Thanh, vì vậy hắn lập tức đổi chủ đề, hắn cũng không muốn lại bị Hạ Như Thanh tàn bạo đến tàn bạo đi, người này thật là quá bạo lực rồi.

“Thanh Thanh chủ nhân, thiếu niên ta về sau còn trưởng thành hơn không tề a ” Lưu Ly hướng Hạ Như Thanh ném một cái mị nhãn, giang hai cánh tay vòng vèo vòng, dùng biểu hiện đáng người “Mỹ diệu” của mình.

“Tiểu hài tử xấu xa, nếu như da mắt của người đang rút gân, Bổn cung liền đem mắt của người đào đi ” Hạ Như Thanh phản hận

Hướng phía Lưu Ly nói, còn làm một cái thế tay móc mắt hù dọa Lưu Ly.

Nhìn hắn điên cuồng loạn nháy hoa mắt, Hạ Như Thanh liền không nhìn được đi quát hắn hai cái.

“A,. . . Ta không muốn a!” Thanh Thanh chủ nhân quá tàn nhẫn, ta mới không cần bị đánh con mắt ” Lưu Ly che hai mắt của mình, từ trong khe hở của đầu ngón tay mà nhìn trộm Hạ Như Thanh, rất phối hợp với biểu diễn của nàng, thực gọi cái kia là xối tới giọt tận cùng.

“Nhanh cầm miệng, chớ cùng Bổn cung trong này mò mẫm mà chít chít (than thở), chúng ta vẫn là nhanh lên trở về đi, đến lúc đó Bổn cung ngay tại trước mặt người ngoài tuyên bố người là đệ đệ của Bổn cung, tiểu tử người cũng đừng lộ liễu quá, làm cho Bổn cung bị mất mặt mũi là chuyện nhỏ, nếu bị mất cái mạng nhỏ của người, đã có thể không trông nom chuyện của Bổn cung” Hạ Như Thanh cẩn thận hướng Lưu Ly phân phó, rất sợ xảy ra cái gì sai, nếu để cho bọn người của Dạ Hàn Quốc kia phát hiện, là cùng, rước lấy họa sát thân sẽ không thú vị, hơn nữa sau này làm việc cũng sẽ không thuận tiện, Hạ Như Thanh nàng cũng không muốn do dự như vậy.

“Đã biết, ta mới không có dấn như vậy chứ bất quá là muốn ta bảo người tỷ tỷ ? Hay là nhân yêu ca ca? ” Lưu Ly vừa nhân cơ hội cùng Hạ Như Thanh mở ra vui đùa chùng mực, tươi cười che kín hai gò má của hắn, má lúm đồng tiền nhẹ nhàng tách ra tia sáng mê người.

“Hảo tiểu tử, muốn ăn đòn” Hạ Như Thanh nhìn vẻ mặt cười xấu xa của Lưu Ly, lập tức muốn tiến đến núp hắn lại, đáng tiếc bộ dạng xun xoe của Lưu Ly sớm có chuẩn bị liền chạy đi.

Màn trời màu đen bao quát loại ngôi sao lốm đốm như kim cương, ánh sao khéo léo phát ra tia sáng yếu ớt lại chói mắt.

Hai người cứ như vậy truy truy đánh đánh, rốt cục về tới sơn trại, đột nhiên hai người cảm thấy trận gió lạnh râm mát đập qua, một nhân ảnh đứng ở sau lưng Hạ Như Thanh, lại gắt gao chăm chăm vào Lưu Ly bên cạnh nàng, thỉnh linh hỏi một câu:

“Hắn là ai ?”

112. Chương 112: Tiểu Lương Nam Sủng, Ghen Tuông!

Một câu nói như tảng băng thẳng giết tới đây, Lưu Ly bên cạnh vốn là muốn nâng sát khí, nhưng nhìn thấy mặt lạnh nhạt của Hạ Như Thanh, liền đem sát khí che giấu đi, hắn nắm lấy quần áo của Hạ Như Thanh, bởi vì được hiệu hạt dung đan, đầu nhỏ nhỏ tránh ở sau lưng Hạ Như Thanh, bộ dáng làm bộ sợ sệt.

Dần dần, bóng người kia đi ra, Hạ Như Thanh nhìn thấy nguyên lai là Bách Lý Lương, xem ra hắn thực đã truyền lời tốt lắm, tuần nhan lạnh như băng tại ánh trăng chiếu rọi xuống, càng có vẻ quanh quệ.

Bách Lý Lương nhìn Lưu Ly sau lưng Hạ Như Thanh, có chút không vui nói: “Cái tiểu hài tử xấu xa này là ai? ”

Còn chưa chờ Hạ Như Thanh mở miệng, Lưu Ly liền không nén được tức giận, dám nói hắn là tiểu hài tử xấu xa, ngoại trừ Thanh Thanh chủ nhân, tất cả mọi người bên ngoài không có tư cách, vì vậy Lưu Ly cũng rất không yếu thế mà mở miệng phản kích đến: “Ồ ơ , người nói ai là tiểu hài tử xấu xa ? Mặt nam tề liệt”

“Tiểu hài tử xấu xa, ngươi mắng ai đó? ” Bách Lý Lương rất không vui mà chăm chăm vào Lưu Ly, vốn là bị Hạ Như Thanh sai chạy cả ngày, hiện tại cư nhiên còn cũng bị tiểu bất điểm (tên nhóc con) trước mắt này mắng, tâm tình của hắn sắp đến cực hạn .

“Vừa rồi ai đáp lời, ta liền mắng ai đó? ” “Nữa nữa a. mặt nam tê liệt ” Lưu Ly rất không cho là thể mà nói, dù sao bây giờ hình dạng của hắn là hình dạng thiếu niên, hắn cũng không cần phỏng đoán cái gì.

“Mặt nam tê liệt? ” Hạ Như Thanh nghe lời nói của Lưu Ly lương thiện, không khỏi cũng co quắp khóe miệng, rất là bội phục hắn, quả nhiên hắn và nàng có liều mạng, tiểu Lương nam cũng đáng thương nhất định sẽ bị khi dễ.

“Chết tiệt, ngươi muốn ăn đòn ? lông hài tử mới hơi lớn.” Bách Lý Lương tâm tình càng nóng nảy đứng dậy, hắn thậm chí muốn vung nắm tay, hung hăng nện ở trên người Lưu Ly.

“Bỏ đi, nếu ta không bị Thanh Thanh chủ nhân thân ái, cường chế uy dùng hạ đan dược” Lưu Ly rất bất mãn mà nhỏ giọng thầm thì, vì còn chút trong tâm tư nhỏ nhỏ, hắn đặc biệt không có đem nói cho rõ, dùng trung trung cái gì ? Hắc hắc, làm cho cái mặt nam tê liệt kia chính mình đoán mò đi

“uy dùng **? ” vừa nghe lời này, sắc mặt Bách Lý Lương lập tức đen ba phần, hắn thế nhưng bị Lưu Ly lừa, xuyên tạc sai ý tứ, hắn nhăn lại lông mày tuấn, rất không vui nhìn một bộ dương dương đắc ý của Lưu Ly, Hạ Như Thanh cũng đứng ở bên ngoài xem chiến đấu.

“Đúng vậy, chính là Thanh Thanh chủ nhân tựa hồ cử chỉ rất không minh bạch rồi, rất không ôn nhu.” Lưu Ly còn cố ý vuốt vuốt môi trước đó bị Hạ Như Thanh hành hạ qua, có một chút sưng đỏ, tại trong mắt Bách Lý Lương, thực đã bị hắn xuyên tạc thành một sự việc như vậy.

Lưu Ly còn sợ chưa đủ cháy, còn cố ý hướng Hạ Như Thanh nói một câu: “Thanh Thanh chủ nhân, nhớ rõ lần sau ôn nhu chút, người ta không chịu được người thô bạo như vậy”

Lời nói mập mờ, như nước lạnh chảy ra vào trong não của Bách Lý Lương, nữ nhân đáng chết này, sẽ không phải thật sự dùng miệng đi giúp cái tiểu hài tử xấu xa này mớm thuốc a.

Suy nghĩ làm xáo trộn hắn, sâu trong nội tâm có chỗ rất không vui rất nhanh kích động, nghĩ đến nàng đi hôn cái tiểu hài tử xấu xa kia, hắn liền không nhịn được lửa giận.

Nhưng mà đây hết thảy lại toàn bộ rơi vào đáy mắt của Hạ Như Thanh, nàng nghe Lưu Ly nói một phen, thiếu chút nữa muốn cười phun ra, nhưng mà ngăn lại vì ánh mắt Bách Lý Lương muốn ăn thịt người, mới ẩn nhẫn , nàng còn muốn tiếp tục xem trò hay .

Lưu Ly nhếch miệng, nâng lên cười xấu xa, kỳ thật trong lòng của hắn đã sớm cười, nhưng mà trên mặt lại giống hình dạng tiểu nam sinh ngây thơ.

Nhìn sắc mặt Bách Lý Lương biến thành màu đen, Hạ Như Thanh rốt cục ngăn không được chính mình, vì sợ chính mình bật cười, nàng vừa vội vàng nói ra : “Hắc hắc, tiểu Lương, ngươi không phải là ghen chớ? Kỳ thật.”

Còn chưa chờ Hạ Như Thanh nói xong, Bách Lý Lương lập tức cắt đứt lời của nàng, có chút chột dạ nói: “Thiên tài không ăn dấm chua với tiểu hài tử xấu xa ! ” nhưng mà trong đôi mắt lại hiện lên một tia không xác định.

“Được rồi, đã nói như vậy, Bốn cung liền chính thức hướng ngươi giới thiệu một chút, vị này chính là tân nhậm nam sủng tam hào của Bốn cung, tiểu Lương nam cũng ngươi cần phải chiếu cố Lưu Ly đệ đệ ngươi một chút a.”

Hạ Như Thanh cơ hồ là rút ra suy nghĩ mà nói đoạn này cho chính xác, nàng rất muốn biết, biểu lộ của Bách Lý Lương.

“Ai muốn làm đệ đệ hắn ”

“Ai muốn hắn làm đệ đệ ”

Bách Lý Lương cùng Lưu Ly cơ hồ là đồng thời nói ra , Lưu Ly rất không vui nhìn Bách Lý Lương, nguyên lai hắn cũng là nam sủng của Thanh Thanh chủ nhân, thật sự là đáng giận, đột nhiên trong lòng của hắn rất không thoải mái.

Bách Lý Lương co quắp khóe miệng, nữ nhân đáng chết, nam sủng là rau cải trắng sao, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu? Loại cấp bậc này cũng thu nhận?

“Nam sủng tam hào? Hạ Như Thanh ta thấy người điên rồi, nếu không uống lộn thuốc, cái này con nít chưa mọc lông hơi lớn này, người cũng sẽ có hứng.”

Bách Lý Lương không vui nâng lông mày, nguyên lai nữ nhân này còn có ham mê yêu thích trẻ con

“Ai.” Hạ Như Thanh thở dài một hơi, làm bộ rất bất đắc dĩ nói: “Còn không phải bởi vì Tiểu Lương người thân là nam sủng Nhị Hào, đến nay còn không chịu theo Bồn cung, Bồn cung tịch mịch khó nhin, đành phải có niềm vui mới ” Hạ Như Thanh có chút đáng thương nói lời nói này, tựa hồ vẫn là trách cứ Bách Lý Lương vứt bỏ nàng, trắng đã thành đen, xem ra nàng gần nhất là người có thời gian tăng trưởng.

“Đến, tiểu Lưu Ly, gọi một câu ca ca cho Bồn cung nghe một chút, tuy Bồn cung biết rõ người không phải rất yêu thích Bách Lý Lương, nhưng mà hắn dù sao cũng so với người sớm cùng Bồn cung.” Hạ Như Thanh cho Lưu Ly một ánh mắt, đâu có cái gì ủy khuất tình, nhưng thật ra là tự cấp ám hiệu cho Lưu Ly, làm cho hắn lại chinh Bách Lý Lương đây.

Lưu Ly lập tức nhận được ám hiệu của Hạ Như Thanh, cũng hiểu rõ ý của nàng, nguyên lai nữ nhân này thú vị như vậy, làm cho hắn không ngờ lại xứng với Hạ Như Thanh như thế, dùng đến tiếng nói ngọt như nhót mà hô một câu: “Mặt lạnh Nhị Hào ca ca.”

Lưu Ly len lén cười trộm , bất quá nghe thấy cái này mặt lạnh nam nguyên lai là Nhị Hào, nguyên bản tâm không thoải mái, lập tức liền khá hơn, ít nhất hắn không phải Nhất Hào

“Mặt lạnh Nhị Hào? ” Bách Lý Lương cắn răng nghiêng lợi nhìn Lưu Ly, nhất là cái Nhị Hào này, khi hắn nghe chói tai, hắn liền nổi giận đem thân thể nhỏ của Lưu Ly kia ôm đứng dậy, hắn đem mặt Lưu Ly lại gần, nói một câu: “Tiểu hài tử xấu xa, người có gan lập lại lần nữa “

“Mặt lạnh Nhị Hào ca ca, làm sao vậy? Không vui sao? Tốt lắm, ta liền đổi cái khác a, mặt băng sơn Nhị Hào ca ca, cái này như thế nào ? Nếu không thích, mặt đen Nhị Hào ca ca? Hoặc là hàm băng Nhị Hào ca ca? Ha ha, đều rất không tồi a ” Lưu Ly hướng phía Hạ Như Thanh nhìn thoáng qua, hắn vì thỏa mãn nàng mà nguyện vọng tà ác, chính là máu hạ rất lớn.

Bách Lý Lương càng nghe càng nổi giận, hận không thể phong bế miệng của hắn.

Vì vậy Bách Lý Lương liền thuận tay mà ném, muốn đem Lưu Ly văng ra.

113. Chương 113: Tiểu Lương Nam Sủng Đáng Thương

Mau buông Lưu Ly ra, vạn nhất té sẽ không tốt tiểu Lương người yên tâm, người đã thực là người của Bồn cung, bồn cung tự nhiên sẽ không bạc đãi người.” Hạ Như Thanh vội vàng nói ra một câu nói kia, nàng rất sợ Bách Lý Lương thất thủ một cái liền đem Lưu Ly cho ném ra ngoài ’ sau thành thiếu nào có thể tổn thất lớn, một cái kiếm tiền trắng trắng cứ như vậy chết, sao này tương lai nàng muốn xây dựng thanh lâu còn ai vào đây giúp nàng quản lý a.

Bách Lý Lương cho Hạ Như Thanh một cái liếc mắt, nàng đã mở lời hắn cũng không nên chối từ, nói sau tiểu quỷ này cũng không cần phải buộc mình tức giận. Vì vậy Bách Lý Lương đem Lưu Ly thả xuống.

Lưu Ly vừa rơi xuống đất, lập tức chạy tới bên người Hạ Như Thanh, thuận thế dựa vào trong ngực của nàng, làm bộ lớn tiếng gào khóc đến: “Thanh Thanh chủ nhân, mặt lạnh Nhị Hào ca ca thật là khủng khiếp a , Thanh Thanh chủ nhân, người ta rất sợ đó “

Bách Lý Lương nghe lời này lập tức liền hối hận đã thả hắn, “Người.” Kết quả hắn tức giận nói không nên lời

Hạ Như Thanh vì không cho sự tình quá nghiêm trọng lập tức điều tiết, “Tốt lắm tốt lắm, đều đừng làm rộn.” Dù sao nàng cũng xem cuộc vui không tệ lắm, thấy thu về rất tốt, từ nay về sau còn nhiều thời gian chứ sao.

Bách Lý Lương cũng không nói cái gì, cùng cái tiểu hài tử xấu xa này so đo chỉ biết hạ thấp thân phận của mình, vì vậy hắn chỉ vào Lưu Ly nói: “Hạ Như Thanh, cái tiểu hài tử xấu xa này rốt cuộc ở đâu ra? Sẽ không phải là người buộc a.”

Bách Lý Lương không vui chỉ cái đầu nhỏ của Lưu Ly, một đạo ánh sáng lạnh hung hăng thổi qua gương mặt của hắn, Lưu Ly xem thấy tâm mình lạnh. Hắn cảm giác Bách Lý Lương muốn nuốt sống hắn.

“Ách.” Hạ Như Thanh nghe Bách Lý Lương hỏi như vậy, suy nghĩ, nhìn “Tiểu bắt điểm” trước mắt, vì vậy ngược mắt hướng phía Bách Lý Lương hỏi đáp: “Hắn là xem như Bồn cung cứu a, hay là tại trong mật thất của sơn trại này phát hiện, vì vậy Bồn cung thấy hắn đáng thương liền cứu đi ra, xem nhân phẩm Bồn cung cao cỡ nào còn, thật sự là gọi một cái trăm năm khó gặp, thiên địa, quỷ thần khiếp.”

“Ta xem người là bởi vì quá biến thái, mới từ chỗ thiên địa quỷ thần khiếp.” Bách Lý Lương rất buồn bực cho Hạ Như Thanh một cái liếc mắt, nàng đương cứu người thú vị a, cái cứu không nên cứu, chẳng phải là tự rước lấy họa, khi hắn nhìn thấy, cái tiểu hài tử xấu xa này rất có tiềm chất của kẻ gây tai họa.

“Đi chết đi biến thái.” Hạ Như Thanh rất vô tình trả lời lại một cách mỉa mai, trừng liếc Bách Lý Lương, lại dám hoài nghi nhân phẩm của nàng, thật sự là muốn đánh, xem nàng có sửa trị hắn cho tốt không.

“Đúng rồi, mật thất? Người đi chính là cái mật thất kia, có phải là tại phía sau núi của sơn trại này có tấm bia đá bên cạnh? ” Bách Lý Lương mới nhớ tới chuyện này, lập tức hướng Hạ Như Thanh hỏi, nghĩ lập tức muốn nghiên cứu lại.

“Đúng vậy, tiểu Lương làm sao người biết Bồn cung đi? Không phải là người theo dõi Bồn cung chứ? ” Hạ Như Thanh nói nghe giống như mười phần trên chọc, lại kín đáo nhàn nhạt ra oai.

“Ta chỉ hiếu kỳ mà thôi, ta chờ người nửa ngày không thấy, liền tiến vào, chỉ có điều không phát hiện người, người rốt cuộc trốn ở đâu? Ta nửa ngày tìm khắp nơi cũng không thấy người ” Bách Lý Lương nhảy vọt qua chính là cái chủ đề vừa rồi, có chút chột dạ nhìn Hạ Như Thanh, hôm nay hắn sao thế này. Rồi, lại bị nữ nhân này làm cho ảnh hưởng tâm tình.

“Trong đó trống rỗng, bất quá cũng là nhờ hồng phúc của người, Bồn cung mới có thể cứu Lưu Ly ra ” Hạ Như Thanh nâng một nụ cười, vuốt vuốt khuyên tai ngọc trên đai lưng, nàng rất vinh hạnh nói cho Bách Lý Lương tin tức như vậy, lại lần nữa chờ mong biểu lộ của hắn biến thành màu đen.

Vì muốn tăng thêm lửa, Hạ Như Thanh đâm một câu: “Đúng rồi, tiểu Lương, người theo vào đó có phải là quan tâm an nguy của Bồn cung? Vẫn là không yên lòng Bồn cung không đối phó được cơ quan bên trong? ”

“Ngốc tử mới quan tâm người, ta chỉ quan tâm người gây tai họa cho người khác, phòng ngừa người đi ra ngoài làm bậy ” Bách Lý Lương mắt lạnh lẽo tựa hồ cũng muốn thiêu đốt, con người phóng hỏa lông lánh ra ngọn lửa sáng.

“Tiểu Lương, người thật đúng là không thành thực nói cho người biết a, kỳ thật Lưu Ly là ta tại trong mật thất đó cứu được, về phần như thế nào đi vào đâu rồi, còn nhiều hơn âm thanh cước bộ của người một chút, làm cho Bồn cung nhiều đời bình hoa này, kết quả Bồn cung cứ như vậy âm soa dương thác (ma sui quỷ khiến) cứu Lưu Ly ” Hạ Như Thanh cười tủm tỉm nhìn Bách Lý Lương, hai tay còn rất không an phận mà nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Ly.

Thong dong phi thường cao hứng, vui sướng hài lòng mà đùa với Bách Lý Lương.

“Chết tiệt, nữ nhân, người biết trong đó cơ quan có bao nhiêu khủng bố sao? Không chỉ có đo đếm nhiều, hơn nữa tính nổi lên rất mạnh, sờ tức thì phát ra, đã thương không chết, hơn nữa lại tiếp cận đằng sau, mật độ cơ quan thì càng cao, thật không rõ người là như thế nào cái gì đều nhìn không thấy được tình huống là trò chuyện với Quỷ Môn quan, nếu như người chết ở bên trong, chứ có trách ta không có thức tỉnh người ”

Bách Lý Lương tâm tình có chút kích động lên án hành vi của Hạ Như Thanh có chút không thương tiếc thân thể của mình, khá tốt nàng hiện tại lông tóc không tổn hao gì, bằng không hẳn cũng không biết làm như thế nào mà đem nàng cứu đi ra, dù sao cái mật thất này cơ quan thật sự rất lợi hại, tựa hồ xuất phát từ bút pháp của danh gia, thiết kế vô cùng khéo léo.

“Allah, Bồn cung không phải bình yên vô sự mà trở lại sao Bồn cung bất quá chỉ gây ra cho cơ quan nhỏ mà thôi, cũng không bị thương chỗ nào, bất quá Bồn cung cảm thấy người có vẻ nói không đúng, bởi vì đằng sau Bồn cung hoàn toàn không có đụng phải bất luận cái cơ quan gì.” Hạ Như Thanh có chút không toan tính nói, nhưng trong lòng thì âm âm coi trọng lời nói của Bách Lý Lương, bởi vì nàng mặc dù không có gây ra cơ quan, tuy nhiên nó cảm nhận được loại sát khí, loại sát khí chỉ có sát thủ mới có thể cảm nhận được. Mới thúc đẩy nàng không có gây ra cơ quan, bất quá thật đúng là vạn hạnh, từ quỹ môn quan chạy một vòng, rõ ràng bình yên vô sự mà trở lại.

“Người đi vào mật thất là vì cái bình phù kia sao? ” lời Bách Lý Lương nói ra, lập tức hấp dẫn chú ý của Hạ Như Thanh, nàng có chút quái lạ nhìn Bách Lý Lương, bởi vì lúc trước nàng cho rằng người nam nhân kia đã trở lại, vì vậy liền âm soa dương thác cứu Lưu Ly, nhưng lại không có bắt được bình phù, cái này nghe được Bách Lý Lương nâng lên bình phù, trong nội tâm đã sớm nổ tung hoa.

“Người chẳng lẽ lấy được? ” Hạ Như Thanh nuốt nước miếng một cái nhìn Bách Lý Lương, cái này nha, khi nào thì trở nên ngoan như vậy, hiểu được từ hành động của mình, đáng ngợi khen.

“Không có.” Bách Lý Lương nhàn nhạt nói, lại giống như một chậu nước lạnh khuynh đảo tại trên đầu Hạ Như Thanh, tức giận nàng liền phát run.

“Bỏ đi, người muốn cùng Bồn cung nói cái gì! ” Hạ Như Thanh khó chịu hướng Bách Lý Lương rống lên một câu, thật là hại nàng cao hứng hụt một hồi

“Bất quá, ta tính khuya hôm nay làm bình phù giả cho tốt, sau đó ngày mai lại tới một mèo đối thái tử.” Bách Lý Lương cùng Hạ Như Thanh nhìn nhau cười, hết thảy trong lòng đều hiểu rõ.

114. Chương 114: Đêm Khuya Cùng Hẳn Một Chỗ, Bí Mật

Đêm khuya tối tăm, mặt nước lạnh như băng bị gió đêm đánh úp lại, xuyên qua cửa sổ chưa đóng chắc, lọt vào căn cổ của Hạ Như Thanh, lạnh lẽo như rót vào xương cốt, đầu ngón tay lạnh buốt tựa hồ bỏ vào trong nước, lạnh tựa hàn ngọc, màn đêm đen cuốn tới, ừ ừ kéo đến bật kín không trung, tràn ngập một cổ nhàn nhạt ưu thương, Hạ Như Thanh lẳng lặng nâng mắt lên, nàng đã sớm đem Bách Lý Lương đuổi đi, hiện tại chỉ còn lại có hai người là nàng cùng Lưu Ly, nàng nhàn nhạt nhìn Lưu Ly, mình ôm lấy hai chân ngồi ở trên giường mềm mại, khẽ mở môi: “Lưu Ly, có một số việc người cũng nên nói cho Bồn cung a.”

Lưu Ly đột nhiên kinh ngạc một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt nhìn Hạ Như Thanh, quả nhiên nàng sẽ hỏi chính mình, Lưu Ly nâng mắt lên nhìn mắt bạc của Hạ Như Thanh, giống như dòng nước xoáy gây họa thâm sâu, vô cùng thâm thúy, làm cho người ta say mê, rồi lại làm cho không có người nào có thể tự kiềm chế, không thể thoát mái mà trốn thoát, luân hãm vào cảm tình, như mua dây buộc mình, không thể hô hấp nhất thời cảm giác tuôn ra.

“Người thật sự muốn biết sao.” Lưu Ly chuyển động môi mỏng, lẳng lặng đi tới Hạ Như Thanh, đi đến trước mặt của nàng, không động đậy động mà chăm chú nhìn nàng. lông mi gầy yếu khẽ giãn nhẹ, giống như Hồ Điệp gần tử vong, nhìn như trong suốt, yếu ớt lại kiên cường.

“Đối với, Bồn cung muốn biết, Bồn cung nhận định người, sẽ đối với hẳn trút xuống ” Hạ Như Thanh nhìn Lưu Ly có chút cô đơn, một câu nói nhẹ nhàng quanh quẩn bên tai của hắn.

“Cho nên ta muốn biết rõ người ” lúc này Hạ Như Thanh không dùng “Bồn cung” , mà là dùng “Ta” , lời nói rất đơn giản..., lại rất kiên định, nàng tin tưởng hẳn sẽ nói cho nàng biết, trực giác của nàng sẽ không sai

Lưu Ly bị lời nói của Hạ Như Thanh làm giật mình, chỉ là quan tâm hắn mà thôi sao? Một cổ tâm tình bắt đầu khởi động nhưng không ức chế ăn sâu trong tâm hắn, không ngừng cố gắng, hắn vượt lại đuôi lông mày, nếu như là lời của người kia, hẳn hẳn là có thể tin cậy.

Lưu Ly mở ra cặp mắt màu lam lạnh lẽo, nhàn nhạt mở miệng ra: “Kỳ thật thì bị những người kia ra tay trước, bởi vì nguyên nhân đặc thù, trong khi ta đang ngủ say, về phần ngủ bao lâu ta cũng không rõ lắm, có lẽ là? 1 năm, 5 năm, 10 năm, cũng có thể là trên trăm năm. . .

“Sư phụ của ta, chính là người đem ta phong bế tại quan tài bằng băng, cũng là người đem cái xiềng xích kia khóa chết ở trên tay của ta, hẳn vì để cho ta sống tiếp tục, hoặc là để cho ta bị nhìn thấy như dị nhân đến thế gian, mới ra hạ sách này ” Lưu Ly dùng mắt xanh quét qua Hạ Như Thanh, muốn nhìn một chút nét mặt của nàng.

“Ngủ mê nhân sao? ” Hạ Như Thanh nghe hẳn thuật lại, tò mò đánh giá, thế giới này còn có bao nhiêu điều nàng không biết ? Thực quá kỳ diệu, một cổ hám muốn tìm tòi ăn sâu tại trong nội tâm Hạ Như Thanh, mằm mống âm thầm phục kích.

“Có phải là có vương tử hôn người liền tỉnh? ” Hạ Như Thanh bất ngờ nói một câu, lại làm ặt đen của Lưu Ly mở ra, cái chủ nhân này trong đầu đang suy nghĩ gì a

“Thanh Thanh chủ nhân, người là từ thế gian mà đến a.” Lưu Ly cắt đứt lời nói trong đầu của Hạ Như Thanh, công kích Hạ Như Thanh.

Bí mật.

“Làm sao người biết ” Hạ Như Thanh mắt bạc nhìn hẳn, chuyện này mà ngay cả Kỳ Lạc Hi cũng không biết, cái yêu tinh này làm sao có thể biết được ?

“Bởi vì chỉ có người mới có thể mở khóa của ta ra, mà bản thân mình giống như là người dùng che tay giang sơn vậy ” Lưu Ly cười nhẹ nhìn Hạ Như Thanh, “Nhưng mà cũng là bởi vì người, ta mới có thể thức tỉnh “

“Bất quá ta rất không may, vừa tỉnh dậy đã bị đám người kia bắt cóc, nói cái gì muốn dùng ta tìm kiếm cái người kia từ thế gian đến, cũng là tìm kiếm người.” Lưu Ly buông lỏng con người, ánh sáng nhàn nhạt lưu chuyển, xem tâm tình của hẳn rất vui.

“Mà người có thể là người che tay giang sơn, còn có cái câu đồ gì sao? ” Lưu Ly bắt đắc dĩ cười cười, kỳ thật bí mật này liền chỉ có hẳn. có thể giải.

Hắn thoải mái biểu lộ sáng rực trên khuôn mặt nhỏ nhắn, sợi tóc đen nhánh cùng đêm tối giao hội lại làm cho da thịt băng thanh ngọc khiết ở trong đêm tối, ẩn ẩn phát ra ánh sáng nhẹ nhàng.

“Người vì cái gì cần Bổn cung? ” Hạ Như Thanh liếc nhìn Lưu Ly, rất hiển nhiên sư phụ của hẳn làm cho hẳn ngủ say là có mục đích , nhưng mà hẳn sống sót, lại cùng nàng có cái quan hệ gì đây ?

Sư phụ của hẳn nhất định là hồ ly tinh bậc nhất chính là nhân vật âm hiểm, không thể khinh thường.

Hạ Như Thanh nhú mày, bắt đắc dĩ nhìn Lưu Ly, muốn từ trong đó moi ra cái gì.

“Xác thực, bởi vì ta cần người giúp ta.” Lời nói còn chưa nói xong, cũng chỉ thấy thân thể yếu đuối của Lưu Ly trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như loại ánh trắng mờ yếu ớt.

Thổi bắn lên da thịt như bị lây một chút sương lạnh, môi mỏng phẫn nộ gắt gao nhếch, tái nhợt vô sắc, tựa hồ đụng vào sẽ nát.

Hạ Như Thanh đột nhiên bị cái tình huống đột phát này làm cho hoảng sợ, nàng mờ mịt nhìn Lưu Ly ngã xuống đất, vội vàng đưa tay ôm hẳn, nàng kinh ngạc nhìn Lưu Ly, “Lưu Ly, làm sao vậy “

“Lạnh quá, chủ nhân, ta lạnh quá.” Thân thể Lưu Ly có chút run, co rúc ở trong lồng ngực Hạ Như Thanh, thân thể mềm yếu không xương không ngờ dính sát thân hình Hạ Như Thanh như thế.

“Người trúng độc? ” Hạ Như Thanh nhìn môi mỏng trắng bệch của hẳn, thốt ra câu, hẳn cần nàng, là vì giúp hẳn giải độc

Sao?

“Thanh Thanh chủ nhân, người bây giờ hẳn là rõ ràng một chút a.” Lưu Ly rung động lông mi, hữu khí vô lực nói, hơi thở như phù du, rất là yếu ớt.

“Đau chết. Thanh Thanh chủ nhân, ta thật là khổ sở.” Lưu Ly nhăn lông mi, biểu lộ thống khổ không chịu nổi nhìn Hạ Như Thanh cả kinh, tựa hồ có trăm ngàn vạn kiếm thẳng xuyên qua trái tim của hắn, hung hăng xâm nhập vào bên trong, máu thịt tựa hồ như bị kiếm đâm thủng rồi ra, đau nhức kịch liệt chết lặng những thứ cảm quan khác, Lưu Ly chỉ cảm thấy ở thân hắn lạnh như băng giống như ở bên trong kho lạnh, khí lạnh ăn mòn thân thể của hắn, tàn phá lý trí của hắn.

“Lưu Ly.” Hạ Như Thanh bắt lực ở một bên nhìn bộ dạng thống khổ của Lưu Ly, gò má nho nhỏ hiện đầy nước mắt, nước mắt đau khổ xệt qua da thịt, lưu lại vết nước mắt nhàn nhạt.

Đổ mồ hôi chảy ròng ròng trên trán của hắn, sắc mặt tiêu tụy, loại này làm cho người ta đau lòng.

“Cứu ta. Thanh Thanh.” Lưu Ly có chút mơ hồ nói không rõ, lý trí mông lung làm cho hắn không phân biệt được gì cả, hắn chăm chú vây quanh eo của Hạ Như Thanh, đầu dán chặt lấy cổ của nàng, nghe mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể nàng.

Hương vị hoa mai, là ở trong rét lạnh có hương hoa mai.

“Lưu Ly, người phải cho ta cách thức cứu người như thế nào.” Hạ Như Thanh nhìn bộ dạng hắn thống khổ, cũng hết sức không đành lòng.

Lưu Ly càng phát ra tham luyến hương vị này, hắn từ từ tới gần, muốn càng nhiều, càng nhiều.

115. Chương 115: Tham Luyến Hôn

Lưu Ly chuyển môi đến môi mỏng của Hạ Như Thanh, bắt đầu lướt qua rồi ngừng lại, nhẹ nhàng ôn nhu mút vào cánh môi, đầu lưỡi xệt qua răng nàng, châm ngòi mẫn cảm của nàng, môi ướt át có chút khô, đầu lưỡi không ngừng vẽ hình môi nhỏ nhắn xinh xắn, không ngừng gặm thức ăn, xúc cảm non mềm, đầu lưỡi sợ run rơi thẳng vào tay phía sau lưng.

Lưu Ly mê ly hít cặp mắt, chỉ là hôn thuần khiết, lại thập phần chăm chú hôn, hắn tinh tế hôn nhẹ.

Hạ Như Thanh bị phong bế ở đôi môi, mắt nàng hung hăng nhìn Lưu Ly, chết tiệt, mới vừa rồi còn chết muốn sống, hiện tại lại tốt, hôn nàng, còn có khí lực như vậy, nhìn không ra hắn giống người trúng độc.

Quả thực, loại người sống còn muốn có tinh thần, Hạ Như Thanh rất là bất đắc dĩ rồi lại không dám đẩy hắn ra, rất sợ hắn không cẩn thận mà trúng độc bỏ mình.

Hạ Như Thanh mở to mắt bực nhìn Lưu Ly trước mặt, bất đắc dĩ nói thảm một câu: “Người đã khỏe chưa.”

“Chưa ” Lưu Ly mơ hồ không rõ nói một câu, triệt để đem Hạ Như Thanh phong bế lại.

“Người đủ chưa.” Hạ Như Thanh có chút thiếu kiên nhẫn, nàng hướng Bách Lý Lương thấp giọng uy hiếp, hận không thể trực tiếp đóng gói đưa hắn đến thanh lâu, cho những phú bà độc ác kia chơi, nàng còn có thể kiếm chút bạo lực.

“Chưa, chưa đủ đợi một lát nữa thôi.” Lưu Ly có thể đặt xuống miệng, hắn nhìn nhìn Hạ Như Thanh, khi hắn hôn lên môi Hạ Như Thanh tựa như gặp ma, hương mai say lòng người làm cho hắn quên mất thân thể lạnh đau thấu xương, luân hãm thật sâu vào trong mắt nàng, trói buộc thật lâu không thể thoát khỏi.

“Thanh Thanh. Người chính là giải dược của ta.” Lưu Ly cắn môi Hạ Như Thanh, máu đỏ tươi từ cánh môi chảy vào lưỡi của hắn, máu tại đầu lưỡi nhàn nhạt tan ra, tinh xảo như hoa mai, hắn không ngừng khuấy động lấy vết thương, mới lạ máu không ngừng tuôn ra, cảm giác tê dại điện giật cũng theo sóng mà đến, sợ run từ đầu lưỡi truyền lại đến phía sau lưng.

Cùng lúc đó tại trên vai trái Hạ Như Thanh, cái màu đỏ kia lúc này cũng bị bóng không thôi, cảm giác nóng rực làm cho Hạ Như Thanh cảm giác đau khó chịu, mỹ lệ diêm dúa lẳng lơ mơ hồ bay lên, phát ra loại yêu hỏa thuần túy, tựa hồ muốn thoát ly thân thể bay thẳng lên trời.

Đồng dạng hai người bị đau đớn tra tấn, dưới chân dây dưa nóng rực ở bên trong, dần dần sửa sang lại lý trí.

Hạ Như Thanh đẩy Lưu Ly ra, đi lên chính là một cái tát.

Ba

Tiếng bạt tai thanh thúy nhộn nhạo tại trong phòng, buổi tối đêm lạnh như nước quanh quẩn, gió đêm chưa bao giờ bay vào trong gian phòng đóng cửa sổ, trong trẻo nhưng lạnh lùng, u tĩnh, tựa hồ toàn bộ thế giới cũng chỉ còn lại có hai người các nàng.

“Thanh Thanh. . . .” Lưu Ly tựa hồ bị một tát này đánh thức, hần hai mắt nhập nhèm mở ra, đồng tử màu lam phát ra loại hơi thở thành thực, phẳng phất giống như bộ dạng hần vừa mới dùng xong hạt dung mạo trước.

“Bổn cung muốn nghe giải thích của ngươi. . . .” Hạ Như Thanh không vui nâng đuôi lông mày, tay ngọc nhẹ nhàng lau sạch lấy vết máu trên môi, vết thương nhẹ nhàng mông lung một tầng huyết sắc, ánh sáng mặt trăng bao phủ xuống xinh đẹp vạn phần.

“Hàn độc của ta, máu của ngươi có thể giải. . . .” Lưu Ly vượt vượt chỗ bị đánh, làn da trắng lạnh của hần có chút sưng đỏ.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, rất là không phối hợp.

Cảm giác có chút đau đớn làm cho Lưu Ly nhíu nhíu mày, Thanh Thanh chủ nhân ra tay thật đúng là hung ác, một chút cũng không nể mặt.

“Bằng không ngươi sẽ chết sao?” Hạ Như Thanh chăm chăm vào Lưu Ly, con mắt bạc âm thầm đảo qua một chút do dự, máu của nàng có thể cứu sống hần sao?

Đang ngủ say, hần vừa mới có thể sống đến bây giờ.

“Nếu như ngươi muốn sống, Bổn cung sẽ đáp ứng ngươi. . . .” Hạ Như Thanh nâng khóe miệng cười, nhìn mắt Lưu Ly như chết trong nước sâu, nhưng nàng nghĩ cứu hần, tâm đều liều chết, nhưng sống lại, sẽ làm sao?

“Thanh Thanh chủ nhân, kỳ thật nếu như ngươi không muốn nói, ta cũng không quan tâm, đối với ta chết thực đã nhìn rất thấu. . . .” Lưu Ly không ngừng hướng Hạ Như Thanh nói, ngữ khí không quan tâm có điểm làm cho Hạ Như Thanh cảm thấy không vui.

Hạ Như Thanh nắm cầm của hần, một đôi con mắt bạc như lưỡi dao khóa chặt hần, “Nói, ngươi phải sống sót. . . .”

Không thể nghi ngờ ngữ khí làm cho đáy lòng Lưu Ly có chút rung động, hần nâng mắt nhìn Hạ Như Thanh, nàng muốn hần sống sao? Nhưng mà hần thật sự có thể sao?

Trong đáy lòng sóng gợn từng chút mở rộng phạm vi, biểu lộ có chút động dung, làm cho người ta thấy được hy vọng sống sót. Nếu quả như thật, như vậy hần phải sống sót, vì nàng sống sót.

Lưu Ly đóng hai mắt lại, lông mi run rẩy biểu hiện ra bất an của hần, môi mỏng có chút trắng trở nên phát run nói: “Ta, Lưu Ly, phải sống sót. . . .” Vì Hạ Như Thanh mà sống sót, đời đời kiếp kiếp vĩnh không coi nhẹ sinh mạng của mình.

Thấy Lưu Ly nói như vậy, Hạ Như Thanh dần dần buông tay nắm cái cầm của hần ra, dấu vết màu đỏ nhẹ, khắc ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hần.

“Vì cái gì muốn cứu ta. . . .” Lưu Ly có chút không hiểu nhìn Hạ Như Thanh, nàng rõ ràng có thể. . . .

Nàng không tin nàng có thiện lương như vậy, có thể đối với hần hiếu kỳ sao?

“Bổn cung đã nói, ngươi là người của Bổn cung, mà sinh tử của ngươi chỉ có ta có thể cân nhắc quyết định” bá đạo nói một lời, làm cho Lưu Ly sợ hãi, thật bá đạo, nữ nhân cuồng ngạo, hần nhẹ nhàng câu dẫn ra nụ cười nhạt, đột nhiên phát hiện quyết định của mình là đúng, nàng có lẽ là người hần có thể dựa vào.

“Hơn nữa, nếu như người chết, sẽ không ai giúp Bồn cung tàn bạo Bách Lý Lương ” Hạ Như Thanh thời khắc nghiêm túc này vẫn không quên nhạo báng hắn, cong môi cười, ánh trăng chiếu rọi, lại mang theo vẻ cô đơn.

Nàng cô đơn, còn không người giao thiệp.

“Cái mặt lạnh nam kia sao? ” Lưu Ly cũng không khỏi cười cười, nhớ tới đối lời nói của hắn và chính mình có chút ngây thơ, liền buồn cười, Bách Lý Lương kia cũng là thích Thanh Thanh chủ nhân a, bất quá thật đúng là rắm thú!

Chết không thừa nhận, nhìn hắn sát khí thế làm sao chinh hắn, dù sao hắn là Nhị Hào, mình chỉ là cấp bậc tam hào, nhưng mắt hắn sẽ hết sức chú ý!

“Bất quá cũng đừng đùa quá đến mức phát hỏa ” Hạ Như Thanh liếc nhìn Lưu Ly, hắng giọng một cái rất có phong độ mà đáp trả.

“Chắc chắn, Thanh Thanh chủ nhân, kỳ thật trong lòng người đã sớm vui mừng a còn không thừa nhận.” Lưu Ly nho nhỏ “Khinh bỉ” Hạ Như Thanh một chút, gập qua da dầy, chính là chưa thấy qua vô sỉ đến loại trình độ này .

Lưu Ly âm thầm đắc ý, vạch trần kế hoạch tà ác của Thanh Thanh chủ nhân là nhiệm vụ cuối cùng của hắn.

“Xú tiểu tử, mới vừa rồi còn phải chết muốn sống , Bồn cung muốn đem quần của người lột ra, đánh? ? ! ” Hạ Như Thanh thuận thế muốn bắt Lưu Ly

Bất quá oa nhi này phản ứng cũng rất nhanh, như dạng cá chạch, chạy ra ngoài.

“Có gan thì đừng trở về! ” Hạ Như Thanh thấy Lưu Ly chạy đi khó chịu gào thét.

“Ta đi tìm mặt lạnh Nhị Hào nam sủng.”

Thanh âm thanh thúy, quanh quần ở trên không trong phòng rộng rãi, tiếng bước chân sâu kín triền miên không ngớt nhộn nhạo.

116. Chương 116: Lại Tìm Hiểu Mặt Thát Sơn Trại

Ngày hôm sau, lúc Hạ Như Thanh mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, mông lung nhìn toàn bộ trong phòng, đột nhiên một dung nhan xuất hiện ở trước mắt.

“Quý a.” Hạ Như Thanh lúc này lần tới “Mặt” một chút,”Lưu Ly, người phải gió à người không đi ngủ cùng Bách Lý Lương sao? ”

“Thanh Thanh chủ nhân, ta ‘ quốc sắc thiên hương ’ nào có quý quái như vậy, cho người ái mộ một phen a.” Lưu Ly di chuyển thân thể, chậm rãi gần sát tới Hạ Như Thanh.

Đột nhiên nhớ tới tối qua sao hắn thê thảm như vậy, chính mình khổ không thể tả. Không biết Hạ Như Thanh là cố ý hay là cố toan tính gì, cái này có khác nhau sao. hết lần này tới lần khác không nói cho hắn biết Bách Lý Lương đang ở nơi nào, làm hại cả buổi tối ở bên ngoài, làm bạn với gió lạnh, mặt trăng mờ, thật sự là quật ngã đến chết.

Mà ngay cả trên mũi “trái cây đông lạnh” cũng bắt đầu khởi động không ngừng.

“Còn ngủ nữa a ta không bị đông chết là phúc lớn mạng lớn” Ngấm lại đêm qua hắn thê thảm đến vậy, hắn vừa lôi vạt áo hai tay lại ôm, hy vọng có thể ấm áp một chút.

Hạ Như Thanh không nhìn thẳng, ném hai cái long não cho hắn, hắn không phải yêu thích mát mẻ sao, nhiệm vụ hắn hoàn thành tốt lắm.

Đột nhiên một thân ảnh lác lác ở trước cửa, cảm giác lạnh khắc nghiệt đánh úp lại, Bách Lý Lương đang mặc quần áo màu đen, lẳng lặng đứng lẳng tại cửa ra vào , một đôi mắt lạnh lẽo gắt gao chăm chăm vào

Lưu Ly, cái tiểu hài tử xấu xa này như thế nào còn ở tại trong phòng Hạ Như Thanh, nữ nhân này chẳng lẽ không biết viết hai chữ “Kiểm điểm” như thế nào sao?

“Bách Lý Lương, ngươi đừng mỗi lần đều xuất quỷ nhập thần như vậy, làm trái tim nhỏ của Bồn cung sợ” Hạ Như Thanh vỗ vỗ ngực, làm bộ sợ sệt nói, trong mắt bạc lại tràn đầy trêu tức.

“Đừng nói nhảm nữa, hôm nay không phải nói đi mật thất, mà ta cả đêm tìm người chế tác tốt làm giả binh phù.” Bách Lý Lương nhướn lông mày, một đêm không ngủ, tuần nhan tuyệt mỹ hiện lên vẻ mặt nhọc, môi mỏng cũng có chút khô khốc.

“Có thể là quá 3 ngày, Bồn cung có chút mau quên. Bất quá tiểu Lương, ngươi thật đúng là sẵn sóc Bồn cung a, Bồn cung còn chưa có phân phó ngươi đi làm, ngươi liền sớm hoàn thành, đáng ngợi khen. . . .”

Hạ Như Thanh từ trong tay Bách Lý Lương lấy ra mảnh binh phù nghiên cứu, khuynh hướng nhăn nhui mềm mại không tẻ, hình dạng bản đồ mô phỏng cũng có tám chín phần giống, nếu như không phải chính miệng Bách Lý Lương nói cho nàng biết đây là giả, bằng không nàng cũng sẽ bị đánh lừa.

“Đến lúc đó, vạn nhất đùa mà thành thật, thật sự dùng giả đánh thật thì làm sao bây giờ? Bồn cung cũng không muốn phạm loại sai lầm cấp thấp này.” Vạn nhất đến lúc đó, những người bị gạt kia, thật sự không nhận ra binh phù, nàng chẳng phải là tổn công chuẩn bị một hồi sao?

“Cái này yên tâm, ta thực đã chuẩn bị xong, cái binh phù này chỉ cần dính nước sẽ tan ra, nhưng mà chỉ biết cái binh phù này là giả.” Bách Lý Lương nâng khóe miệng lên, lộ ra một nụ cười sáng lạn.

“Được rồi, chúng ta theo đó hành động. Đúng rồi Lưu Ly, ngươi trước ngoan ngoan đợi ở chỗ này, ngàn vạn đừng để cho người ta phát hiện ngươi.”

Hạ Như Thanh dặn dò đối với Lưu Ly, dù sao buổi tối nghe Bách Lý Lương nói mật thất có nhiều cơ quan , vạn nhất không cẩn thận mà gây ra, nàng cũng không có dư lực để có thể chiếu cố đến hắn , huống hồ hắn cũng mới từ chỗ đó ra, hiện tại lại đi vào, lỡ không ra được, đây không phải là uống phí sao!

“Thanh Thanh chủ nhân. Ta không muốn a” Lưu Ly phát huy thanh âm nhỏ vô địch của hắn, tiếng nói ngọt ngào đến bên tai Hạ Như Thanh.

117. Chương 117: Tình Huống Đột Phát

Nhìn như gạch đá có chút dao động, không khỏi nhăn lại lông mi chữ bới , “Uy , Bách Lý Lương, không phải tìm người chế tác chính là cái binh phù giả kia quá nhẹ sao? Cho nên mới phải như vậy? ” Hạ Như Thanh suy nghĩ bắt tay vào lấy binh phù thực, giống như cái hàng giả kia nặng một chút hơn vậy, hiển nhiên binh phù chất liệu rất không bình thường.

“Không nghĩ tới cái sơn trại nhỏ nhỏ này cũng có loại cơ quan này ” Bách Lý Lương không khỏi sợ hãi than, nhìn mật thất có chút tối tăm, hai mắt mới thả ra ánh sáng.

“Vậy làm sao bây giờ.” Hạ Như Thanh ném cái khinh thường cho Bách Lý Lương, đến lúc nào rồi lại còn sợ hãi cái này, trước còn không biết xấu hổ nói nàng, dựa vào nàng xem, người “Bình tĩnh” chính là Bách Lý Lương mới đúng.

“Cái này nói khó không khó, nói đơn giản không đơn giản.” Bách Lý Lương từ trong tay áo móc ra cái trân châu xanh ngọc, đưa cho Hạ Như Thanh.

“Đó, lấy nó biến thành bột phần chiếu vào trong hộp báu, ta nghĩ đại khái cái sức nặng này chênh lệch sẽ không vượt qua cái sức nặng trân châu này, chỉ phải dựa vào cảm giác , tung ra nhiều hơn tung ra thiếu đều không được.”

Cái này còn gọi đơn giản, Hạ Như Thanh không khỏi chữ bới, nếu không nàng duy trì làm cái này, hôm nay đoán chừng phải chết

Hạ Như Thanh vừa tiếp nhận trên châu liền khó khăn, tạo thành phần trên châu? Nàng không có nội công, hơn nữa đánh nhau đều là dùng xảo lược, đừng nói bóp nát, chính là tạo thành khối trên châu cũng không được.

“Uy uy, giúp Bồn cung bóp nát nó.” Hạ Như Thanh lại đem trên châu trả lại cho Bách Lý Lương, dạng lại phân phó mệnh lệnh, nàng không có nội công cũng không tính là mất mặt a.

“Khụ khụ, nguyên lai người thật sự.” Lúc này là im lặng thảng tiếng động, Bách Lý Lương nhìn mắt Hạ Như Thanh, nhanh chóng tiếp nhận trên châu, vận dụng nội lực, hai ngón tay trực tiếp dùng sức nhấn, trên châu mượt mà biến thành màu bột phấn bạc, cẩn thận rõ ràng, tại trong mặt thất tối tăm, tản mát ra ánh sáng bạc, mỹ lệ tuyệt luân.

Vì vậy Bách Lý Lương đem trên châu mài thành phần bỏ xuống trong lòng bàn tay Hạ Như Thanh, cảm giác lạnh như băng làm cho người ta quả thực cảm giác được sự hiện hữu của nó

“Ta cứ mang theo như vậy, lỡ thất bại, chúng ta liền thật sự phải chết ” Bách Lý Lương có chút nghĩ mà sợ, lần này toàn bộ đều đặt ở trên người Hạ Như Thanh. Bất quá xem động tác nàng chuyên nghiệp như vậy, thật sự làm cho người ta không đem nàng cùng một loại nghề gắn liền lên.

“Yên tâm vạn nhất chết, vậy Bồn cung sẽ chôn cùng người, người hẳn là cảm thấy vinh hạnh.” Hạ Như Thanh rất yên tâm đối Bách Lý Lương nói , vỗ vỗ bờ vai của hắn, giống như ban cho hắn cái thứ tốt gì vậy.

Bách Lý Lương bị lời nói trực tiếp của Hạ Như Thanh làm cho té ngã, nữ nhân này có tất yếu mỗi lần đều đem hắn chinh thắng như vậy không, thật sự là tổ tiên hắn, đời trước, đời trước trước nữa, thiếu nợ nàng.

Hạ Như Thanh tập trung tinh thần chăm chăm vào hộp báu, dẫn đo bắt tay vào trong lấy phần trên châu, hướng trong hộp báu vung đi như sao, ngay khi vung xác bột phấn thì đột nhiên tay nàng run lên đem tất cả bột phấn đều rót vào trên gạch đá , Bách Lý Lương cũng thấy mà kinh hồn táng đảm.

Ngay tại thời điểm Bách Lý Lương cho rằng hai người sẽ chết, gạch đá ngừng rung chuyển.

Đã an toàn.

“Bị người hù chết.” Bách Lý Lương thở ra một hơi, rốt cục an tâm.

“Bồn cung làm việc người vẫn chưa yên tâm? ” Hạ Như Thanh nhú mày, quay đầu lại nhìn nhìn Bách Lý Lương, nàng có độ tin cậy thấp như vậy sao?

Cũng là bởi vì người mới lo lắng.

Đương nhiên Bách Lý Lương chỉ là nói thầm trong lòng, trên miệng lại nói: “Yên tâm đương nhiên yên tâm có người ở đây ta làm sao có thể lo lắng ?” Bách Lý Lương cứng ngắc kéo ra nụ cười, khô khốc không thôi.

“Bỏ đi, người còn cười là tốt rồi, cười đích thực hèn mọn.” Hạ Như Thanh kéo cái hòm ra, thu hồi binh phù, đi ra ngoài

Hắn? Hèn mọn?

Bách Lý Lương lập tức hóa đá.

“Tiểu Lương, đừng ngây ngô nữa, Bồn cung đi ra ngoài trước.” Hạ Như Thanh đạp vào trên bước chân, cẩn thận đi , hướng Bách Lý Lương ở sau lưng phát phát tay, ít nhất hiện tại nàng nhất định phải chạy về, bởi vì Lưu Ly còn ở một mình trong phòng, vạn nhất bị phát phát hiện ra, nàng cũng phải mau chóng chạy trở về cứu.

Liền chính thời điểm Hạ Như Thanh đi, hàng nhái đó thì bắt đầu thay đổi rồi.

Hạ Như Thanh vội vàng nện bước nhanh hơn, sương mù trên núi đã rút, lộ ra hình dáng cứng cỏi, ngọn núi cao ngất sừng sững không ngã, nặng gắt như lửa cũng dần dần lộ ra.

Ngay tại thời điểm sắp tiếp cận gian phòng của mình, nàng trông thấy đội người hầu nhỏ tạo thành đội ngũ, chậm rãi cái hướng kia đi tới, xem ra là muốn tới tìm nàng.

Hiện tại nếu như từ ban ngày mà đi vào nhất định sẽ bị đánh, không có cách nào, đành phải từ cửa sau tiến vào.

Vì vậy Hạ Như Thanh cất dấu thân hình, xuyên qua trong rừng rậm, dùng tốc độ nhanh chóng đi đến cửa sau gian phòng nghỉ.

“Lưu Ly ” Hạ Như Thanh ở phía sau cửa sổ nhẹ giọng hô hoán tên của hắn, hy vọng có thể có người đáp ứng nàng.

“Thanh Thanh chủ nhân, người đã trở lại? ” Lưu Ly vui mừng nói, nhìn quần áo Hạ Như Thanh dính đầy mưa, không khỏi thất vọng rồi một chút, sớm biết hắn như vậy cũng đi theo cho rồi.

“Mau mở cửa sau ra.” Hạ Như Thanh dán dưới cửa, thấp giọng nói, rất sợ gần đó sẽ có người đi qua.

“Ân ân.” Lưu Ly di động thân thể nhỏ, đi ra đằng sau, chỉ nghe thấy tiếng bước chân lép xẹp tại bên tai chậm rãi vang lên.

“Kết ”

Cửa mở.

“Thanh Thanh chủ nhân, các người có làm xong không? ” Lưu Ly hướng sau lưng Hạ Như Thanh nhìn quanh, nhưng không thấy thân ảnh Bách Lý Lương.

“Bổn cung ra tay, hết thấy thuận lợi.” Hạ Như Thanh đi vào, rót một chén nước trà, nhuận họng của mình.

“Cái kia, mặt lạnh nam ? ” Lưu Ly có chút kỳ quái, Hạ Như Thanh đã trở về, về lý thuyết Bách Lý Lương cũng phải trở về mới đúng chẳng lẽ hắn lại đổi tính rồi?

“Hắn a.”Hạ Như Thanh nghĩ nghĩ.”Hắn.”

“Hắn phong lưu khoái hoạt đi.” Hạ Như Thanh tùy tiện mà viện lời nói dối, bởi vì bây giờ nàng thật không dễ nói Bách Lý Lương đi đâu, bất quá hắn hẳn là lập tức sẽ đến a.

“Phong lưu khoái hoạt? ” Lưu Ly co quắp khóe miệng, dựa vào hắn xem, hắn là bị Hạ Như Thanh cho chỉnh phong lưu khoái hoạt a, chủ nhân này còn thật sự là người gây tai họa, bất quá hắn thích

Đột nhiên, vừa lúc đó, cửa trước có người gõ.

“Cốc cốc cốc ^ “

“Công tử, người ở đâu? ” – giọng nữ thanh thanh thút từ ngoài cửa bay vào.

“Ở đây, có chuyện gì? ” Hạ Như Thanh lạnh nhạt đáp, lại hoảng sợ mà cho Lưu Ly tránh ở dưới giường, dù sao hiện tại không thể làm cho các nàng biết có Lưu Ly tồn tại.

“Công tử, chúng ta vào đó ” đột nhiên cửa bị mở ra, một trận gió thổi qua, thẳng vào mặt gò má.

“Công tử, hôm nay là ngày vui người cùng tiểu thư chúng ta, tiểu thư phái người xin ngài đi qua thử xem hỉ phục, nhìn xem có cái gì cần sửa , nếu không hài lòng cũng sẽ mau chóng sửa chữa.”

Chuyện đó, làm cho hai người trong phòng lập tức giật mình.

118. Chương 118: Thử Đồ Phong Ba

Hạ Như Thanh nâng mắt lên nhìn thấy rất nhiều người, đưa tay nhỏ phân phó , “Các người đi trước đi, Bổn cung.”

Bọn người hầu gật đầu bộ dạng phục tùng, nhìn lẫn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người, đều toan tính mà nhẹ gật đầu.

“Đúng vậy, công tử. Nếu công tử không rõ đường đi, chỉ cần hướng người qua đường hỏi một chút, là đến nơi! ” – người thị nữ đầu lĩnh nâng đỡ thân thể hướng Hạ Như Thanh, buông mắt, cung kính nói, âm thanh nhẹ giòn không cảnh.

“Biết rõ, thông tri đại tiểu thư nói bản công tử lập tức tới ngay ” Hạ Như Thanh phát tay áo phân phó, loại tóc đen thả tại vai trái, tản mát ra hương mai sâu kín.

“Vâng ạ.” Mọi người lên tiếng thối lui, gió nhẹ thổi qua, bầu trời hiện ra màu xanh, điểm ngữ hoa hương, đều tinh khiết như vậy.

Đổi sau khi toàn bộ các thị nữ lui ra, Hạ Như Thanh đem Lưu Ly tránh ở dưới giường kéo ra ngoài.

“Người đều nghe thấy được a.” Khuôn mặt Hạ Như Thanh mặt bất đắc dĩ nhìn hẩn, hiện tại nàng đi, đến lúc đó chỉ có Lưu Ly tiếp ứng Bách Lý Lương, bất quá hai người bọn hẩn đứng cùng một chỗ, nàng thật đúng là sợ xảy ra nhiều loạn gì.

“Ý kia là, ta lại một mình ở trong phòng này? ” Lưu Ly nghiêm mặt có đen một chút, buổi sáng hẩn đã buồn bực ở trong này, giống như hẩn lại trở về thăm kịch, cùng việc hẩn bị giam tại trong mật thất có cái gì khác nhau a!

“Lần này không giống, lần này có một nhiệm vụ cho người ” Hạ Như Thanh ho khan, tiếng nói trong veo nói ra, chăm chăm vào mắt màu lam của Lưu Ly

Ánh mắt mang theo một tia kế hoạch đặc ý .

“Khẳng định không có chuyện gì tốt.” Lưu Ly cái miệng nhỏ nhắn khô quắt, bất mãn la hét, lông mi mảnh mảnh nhàn thành đoàn, hai gò má phần nộn không khỏi dính chút tro bụi ở đáy giường, có chút hôi.

“Người cũng biết Bồn cung phải đi mặc thử cái hỉ phục kia.” Hạ Như Thanh âm điệu trêu chọc, rũ mắt xuống hướng Lưu Ly nói: “Sau khi, tiểu tử Bách Lý Lương kia trở về không nhìn thấy Bồn cung, Bồn cung hi vọng người giúp Bồn cung tiếp ứng chút, cùng hẩn đến khuê phòng kia, đến lúc đó, Bồn cung còn có an bài khác “

Hạ Như Thanh chăm chú nhìn Lưu Ly, không muốn bỏ qua biểu lộ trên mặt hẩn bất luận là cái gì.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hẩn do trắng biến vàng, lại biến xanh, lại biến màu đỏ, cuối cùng hóa đá thành màu đen.

“Ta cùng cái mặt lạnh kia? ” một lúc sau, lạnh lẽo tuôn ra một câu.

“Ngoan a, tiểu Lương rất nhanh sẽ trở lại, Bồn cung có chuyện trọng yếu cần ‘ ủy thác’ hẩn.” Hạ Như Thanh triển khai mỹ nhân kế, không ngừng xoa nắn tóc đen Lưu Ly .

“Ủy thác? Ta xem là cưỡng ép thực hiện a.” Lưu Ly kéo khóe miệng ra, nghe Hạ Như Thanh nói đường hoàng như vậy, thật đúng là người thứ nhất mà sử ghi lại a. Nếu như là cả Bách Lý Lương hảo sự, như vậy hẩn ủy khuất một chút cũng tốt lắm, ai, hẩn chính là thiện lương đáng yêu như vậy .

Hạ Như Thanh cũng gượng cười, thật là “Ủy thác” a.

Ủy khuất hẩn mặc hỉ phục của nàng “Chú rể “.

Nàng bất quá là tinh giản một chút câu nói mà thôi.

“Được rồi bất quá nhớ rõ đền bù tổn thất ta ” Lưu Ly càng nghĩ, vẫn cảm thấy như vậy rất có lời, mình đã có thể tìm được chuyện cho Hạ Như Thanh ban thưởng, cũng có thể nhân cơ hội chính Bách Lý Lương, chuyện tốt cũng không mất.

Miệng Hạ Như Thanh thoát ra một câu khóc, lẫn lộn tiếng quảng châu

Lưu Ly, vạn nhất hẩn tính tình nhỏ nhen cùng Bách Lý Lương náo loạn ra, nàng thật sự sẽ cùng với tiểu thư sơn trại kia kết hôn

Trên đường đi, Hạ Như Thanh chiếu theo lời những người từ các phương hướng đi đến kia, dần dần phát hiện cảnh vật chung quanh cơ hồ thay đổi hình dạng.

Hoa thêu nhu mỹ (vừa mềm mại vừa xinh đẹp) dần dần dày đặc cương nghị lên, say mê mắt người, màu thêu tung bay, cảnh thêu uyển chuyển khúc chiết, hợp với mũi hoa béo mập, càng thêm kiều diễm tươi đẹp, mùi thơm xông vào mũi, nồng nặc vừa thích hợp.

“Công tử người tới rồi.” – giọng nữ thanh thanh uyển chuyển từ đằng xa phiêu lãng tới.

Mộc Thuần Hi mang đai lưng quần màu tím la, bên cạnh góc áo thêu lên hoa màu vàng, hoa văn màu trắng nhạt bắt quy tắc phân bố tại trên quần áo, thanh lệ nhưng không mất vẻ đẹp sang trọng, xa mỹ lại không mất thanh nhã.

Lại bên cạnh thêu hoa tôn lên thật thú vị, phần trang điểm sơ qua mặt; chủy thêu hoa, càng làm cho phần tinh xảo này tăng thêm hơn mấy phần xuân sắc.

“Mỹ nhân công tử, ta chờ ngươi đã lâu, hôm nay là ngày vui của chúng ta, tuy ta biết rõ tại dân gian những người tân hôn kia đều phải không gặp mặt trước, nhưng mà hôn lễ lần này của chúng ta quá vội vàng, mặc kệ những cái tục lệ gì, hôm nay ta muốn tới sớm hơn ” Mộc Thuần Hi vừa thuận thế ngã vào trong ngực Hạ Như Thanh, thấy các tiểu đệ sơn trại kia đi ngang qua bên cạnh, một cái so với cá đỏ mắt. Rất muốn nhào lên đem Hạ Như Thanh đánh ột trận.

“Tiểu thư thật đúng là, không câu nệ tiểu tiết a, so với nữ tử bình thường càng sáng khoái tại hạ chỉ dám bội phục ” Hạ Như Thanh trong lời nói ẩn vượt , cho thấy nàng đối với nàng kia không có tình yêu nam nữ, để tránh đối kháng với Dạ Hàn Quốc, chính mình thoát thân không tốt.

“Đâu có đâu có.” Mộc Thuần Hi không tốt chút ít toan tính nói, nguyên lai mỹ nhân công tử cũng biết khen người, chỉ có điều nàng ẩn ẩn cảm thấy có hàm nghĩa khác

Thôi đi, vẫn là đừng suy nghĩ nhiều.

“Mỹ nhân công tử, chúng ta vẫn là đi thử xem hỉ phục a ” Mộc Thuần Hi nắm lấy quần áo Hạ Như Thanh, muốn đem nàng kéo vào trong .

“Tiểu thư, mỹ nhân hai chữ xưng hô này, thật đúng là rất khác biệt a ngươi sẽ không sợ giỡn quá hoá thật sao? ” Hạ Như Thanh mang theo một nụ cười, nhìn Mộc Thuần Hi, nàng thực đã mơ hồ nói cho nàng ấy biết mình là một nữ tử, về phần nàng ấy hiểu hay không chính là chuyện của mình

“Công tử thật đúng là biết nói đùa.” Mộc Thuần Hi cong môi cười, nhưng có chút ẩn ẩn phát khô.

Trên thế giới sẽ không có chuyện tình như vậy phát sinh ở trên người của nàng a.

Mộc Thuần Hi lập tức xóa đi chuyện Hạ Như Thanh có thể là nữ nhân.

Như trước quán quít lấy hân đi vào chỗ thử đồ.

“Công tử người xem, những y phục này có hài lòng không? ” Mộc Thuần Hi hướng vài tên thị tỳ phát phát tay, mệnh lệnh các nàng đem hỉ phục đi chỉnh lại suốt đêm rồi trình lên.

Chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh màu đỏ, chiếu đến quần áo màu trắng của nàng , có chút bắt mắt phá lệ.

Chỉ thấy có tỳ nữ không ngừng từ trong phòng lấy ra hỉ phục, có màu nâu đỏ, màu đỏ thẫm, đỏ thẫm thuần chánh, còn có hơi chéch hồng.

Thực chỗ tầng tầng lớp lớp, chồng chất đa dạng.

“Mộc tiểu thư, cái này, cũng quá nhiều đi.” Hạ Như Thanh nhú mày, nếu như đều phải mặc thử những thứ này, ít nhất phải dùng mấy tiếng đồng hồ mới có thể xong, đợi sau khi nàng chọn xong, chẳng phải trực tiếp đóng gói mà thành thân sao.

Nàng còn có thời gian đâu mà đi “Ủy thác” Bách Lý Lương a

Tuyệt đối phải nghĩ biện pháp

119. Chương 119: Chỉ Mặc Hỉ Phục Màu Trắng Nhạt

Vì có thể tận khả năng giải quyết nhanh, Hạ Như Thanh nhanh chóng “Quét” những lễ phục này, đột nhiên một kiện hỉ phục chen vào mi mắt Hạ Như Thanh

“Mộc tiểu thư, liền cái này đi, những thứ khác ta đều thấy quá mức tươi đẹp tầm thường.” Hạ Như Thanh khẽ liếc qua những quần áo trên tay tỳ nữ kia, Y Y quên xem qua, chỉ vào một kiện hỉ phục màu trắng nhạt .

Chỉ thấy quần áo này may tinh tế, cổ áo cùng ống tay áo đều có hoa văn thêu tinh xảo, vài tia màu xanh nhạt dây nhỏ tùy ý không theo quy luật thêu trên hoa, tao nhã. Hình thức rất khác biệt, phối hợp trang sức mỹ lệ, tự nó tạo ra một sự đặc sắc.

“Mỹ nhân công tử, cái này màu hồng phấn” Mộc Thuần Hi có chút khó xử nhìn hỉ phục màu hồng phấn đó, bởi nàng không biết Hạ Như Thanh có hài lòng với các quần áo này không, nên đặc biệt sai người may nhiều kiểu dáng quần áo mới, chỗ màu sắc vải vóc này cũng rất khan hiếm, có chút bất đắc dĩ, nguyên bản cái hỉ phục này nên dùng màu đỏ chót tạo thành mà lại dùng hồng phấn. Chính là nàng sao biết được Hạ Như Thanh lại vừa vặn chọn trúng cái vật này, chính là đại hôn chú rể đều là mặc đồ màu đỏ, nào có người mặc màu hồng phấn , nên làm sao bây giờ.

Mộc Thuần Hi nhăn lông mày lại, bất đắc dĩ nhìn Hạ Như Thanh.

“Mộc tiểu thư, như thế nào , có thể chứ? Nhưng mà, mộc tiểu thư người không phải nói dựa theo yêu thích của ta sao? Như thế nào lại” Hạ Như Thanh từ tỳ nữ bên cạnh cầm lấy hỉ phục hồng nhạt, nhún mày, nhìn phản ứng của Mộc Thuần Hi. Giờ phút này, nàng là hi vọng Mộc Thuần Hi trách yêu cầu có chút vô lễ .

Nhưng mà, nàng đổi lời nói kế tiếp Mộc Thuần Hi, làm cho hôn mê triệt để .

Mộc Thuần Hi thấy ánh mắt của Hạ Như Thanh, cắn cắn răng, màu hồng phấn thì màu hồng phấn, coi như là màu đỏ a.

Chính là đại hôn của nàng, chú rể lại mặc màu trắng nhạt, sẽ là người sinh ra tiếc nuối sao? Nhưng mà nàng không nghĩ tới hôn lễ lần này, so ra càng tiếc nuối.

“Đã mỹ nhân công tử yêu mến, vậy mặc bộ này a ” Mộc Thuần Hi không suy nghĩ nhiều, nàng chăm chăm vào tuần nhan của Hạ Như Thanh, có chút ít luân hãm, gương mặt này.

Nàng theo ánh mắt thì không thể tự kiềm chế, dữ dội ^!

Trong suy nghĩ của nàng không ngừng cuộn cuộn, nhưng mà hết thấy mình đạt được ước nguyện.

Mộc Thuần Hi lấy lại bình tĩnh, hướng bọn tỳ nữ hô: “Mỹ nhân công tử đã chọn xong rồi, các người trước hết lui ^! ! “

Nhưng Hạ Như Thanh thấy có chút quái lạ sao Mộc Thuần Hi lại đáp ứng nhanh như vậy, trước nàng có ý tuyển chọn hỉ phục để làm khó , vốn cho là Mộc Thuần Hi sẽ cự tuyệt, sau đó nàng có thể mượn chuyện này làm cho Mộc Thuần Hi chọn lựa giúp nàng, sau đó thì Hạ Như Thanh có thể làm cho Mộc Thuần Hi trực tiếp phái người đến trong gian phòng trang nhã nàng ở, mà thời gian vốn là thử quần áo, nàng có kế hoạch để sử dụng.

Tuyệt đối thật không ngờ chính là, Mộc Thuần Hi lại đáp ứng, vẫn là rất sáng khoái đáp ứng, nàng thật sự đáng giá Mộc Thuần Hi quá thấp.

Lần này là nàng không phải đùa quá mức phát hỏa ? Một cô gái hi vọng, bị nàng đùa bỡn như thế.

Hạ Như Thanh bắt đầu dao động, trước kia ở thế kỷ 21, nàng theo lời làm, đều là tuyệt đối, không cho phép người nào được nghi ngờ, dù cho sai, cũng phải làm đến cùng.

Mà thân ở tại vương triều này không biết có phải là đã học được thay đổi

Kỳ Lạc Hi sùng nịch mọi cách, Tiểu Lương trung thành một lòng, Lưu Ly thể xác và tinh thần phó thác, còn có Mộc Thuần Hi không hiểu chấp nhất, vì nàng liều lĩnh như thế, thật sự đáng giá không.

Mà nàng chính là làm bọn họ vừa lòng, nàng còn có chấp niệm của mình, còn có suy nghĩ.

Hôm nay không biết cái vương triều này, nàng so với trước kia càng có nhiều, nhưng mà cũng phụ nhiều là tình cảm, lần đầu tiên, nàng đối với quyết định của chính mình có chút nghi ngờ

Nếu như sai rồi, có phải là muốn giống như trước đồng dạng, mắc thêm lỗi lầm nữa

“Công tử? ” Mộc Thuần Hi tại bên cạnh nhìn Hạ Như Thanh có chút sững sờ, không khỏi nhẹ giọng hô nàng .

“Công tử ta sẽ đi ngay bây giờ thử xem Mộc Thuần Hi đem Hạ Như Thanh đến phòng thử áo ở bên trong căn phòng nhỏ. “Mỹ nhân công tử, người liên? ^^ đối a.”

Liếc nhìn lại, trong phòng không quá nhỏ, dựng nên một tấm bình phong, khung gỗ có điêu khắc thêu hoa, thật sống động.

“Àn.” Hạ Như Thanh cầm quần áo, đi đến sau tấm bình phong, vừa định cởi áo ngoài, đột nhiên nàng nghĩ tới điều gì, vì vậy nàng dò xét đưa đầu ra liếc, quả nhiên Mộc Thuần Hi còn ở chỗ này ’ “Mộc tiểu thư, làm sao người còn ở đây.”

“Ách.” Mộc Thuần Hi nhìn Hạ Như Thanh, gượng cười: “Mỹ nhân công tử, làm sao người còn không thay y phục? “

“Chính là người còn ở đây, muốn. đổi như thế nào.” Tuy với nàng hai người đều vì nữ tử, hơn nữa nàng cũng muốn cho nàng ấy biết rõ nàng là sẽ không lấy nàng ấy, chính là làm cho Mộc Thuần Hi xem nàng thay quần áo, loại phương pháp này bất quá lại vô cùng trực tiếp, nếu là thật sự bị phát hiện, đừng nói lấy được thành phù của Dạ Hàn Quốc, mà ngay cả có thể không ra khỏi sơn trại này cũng là vấn đề.

“Nha. Nguyên lai mỹ nhân công tử trắng như vậy, ta hiện tại liền ra đi.” Mộc Thuần Hi mắt gian xảo như mèo nhìn Hạ Như Thanh . Quả thực muốn nhìn xuyên qua Hạ Như Thanh.

Theo tiếng đóng cửa của Mộc Thuần Hi, Hạ Như Thanh cũng yên tâm thay đổi quần áo .

Ngay lúc Hạ Như Thanh sắp an tâm thì đột nhiên nàng cảm giác gian phòng này có tiếng bước chân xột xoạt ở bên ngoài, một cặp mắt lóe sáng xuất hiện ở ngoài cửa sổ.

Không tốt, Mộc Thuần Hi nhìn lên nàng thay quần áo

Hạ Như Thanh nhanh chóng đem bình phong to như vậy che lại vị trí ngoài cửa sổ, thuần thực, cũng không biết mặc chỉnh tề hay không, qua loa mà hướng trên người.

Sau đó, Hạ Như Thanh kéo cửa phòng ra, tùy ý sửa sang quần áo có chút mất trật tự , hướng Mộc Thuần Hi ngồi xổm bên cửa sổ nói ra : “Mộc tiểu thư, người đây đang làm gì vậy ? “

Hạ Như Thanh cũng ngồi xổm bên cạnh nàng vỗ vỗ bờ vai của nàng.

Chính là Mộc Thuần Hi hiển nhiên không có ý thức được Hạ Như Thanh đã thay quần áo xong, nàng còn đang cố gắng hy vọng có thể xuyên thấu qua bình phong nhìn Hạ Như Thanh thay quần áo.

“Ai ai, ta bận rộn đây” Mộc Thuần Hi không kiên nhẫn mà vuốt ve bàn tay kia trên bờ vai.

Bất quá thanh âm này như thế nào như vậy quen thuộc. A a a đợi chút.

Mộc Thuần Hi phản ứng ngay, nàng kinh sợ một chút, xoay người có chút xấu hổ, ngượng ngùng đối Hạ Như Thanh cười cười, ách! A , không có làm cái gì a a a.”

“Thối nha, cái cửa sổ khắc hoa này xem thật là tốt, người nói có phải không công tử? “

“Phải không? Nguyên lai Mộc Thuần Hi đối với mấy cái này có nghiên cứu a, bằng không ta còn tưởng rằng Mộc Thuần Hi người có ham mê rình coi”

Hạ Như Thanh bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà hướng Mộc Thuần Hi nói ra, ánh mắt lại tràn đầy trên tức,

120. Chương 120: Trêu Tức Người Rình Coi

“Ôi chào? Mỹ nhân công tử xem ra là người nghĩ hơi quá, thật đúng là hiểu lầm ta nữ nhân nhà ta, làm sao có thể có loại ham mê không khỏi e lệ vậy a.

“A? Phải không? xem ra, là ta hiểu lầm bất quá, căn cứ hành vi vừa rồi của tiểu thư thật đúng là làm cho người ta có chút không phải là đảm chiêu a” Hạ Như Thanh nhếch khóe môi, nhìn bộ dạng Mộc Thuần Hi có chút quần bách, không khỏi nhếch cánh môi lên.

“Ha ha, làm sao có thể ?” Mộc Thuần Hi ánh mắt lóe ra, tại trên người Hạ Như Thanh bày ra phiêu hốt bất định, chợt dạ toàn bộ ánh mắt nàng bị Hạ Như Thanh nhìn ở trong mắt.

Mộc Thuần Hi vì không muốn cho Hạ Như Thanh tiếp tục cái chủ đề có chút xấu hổ này, nàng lập tức nói về hỉ phục mà Hạ Như Thanh vừa đổi !

“Mỹ nhân công tử hay là đi soi gương, nhìn xem hỉ phục như thế nào a ” Mộc Thuần Hi cười cười nhìn một chút hỉ phục trên người Hạ Như Thanh, không khỏi khen tốt, thanh nhã mỹ lệ, không mất xa hoa.

Hạ Như Thanh chậm rãi đi đến trước gương, trực tiếp nhìn diện mạo, môi mỏng son đỏ thắm giống như lửa thấp sáng, không chói mắt. Quần áo tinh xảo sáng mềm, quần áo màu trắng nhạt không ngờ dính sát như thể thân hình, thon dài kiên quyết.

Cái mũi khéo léo, phối hợp hai lông mi bạc loại hơi anh khí, tạo ra hình dạng như tiểu sinh xinh đẹp.

“Mỹ nhân công tử, người muốn đẹp hơn ba phần a! Như thân công tử người, nữ tử muốn theo đuổi người khẳng định sắp hàng dài tam đại phổ ” Mộc Thuần Hi dừng lại than thở tự đáy lòng.

“Xem ra, ta thân là nữ tử tương đối phù hợp ? ” Hạ Như Thanh giống như cười mà không phải cười hướng phía Mộc Thuần Hi nói, đã có toan tính vô ý nói với nàng.

“Mỹ nhân công tử thật đúng là biết nói đùa.”

Mộc Thuần Hi có thể trở lại tránh cái đề tài này, ánh mắt hư vô lúc có lúc không.

Đột nhiên vị tỷ nữ quýnh quá chạy tới, tại bên tai Mộc Thuần Hi nói vài câu, liền lui xuống.

Mộc Thuần Hi thấy Hạ Như Thanh cũng chọn hỉ phục xong rồi, vì vậy nàng nâng mắt lên nhìn Hạ Như Thanh, hé mở môi nói ra: “Mỹ nhân công tử, đại ca của ta tìm ta có việc thương lượng, người bây giờ ở chỗ này dạo chơi, đến lúc đó sẽ có người tới an bài.”

“Ừ, vậy ta liền cung kính trước”

“Bất quá cũng đừng quên buổi tối, có biểu diễn . . . ‘ ” Mộc Thuần Hi có chút e lệ hướng Hạ Như Thanh nói ra, tại sơn trại đây cũng không có nhiều lễ tiết thành thân, vì để tránh cho chuyện không cần thiết, thì ra là buổi tối mở một cái tiệc tối náo nhiệt một chút.

“Sẽ không quên, Mộc tiểu thư yên tâm đi.”

Hạ Như Thanh gật đầu đáp, thấy bóng lưng Mộc Thuần Hi rời đi, trong nội tâm lại có chút cao hứng . Bởi vì, hiện tại chính là tìm cơ hội cho Bách Lý Lương, không biết Lưu Ly có hay không thu phục được hắn . Hạ Như Thanh vội vàng tại trong phòng thử áo thay quần áo trước kia, đem hỉ phục sạch sẽ đặt ở bên cạnh, liền rất nhanh chóng rời đi không đắn đo.

Hạ Như Thanh dạo bước tại bên ngoài động, hoa có nhiều vẻ ôn nhu đều rơi xuống tại trên tóc của nàng , gió từ từ nghịch qua hai gò má, hơi lạnh dán vào mặt, một cổ hương hoa nhàn nhạt, tràn ngập trên không trung.

“Chết tiệt, hai người kia như thế nào cũng còn chưa đến, vậy nên trở về nhìn một chút”

Hạ Như Thanh thấy bốn phía không người, liền muốn cất bước vội vàng đi , chính là ngay tại thời điểm nàng muốn rời khỏi.

Đột nhiên một tay từ sau lưng Hạ Như Thanh vỗ vào trên bờ vai Hạ Như Thanh

Có cái loại ham mê này? ” Mộc Thuần Hi xấu hổ nở ra một nụ cười, nâng khoe miệng lên có chút cứng ngắc, nhìn bộ dạng Hạ Như Thanh bị trêu chọc.

121. Chương 121: Bị Sợ Nhảy Dưng

Đột nhiên có một bàn tay từ sau lưng Hạ Như Thanh vỗ vào trên vai của nàng, lặng yên không một tiếng động, giống như là ma quỷ, làm cho Hạ Như Thanh bỗng nhiên lạnh xuống.

Hạ Như Thanh xoay người lại nhìn, nguyên lai là Lưu Ly, đằng sau còn Bách Lý Lương đi theo về mặt lạnh như băng. “Người dọa người, hù chết người! Vạn nhất Bốn cung có chuyện gì ngoài ý muốn, người bồi thường được không?”

Hạ Như Thanh có chút nổi giận nhìn Lưu Ly, trước nàng còn tưởng rằng là ca ca của tiểu thư sơn trại tìm đến nàng nói chuyện, làm nửa ngày, nguyên lai là Lưu Ly tiểu quỷ này, làm trái tim nàng hồi hộp lạnh cả người, thiếu chút nữa mà hôn phi phách tán.

“Thanh Thanh chủ nhân, ta cũng không phải cố ý, có nghiêm trọng như vậy sao? ” Lưu Ly bất mãn bĩu môi, ban ngày còn như vậy sao? Chẳng lẽ là Thanh Thanh chủ nhân bởi vì chính mình lừa gạt cảm tình tiểu nữ ngày thơ kia mà cảm thấy xấu hổ, chột dạ?

“Người còn dám nói, cẩn thận Bốn cung đánh người đó? ? ” Hạ Như Thanh ra vẻ uy hiếp, khó chịu nâng đuôi lông mày, cái tiểu hài tử xấu xa này càng ngày càng nhiều chuyện rồi, thực nên hảo hảo trông nom.

Hạ Như Thanh không nói hai lời, liền nâng tay áo muốn hướng Lưu Ly động thủ.

“A a đừng mà Thanh Thanh chủ nhân, ^^, lần sau tuyệt đối không dám ” Lưu Ly tranh thủ thời gian vung ra chạy trốn, bằng không muốn là sẽ bị bắt được, khẳng định đừng lại sẽ là một trận đánh mãnh liệt, kết quả khó có thể tưởng tượng.

“Xú tiểu tử, một chút thành tâm đều không có, xem chiêu.” Hạ Như Thanh truy đuổi đánh tại sau lưng Lưu Ly, níu lại quần áo rộng thùng thình của Lưu Ly, giống như mẹ gà xách con gà con, đem Lưu Ly cho ngưng tại trong giữa không trung.

“Hi hi chủ nhân, ta sai rồi, lần sau sẽ không như vậy.” Lưu Ly cái miệng nhỏ nhắn thì thầm, ủy khuất hướng Hạ Như Thanh nói , phịch, thân thể nhỏ đung đưa trên không trung.

“Tuyệt đối không có lần sau, bằng không Bốn cung liền thật sự động thủ.” Hạ Như Thanh buông Lưu Ly, trực diện hướng Bách Lý Lương đi đến, một đôi mắt lạnh lẽo, làm cho nội tâm người ta đông lạnh triệt để.

“Tiểu Lương, Bốn cung có chuyện ^^ người.” Hạ Như Thanh nâng một nụ cười “Vô hại” nhìn Bách Lý Lương, má lúm đồng tiền có chút hạ xuống , phát ra một tia khó ngาย thơ được .

“Uy uy, Hạ Như Thanh, đừng cười làm ta gấp cơn ác mộng” Lưng của Bách Lý Lương có chút đổ mồ hôi lạnh, cái chủ nhân âm hiểm này lúc nào khách khí như vậy rồi, chẳng lẽ lại muốn đầu độc hắn?

“A, làm sao có thể có thể tạo ra cơn ác mộng, Bốn cung nhìn người làm xuân mộng cũng không kịp” Hạ Như Thanh nâng khoe miệng hồng tươi đẹp, một đôi mắt bạc híп chăm chú tập trung vào Bách Lý Lương.

“Xuân cái đầu của người.” Nữ nhân này tuyệt đối là sắc nữ , hủ nữ , không có người so với nàng vô sỉ hơn, trong lòng Bách Lý Lương mắng, nhìn Hạ Như Thanh mỉm cười, da gà đều nổi lên, run lên một chút.

Chỉ cần đừng làm cho hắn cười cái sơn trại tiểu thư kia, cái gì nói cũng tốt.

Đáng tiếc, tốt không linh mà xấu linh.

Bách Lý Lương không nghĩ chuyện này sẽ phát ra, sẽ diễn ra.

“Bách Lý Lương, Bốn cung giao cho người một chuyện, chuyện này mà nói tuyệt đối là tin tức tốt ” Hạ Như Thanh mở to mắt bạc, nói tin tức tốt hướng Bách Lý Lương, khoe mắt ánh sáng qua lại dò xét.

Tin tức tốt? Hắn mới sẽ không tin tưởng không đem hắn làm cho cực khổ chết mới có quỷ đầu rồi, những ngày ở chung này, hắn thực đã rất rõ ràng nàng là một người như thế nào ; còn đến phiên hắn? Nhiều lắm là làm cho hắn chết để xem chút.

“Bách Lý Lương ngươi nên đáp ứng a , Tiểu Lương Tiểu Lương tiểu tiểu tiểu Lương.

122. Chương 122: Ủy Thác Thành Thân

Hạ Như Thanh ánh mắt lóe ra không có hảo ý, chăm chú chú thị Bách Lý Lương, như cái sơn trại tiểu thư kia có thể trực tiếp lấy nàng, mà Hạ Như Thanh không lấy nàng sẽ dễ làm hơn nhiều.

Bởi vì nếu như vậy Hạ Như Thanh sớm đã đem Bách Lý Lương đánh cho ngất xỉu, sau đó đánh tráo tại trên giường Mộc Thuần Hi rồi, hiện tại đâu cần phải dùng tới chuyện làm cho phiền toái như vậy.

“Có quỷ mới tin người nói nhảm.” Bách Lý Lương bất đắc dĩ mà liếc mắt, cái ^^ lời nói này tuyệt đối không thể tin tưởng, mà tin tưởng kết cục chính là một chữ: chết.

“Chẳng lẽ là mệnh lệnh cũng không thể dùng sao? ” Hạ Như Thanh lạnh lùng hạ khuôn mặt, biểu lộ thay đổi bất thường, môi có chút nhúc nhích lạnh lùng , mắt bạc trố chặt Bách Lý Lương, ánh sáng lạnh hiện ra .

“.” Bách Lý Lương trầm mặc, hắn lúc này thật sự là hối hận mà đang toan tính hồi cung làm cho Hạ Như Thanh cái khuyên tai ngọc kia, hiện tại tốt rồi, không chỉ có bị nàng đùa bỡn, còn bị nàng bán đi, năm nào tháng nào hắn có thể thoát thân a.

“Nếu như Bồn cung đáp ứng điều kiện của ngươi? ” Hạ Như Thanh hung ác mà nhấn tâm, không bỏ được hài tử không bắt được lang, vì khiến cho Bách Lý Lương đáp ứng, Hạ Như Thanh làm ra nhượng bộ lớn nhất.

“Thật sự? ” lập tức hai mắt Bách Lý Lương sáng lên. Hiện tại chính là cơ hội tốt mà Hạ Như Thanh thoát ra, nếu như bỏ lỡ, lần sau còn không biết rõ phải chờ tới lúc nào. Thời khắc có thể nắm chắc cơ hội cũng không nhiều a.

Bách Lý Lương suy nghĩ lại, lại cảm thấy không quá an tâm, tuy nhiên điều kiện này rất mê người, nhưng mà nếu khiến hắn làm ra cái chuyện tình “thiên địa, quỷ thần khiếp” gì, chẳng phải là thua lỗ?

“Ai, Bồn cung xem ra người không muốn, coi như bỏ đi.” Hạ Như Thanh làm bộ ai oán mà thở dài, nàng vừa chuyển ánh mắt bỏ vào trên người Lưu Ly, hướng hắn hô một câu: “Lưu Ly, Bồn cung có chuyện tốt tìm người”

Còn chưa chờ Hạ Như Thanh nói xong, Bách Lý Lương liền lập tức bưng kín môi của nàng, hơi thở lạnh như băng quần tại bờ tai của nàng : “Xem như người lợi hại, ta đáp ứng “

Thấy mục đích đã đạt được, Hạ Như Thanh tránh tay Bách Lý Lương, xoay người một cái, trực diện hướng Bách Lý Lương nói:

“Kỳ thật Bồn cung yêu cầu chuyện ngươi làm rất đơn giản, ngươi chỉ cần.” Hạ Như Thanh lặng lẽ tại bên tai Bách Lý Lương thấp giọng lẩm bẩm, hương mai nhàn nhạt chui vào trong mũi, muốn ngừng mà không được.

Đợi đến khi Hạ Như Thanh nói chính xác kế hoạch này, Bách Lý Lương cơ hồ muốn qua đời, khoe miệng càng run rẩy lợi hại.

Thay mặt lấy?

Còn muốn cùng động phòng?

“Có thể hay không được đổi ý? ” Bách Lý Lương có chút khốc không ra nước mắt nói, lần này thật sự là thiệt thòi, “Vạn nhất ta thất thân thì làm sao bây giờ.”

“Ai. Vạn nhất người thất thân, Bồn cung đành phải nhận đau bỏ những thứ yêu thích đem người gả cho Mộc Thuần Hi kia.” Hạ Như Thanh làm bộ ai oán thở dài, có chút đáng thương đối với Bách Lý Lương nói.

“Hỗn đản, nếu là người dám, ta liền hủy đi hang ổ người.” Lúc này Bách Lý Lương rất giống một tiểu nương tử bị tướng công vứt bỏ, đang uy hiếp Hạ Như Thanh.

“Nói giỡn, tiểu Lương, người có chút tế bào hài hước được không? Đến thời điểm chính thức muốn động phòng, người trực tiếp hạ mê dược cho Mộc Thuần Hi chẳng phải được sao? Loại chuyện này người không phải rất am hiểu sao? ” Hạ Như Thanh trong lòng tính toán, hiện tại cũng không thể đem Bách Lý Lương cho rồi, tương lai phát triển thế lực ở Dạ Hàn Quốc còn phải dựa vào hắn.

“Theo người, là ta xui xẻo tám đời.” Bách Lý Lương khó chịu lắm lắm, ánh mắt chăm chú hướng Hạ Như Thanh, vì khi thời điểm nàng nói muốn đưa hắn tặng cho Mộc Thuần Hi, trong lòng có chút ả ả đau xót?

Nhất định là bởi vì nữ nhân kia đem hắn như thương phẩm mà chuyển nhượng, mới đau xót a. Nhất định là như vậy, sẽ không sai.

123. Chương 123: Ủy Thác Thành Thân

Thời gian chậm rãi trôi qua, mắt thấy tiệc cưới đã muốn bắt đầu rồi, bầu trời dần dần tối xuống, vậy lên tầng màu sắc sa mỏng mỏng lung lộng cùng chân thật.

Đột nhiên, có người tay chân gian xảo đi tới bên cửa sổ của phòng, hắn quan sát nhìn chung quanh, thấy không có liếp, liền dùng ống trúc chen vào kính cửa sổ, như trên TV hiện đại tên trộm thả loại mê hồn hương.

Lần này hắn thả chính là loại mùi thuốc đặc chế.

Nguyên lai, người này là muốn đoạt quyền sơn trai mà Đào Ba Nam phái tới, bởi vì trước kia cho rằng Hạ Như Thanh thực đã uống xong thuốc chế biến bí truyền, cho nên lần này làm như vậy là để làm cho Hạ Như Thanh hôn mê, như vậy hắn liền có thể thay chân làm cho Mộc Thuần Hi ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Chủ quyền của sơn trại, tự nhiên sẽ rơi vào trên tay của hắn.

Hạ Như Thanh ở trong phòng, đột nhiên cảm thấy có mùi thơm lạ lùng bay vào trong mũi, đột nhiên nhớ tới lời nói trước buổi tối nghe lén một chút.

Người nam nhân kia nói, cái độc dược đặc chế kia, xuyên qua ^^ quần áo người đó, chỉ cần nghe thấy một loại mùi thuốc đặc chế, sẽ một mực hôn mê bất tỉnh.

Chẳng lẽ đây là cái mùi thuốc đặc chế kia:

Nàng đã không có uống thuốc bí chế, sẽ không sợ, nàng cũng muốn nhìn xem, trên mặt hung ác của Đào Ba kia thì thấy nàng sẽ như thế nào.

Thời gian qua một lúc lâu, mắt thấy tiệc cưới đã bắt đầu rồi, nhưng mà Hạ Như Thanh như trước không có hôn mê.

“Vệ Uy đại ca, người xem, tiểu bạch kiểm như thế nào còn chưa có hôn mê a? Có phải hay không là thuốc này không đủ độ mạnh? ” nam nhân vừa rồi thả thuốc kia, lặng lẽ tại bên cạnh Đào Ba Nam nhỏ giọng thăm thì. Lén lút, xem xét chỉ biết không phải đồ tốt gì.

Nguyên lai, Đào Ba Nam gọi là Vệ Uy.

“Có lẽ là giờ cách quá lâu, dược hiệu không đủ.” Vệ Uy cũng có chút nghi vấn nói, dù sao lúc trước chính mắt hắn thấy đến tên đó uống, sẽ không phải là giả bộ.

“Vệ Uy đại ca, chuyện này làm sao bây giờ. . . ^^ đệ có chút khó xử, hiện tại tên mặt trắng này không hôn mê, hết thấy cũng không ỉn hành a.

“Đã âm ^^ sẽ minh , trực tiếp bắt đi.” Vệ Uy hẳn làm việc từ trước đến nay đều hấp tấp, quyết định làm cũng thật phần nhanh nhẹn, bất quá chỉ tiếc hẳn đụng phải Hạ Như Thanh, tựa hồ không có đơn giản như vậy.

“Tốt lắm, đại ca, việc này liền giao cho chúng tiểu nhân, ngài đi trước ta hiện trường tiệc cưới, để ý kỹ tiểu tử này còn không có rời đi sớm như vậy.” Tiểu đệ tựa hồ vì tranh công, cố ý nhận nhiệm vụ này.

“Sớm một chút đi cũng tốt, đến lúc đó không thấy tiểu tử này, thì cùng hẳn không quan hệ ” Vệ Uy khơi mào nụ cười, như đôi mắt ứng lợi hại, thả ra ánh sáng lạnh, mang theo sát khí bất thường.

Vì vậy hẳn vỗ vỗ bần đất trên người, đại khái đem trình tự nói cho cái tiểu đệ kia, liền vội vàng rời đi.

Nhưng mà hẳn tưởng tượng đơn giản như vậy sao?

Thừa dịp Vệ Uy thực đã rời đi, Bách Lý Lương ẩn nấp ở chung quanh cũng thừa lúc sơ tặc tiểu đệ này không chú ý, chạy vào trong gian phòng của Hạ Như Thanh.

“Đúng rồi, mau ăn nó, nghĩ hình dạng của ta.” Hạ Như Thanh từ trong cái bình sứ kia cho dịch dung đan chảy ra ^^ trên tay Bách Lý Lương. Bỗng, lạnh, thật thoải mái.

“Đây là.” Bách Lý Lương mới đầu có chút nghi hoặc, bất quá hẳn biết Hạ Như Thanh cũng sẽ không cho hẳn ăn độc dược, vì vậy con mắt khép lại liền nuốt xuống.

Nhưng mà, chuyện thần kỳ , lần nữa đã xảy ra.

Vài cái thân ảnh lén lén lút lút không ngừng quay chung quanh tại chỗ ở Hạ Như Thanh, chú thị nhất cử nhất động bên trong.

124. Chương 124: Ủy Thác Thành Thân

Chuyện thần kỳ đã xảy ra, trước mắt Bách Lý Lương giống như bị gây dựng lại, khuôn mặt càng trở nên giống như Hạ Như Thanh, mũi thẳng khéo léo, môi mỏng đỏ thẫm, da thịt vô cùng mịn màng, bất quá cảm giác lại thiếu một phần mịn hoặc, lạnh như băng nhiều hơn vài phần.

Nhưng mà không được hoàn mỹ chính là cặp mắt kia, tuy cũng hóa thành màu bạc, lại hơi tạp chất, không có thuần túy như Hạ Như Thanh vậy, trong con ngươi thâm thúy, màu bạc nương theo lấy màu đen dày dứa, lại có phần phong tình khác.

Bất quá cũng may là buổi tối, ánh mắt khác biệt rất nhỏ, giống như rất khó coi đi ra, huống chi không có người hoài nghi .

“Thật đúng là rất giống Bồn cung a.” Hạ Như Thanh ở bên cạnh chắc chắn tán thưởng đến, cái hạt dung đan này hiệu quả rất tuyệt, bất quá có thể chống đỡ bao lâu ? Nàng cũng không biết, hi vọng đừng lộ quá nhanh.

Đột nhiên, có một việc làm cho Hạ Như Thanh rất là hiếu kỳ, tay nhỏ bé của nàng trực tiếp nâng lên bộ ngực của Bách Lý Lương, vạn nhất nam tính của hẳn sinh lý đặc thù cũng cải biến, cái này là chơi tốt rồi.

Nhưng mà xúc cảm mất thăng bằng lại làm cho Hạ Như Thanh thất vọng một chút, “Lại là cứng ngắt”

Chính là Hạ Như Thanh không phải hết hy vọng, nàng vừa hướng Bách Lý Lương nói ra: “Tiểu Lương, bây giờ người cơ hồ giống Bồn cung, bình tĩnh mà nói , ‘ huynh đệ ’ của người cũng trở thành ‘ muội nghệ xem’ “, lúc này, Hạ Như Thanh không quên trêu chọc Bách Lý Lương.

Nhưng mà Bách Lý Lương cũng thuận theo tự nhiên giáo hoạt theo Hạ Như Thanh. Trên mặt do hồng biến thành đen, thật là thú vị.

“Tiểu Lương, Bồn cung vẫn là khuyên người kiểm tra một chút.” Hạ Như Thanh tiếp tục lửa cháy đổ thêm dầu, mặt Bách Lý Lương cũng thay đổi thành màu đen , bầm đen mà dọa người.

“Không – cần – muốn – kiểm – tra.” Bách Lý Lương mỗi chữ mỗi câu nói, cần chữ vậy là một cái dùng chín hận không thể đem Hạ Như Thanh chém.

“Yên tâm, Bồn cung sẽ không nhìn lên, nói không chừng còn không có cái gì hay để xem ? ” Hạ Như Thanh quát quát miệng, tiếp tục gọi cho Bách Lý Lương một bồn nước lạnh, càng chơi càng hăng say.

“Cẩn thận ta đổi ý, ngươi vẫn là đi sớm một chút, làm cho đám người kia cũng mau bắt cóc ngươi ” những lời này của Bách Lý Lương cơ hồ là rống tới, bất quá lời này nghe thật là có chút gì đó, thật là biến uốn éo .

“Ai, sợ ngươi bọn sơn tặc đáng yêu mau tới bắt cóc Bồn cung a.” Bộ dạng Hạ Như Thanh lộ ra một bộ không sợ, nàng có cũng chỉ ^^ chính là rốt cuộc chính là ai chết còn không rõ ràng lắm .

99 % thắng là do đám bọn sơn tặc kia muốn làm phản, trong này vì bọn họ cầu nguyện một chút.

Vì vậy Hạ Như Thanh liền đẩy cửa phòng ra đi ra ngoài, nhưng bất quá không có mặc hỉ phục màu trắng nhạt, bởi vì do Bách Lý Lương đồng học mặc ở trên người.

Ngay lúc Bách Lý Lương cho rằng Hạ Như Thanh thực đã lúc rời đi, đột nhiên ngoài cửa một câu lạnh rét: “Tiểu Lương ngươi yên tâm kiểm tra, Bồn cung sẽ không nhìn lên”

Giọng nữ thanh thúy quanh quẩn trong phòng, sắc mặt vừa mới khôi phục tốt, lập tức lại bị Hạ Như Thanh làm cho tức biến thành màu đen, nữ nhân này còn thực sẽ nháo sự, tổ tiên nợ nàng phải không?

Bách Lý Lương cũng không cam chịu yếu thế mà rống giận một tiếng: “Ngươi vẫn là mau bị trói a.”
Thật sự là nổi giận.

Nhưng mà một bên Hạ Như Thanh chính là lông mày mở ra và cười, nhẹ giọng ngâm nga bài hát, nhàn nhả tự tại mà đi .

Bóng đêm càng ngày càng đậm, ngọn núi dc trải lên tầng ánh trăng nhàn nhạt, mê người lại say lòng người.
Đúng lúc này, một bên bụi rậm có động tĩnh.

125. Chương 125: Hạ Như Thanh Bị Bắt Cóc

Hạ Như Thanh mắt nhắm bên cạnh, nhanh như vậy liền tới rồi a? Bỏ đi, nàng cũng đi mệt rồi, vậy phiền toái đám người kia hỗ trợ công nàng một chút cũng tốt lắm. Hạ Như Thanh xoa nhẹ hai mắt có chút mệt mỏi, không thèm để ý mà giãn thân cốt ra một chút.

Đột nhiên một đám hắc y ở bụi cỏ bên cạnh vọt ra, “Giết a”

Lập tức, sát khí nổi lên bốn phía, rất nhiều người như loại con kiến hôi lao qua, xem ra lại là tránh không khỏi một trận ác chiến. Hạ Như Thanh giống như loại cá chạch xuyên qua bọn hắc, thân ảnh khéo léo khó có thể bắt, chỉ thấy đao quang kiếm ảnh, mất trật tự. Đột nhiên, Hạ Như Thanh thả chậm tốc độ, bắt đầu cùng bọn họ chơi trò chơi truy kích.

Trong đó có hai đại hắc y chặn đường đi của Hạ Như Thanh, đem nàng vây ở giữa, Hạ Như Thanh làm bộ sợ sệt hô to : “A a hắc y đại thúc, đừng chém ta.”

Chính là hắc y nhân kia đâu thèm nghe nàng, không nói hai lời liền húc đầu chém xuống dưới, chính là Hạ Như Thanh lại nhanh chóng lách mình, lưỡi đao bén nhọn đâm vào sau lưng Hạ Như Thanh trên Hắc y nhân.

Hạ Như Thanh cười hi hi ở bên cạnh trêu ghẹo , ‘ hắc y đại thúc ’ người thật là đầy nghĩa khí , không chỉ có không có giết ta, còn giúp ta giải quyết phiền toái, cảm ơn a .

Nhìn đồng bọn chậm rãi ngã xuống, người áo đen kia tâm càng lửa giận, liều lĩnh hướng Hạ Như Thanh vọt tới. “Hắc y đại thúc, đừng kích động a, trò hay ở phía sau”

Hạ Như Thanh khơi mào nụ cười狡 hoạt, đi ra sau lưng Hắc y nhân đại thúc, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nhẹ nói : “Hắc y đại thúc, người nhiệt tâm giúp ta như vậy, người sẽ không phải là gian tế a? “

Thanh âm của Hạ Như Thanh không lớn cũng không nhỏ, vừa vặn để ở tất cả mọi người ở hiện trường nghe thấy được, những thích khách khác động tác dừng tay lại, nhìn nhìn trên mặt Hắc y nhân đại thúc kia đang tại dần dần biến thành màu đen, mang theo ánh mắt có chút nghi ngờ, tiếp đó bọn họ hai mắt cùng dò xét, hiểu ý gật đầu, tựa hồ tin lời nói của Hạ Như Thanh.

Nhưng mà cái Hắc y nhân kia bị Hạ Như Thanh vu oan, nhìn bộ dạng đồng bọn của mình bán tín bán nghi, càng tức giận phát run, một đôi con ngươi tựa hồ muốn phun ra lửa đến, hỏa diễm nhảy lên tại đáy mắt.

“Tiểu bạch kiểm. Ngươi dám vu oan ^! ^; sẽ giết ngươi. . . .” Thanh âm rống giận vang tận mây xanh, hắc cũng không muốn để ý tới nhiệm vụ gì, lửa giận xông ra hủy lý trí.

Khi bị Hạ Như Thanh kích tướng, người áo đen kia lập tức nâng đại đao lên, phát tiết giống như qươ lung tung, nhuệ khí khắc nghiệt sắc bén trên không trung, đao pháp mạnh mẽ đâm tới, chẳng những không thương tổn tới Hạ Như Thanh, ngược lại đem huynh đệ mình giải quyết hết.

^^ Hắc y nhân đại thúc không kịp thở nhìn Hạ Như Thanh, đánh nhau một hồi, nếu không không thấy hắc thở một cái, hơn nữa hắc còn thành thạo đối phó, thân pháp khéo léo, cho tới bây giờ đều không gặp qua. Xem ra nhiệm vụ lần này đã thất bại.

Ngay thời điểm hắc sắp sửa rời đi, Hạ Như Thanh mở miệng: “Ôi chào? Hắc y nhân đại thúc, các người muốn đi? Như thế nào không tiếp tục chơi? Nhiệm vụ của các người không phải là muốn bắt bản công tử sao? Bản công tử tâm địa Bồ Tát, nhìn các người bộ dạng không kịp thở, ai, liền xem tại vừa rồi các người cùng bản công tử đùa quá cao hứng, bản công tử liền phối hợp các người một chút, cố mà làm cho các người bắt cóc được lắm, dù sao bản công tử cũng chơi đã rồi, vừa vặn có thể nghỉ ngơi một chút”

Hạ Như Thanh khơi mào một nụ cười, con mắt bạc lóe ra ánh sáng.

126. Chương 126: Hạ Như Thanh Giả

Nghe Hạ Như Thanh nói xong, Mã Tĩnh Hạm muốn bắt tĩnh đi, hắc trừng mắt Hạ Như Thanh, xem hắc như cừ địch, nhóm của hắc tấn tấn khổ khổ đánh nhau lâu như vậy. Khuôn mặt bị coi như tiểu hài tử ba tuổi chơi trò chơi, trong nội tâm Hắc y nhân đại thúc rất là phần nộ.

Bắt quá có chút ngại chuyện võ công của Hạ Như Thanh tương đối lợi hại, vạn nhất mất hứng bỏ chạy đi, hắc không phải là bồi binh? Người áo đen kia đành phải theo quy củ chiếu theo kế hoạch mà làm việc.

Hạ Như Thanh hướng hắc phát phát tay, “Hắc y đại thúc, mau tới đây, bản công tử, người nên công bản công tử a. . . .”

“Cái gì. . . .” Hắc y nhân nén giận chính là đi tới, bắt đắc dĩ với nhiệm vụ trong người, cho nên hắc không dám phản kháng.

Hắc ngồi xổm người xuống, Hạ Như Thanh nhanh chóng ngồi lên, hưởng thụ đến cùng, vẫn không quên hướng hắc nói chuyện.

Mà ở chỗ Bách Lý Lương kia, ngay tại thời điểm Hạ Như Thanh nghiệm ra một đoạn thời gian, hắc đổi hỉ phục của nàng đã chuẩn bị tốt, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ dần dần nồng đậm, đánh giá không gian cũng không xê xích gì nhiều.

Vì vậy ăn dịch dung đan vào liền nhớ lấy hình dạng của Hạ Như Thanh, cầm quạt trắng trong tay, bước ra cửa phòng, còn chưa đi? Nhìn thấy một đám người hầu tới đón hắc đáp lời.

“Công tử, là đại tiểu thư chúng ta phái tới tiếp ứng công tử, thỉnh công tử đi theo chúng ta là được.

Dẫn đầu là một tỳ nữ cung kính hướng Bách Lý Lương nói, lại không biết công tử này không phải công tử kia.

Bởi vì vẫn không thể quen thuộc cái xưng hô kia, sắc mặt Bách Lý Lương một lần nữa đen thui, xấu hổ mà co quắp khóe miệng, cái công tử này xưng hô sao uốn éo như vậy, thanh âm hắc tùy ý đáp ứng, liền vẫy quạt rời đi.

Đi vào trong tiệc cưới, Mộc Thuần Hi lúc này đã mặc trang phục long lanh, màu lửa đỏ giúp tôn lên da thịt trắng như tuyết của nàng, màu đỏ lộ ra, ánh mắt sáng lạn không thể che hết vui sướng, cặp môi đỏ mọng đẹp để càng làm cho người muốn hôn.

Bách Lý Lương nâng mắt lên nhìn nàng một cái, không khỏi vì nàng bị ai, hôn nhân của nữ tử này đã bị Hạ Như Thanh chôn vùi rồi, còn liên lụy đến hắn, thật sự là tội lỗi.

Lúc này, Vệ Uy Đao Ba Nam có chút nghi hoặc nhìn Bách Lý Lương giả mạo Hạ Như Thanh, dám người kia khẳng định nhiệm vụ đã thất bại, hắn không khỏi khóa chặt mày kiếm, mắt ưng gắt gao chăm chăm vào Bách Lý Lương, hiện tại kế hoạch chỉ có đẩy về sau, lúc này cái tiểu bạch kiếm bắt tử kia, tiểu thư sơn trại này thì: ! Còn chỗ dùng.

Đến lúc đó, trực tiếp giết không tha.

Vệ Uy hướng thủ hạ của mình nháy mắt, ra lệnh cho bọn họ mau chóng hành động, đầu tiên đem bí thuốc hạ một ít vào bên trong rượu ở đây, đến lúc đó Vệ Uy hẳn nhậm chức đã khống chế bọn họ, cho dù mưu kế này không thành, thêm vào đó trong tay hắn nắm giữ binh phù, những bọn sơn tặc kia phòng thủ tại biên núi, còn không phải nghe hắn điều khiển?

Đến lúc đó xem bọn họ làm thế nào chống lại hắn, sơn trại này còn không phải vật trong túi của họ.

Vệ Uy nâng nụ cười, nhưng mà biểu lộ của hắn, đều được Bách Lý Lương nhìn ở trong mắt.

“A, hôm nay là ngày vui của đại tiểu thư chúng ta, Vệ Uy ta hướng sơn trại Phò mã tương lai kính một ly.”

Đột nhiên, Vệ Uy đứng lên, nâng ly rượu lên, ý hắn bảo Bách Lý Lương uống cạn.

Bách Lý Lương theo bản năng linh tính thấy có âm mưu gì, nhưng nhớ tới đối thoại trước của bọn họ, tính toán sơ qua một chút, chỉ sợ, người này là muốn hạ độc?

Đã hắn ta nghĩ muốn hại hắn như vậy, như vậy hắn liền đem kẻ liên kế”. . . .” Quốc

127. Chương 127: Đột Biến

Bách Lý Lương đem rượu uống một hơi cạn sạch, giờ cái chén trống không hướng Vệ Uy, chứng minh hắn thực đã uống xong rồi, thật ra là nói cho hắn biết, hắn thực đã uống bí thuốc, nhưng mà Vệ Uy không biết, Bách Lý Lương thực đã lặng lẽ đem rượu độc từ đầu ngón tay bức ra, khoe môi cười ra một nụ cười.

Bất quá đám người kia, chỉ sợ cũng khó tránh khỏi kiếp nạn này a.

Mà Hạ Như Thanh đã khẳng định, chỉ có điều nàng muốn mượn cái tay Vệ Uy này, vì sơn trại lập công a. Nữ nhân kia ngoại trừ ích lợi vẫn là ích lợi. Tiệc cưới hết thấy như cũ, bóng đêm lại càng nồng đậm.

Mà Hạ Như Thanh ở bên kia, lại có vẻ thoải mái.

Hạ Như Thanh nhàn nhã tự tại ngồi ở trên lưng của Hắc y nhân, hừ theo nhịp, thưởng thức bóng đêm mỹ lệ, gió lạnh từ từ, mang theo chút hương thơm của bùn đất, dây dưa tại trong sợi tóc, thật lâu mới tan đi.

Qua một lúc, nàng đi vào sườn núi phụ cận, nhìn đồng lửa sáng ngời bên cạnh, cái này đại khái chính là chỗ biên phòng bảo vệ a.

“Uy , đến, hắc y nhân âm thanh còn không có tức giận đối Hạ Như Thanh nói, chỉ chờ tới lúc Vệ Uy đại ca đoạt quyền thành công, nhìn mặt hắn như thế nào.

Làm cho hắn có chạy đằng trời, hắn nhất định bắt hắn ta quỳ xuống dập đầu ba cái khấu đầu, gọi ba tiếng gia gia bằng không hắn rất khó mà không bạo lực. Hắc y nhân buông Hạ Như Thanh liền lập tức rời đi, tiếp tục kế hoạch trừ bị, ột binh sĩ ở lại canh giữ nàng.

Hạ Như Thanh đi đến bên cạnh đồng lửa, cùng bọn lính hàn huyên.

“Tiểu huynh đệ, đêm nay chỉ sợ có thay đổi lớn “

Một người có tư chất so với lão binh sĩ hướng Hạ Như Thanh nói .

“Vệ Uy kia, muốn làm phản rồi? ” Hạ Như Thanh làm bộ nghi hoặc hướng hắc hủi, kỳ thật nàng đã sớm biết được.

“Đúng vậy a, bởi vì trên tay hắc hủi nắm giữ khối binh phù, ^^ không thể không nghe lệnh mình, ai.” Tên lính kia thở dài, quan sát những người khác, cũng đều là một bộ dạng bất đắc dĩ.

“Năm đó phát ra lời thề, phải vâng theo a “

Xem ra, Vệ Uy này cũng không làm sao được lòng người a, vừa vặn đúng như nàng mong muốn.

“Nếu như binh phù không ở trong tay Vệ Uy, mà ở trong tay người khác. Các người có hay không liền nghe lời người đó? ” Hạ Như Thanh hàm xúc mang theo ý tứ thử, hỏi hắc hủi.

“Đó là tự nhiên, chính là Vệ Uy kia ý lớn như vậy a ” hắc hủi thấy đều phải nghe theo mệnh trời. “Nếu như nói, ta có khối binh phù.” Hạ Như Thanh muốn nói lại thôi, quan sát nét mặt của hắc hủi. “Tiểu huynh đệ, người nói chính là thật sự? ” người binh lính kia cũng không quá tin tưởng, thời khắc không quá quan trọng, là ngựa chết thì trước mắt thấy ngựa sống thì chọn a , Vệ Uy kia không phải là người tốt gì, nếu để cho hắc hủi được , chỉ sợ sơn trại cũng khó khăn, Hạ Như Thanh từ trong quần áo lấy ra binh phù, nâng lên một nụ cười, “Người xem, có phải đây là”

Vải gấm màu vàng, bản đồ hồng đỏ có xúc cảm tuyệt hảo, sẽ không sai.

“Tiểu huynh đệ, có thể cứu được sơn trại của chúng ta, mọi chuyện tùy ý người điều khiển

Người binh lính kia lập tức cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, từ trong tuyệt vọng tìm được hi vọng.

“Kế hoạch là như vậy, người trước phái một bộ phận binh sĩ, bọc đánh ổ Vệ Uy kia, ngàn vạn không được đánh cỏ kinh xà, sau đó lại phái một phân đội nhỏ tinh anh đi theo ta, binh lính còn lại, sẽ giả bộ nghe lệnh Vệ Uy kia, đến lúc đó đến thì vô ý đưa ra.”

Lần này, nàng muốn thả dây dài câu cá lớn, tốt nhất làm cho Dạ Hàn Quốc to lớn kia mắc câu, một hòn đá ném hai chim

128. Chương 128: Đột Biến

“Binh lính đại ca, binh lính còn lại do người dẫn theo như thế nào? Đây chính là nhiệm vụ trọng đại bao vây tiểu trừ địch, Hạ Như Thanh nhìn nhìn người lính kia, tuy nói không hơn uy vũ trẻ nhỏ nhưng cũng là uy vũ anh khí.

Trong đám người này xem như là người nổi bật.

‘ Khó có được tiểu tử. Không, công tử hãy tin ta, ta nhất định không phụ trách nhiệm’

Ngữ khí của hắc hủi hướng Hạ Như Thanh nói ra, ánh mắt kiên định tràn đầy sức sống, Hạ Như Thanh nàng chưa bao giờ mà nhìn lầm .

“Ta đây trước mang theo phân đội nhỏ tinh anh tiến đến cứu, còn lại liền do người an bài. Dù sao ta đối với địa hình nơi này còn chưa quen thuộc ” Hạ Như Thanh tự nghĩ mà giao phó cho hắc hủi.

Đều âm thầm tiến hành.

Trải qua một giai đoạn, bốn ba trên đường, cũng không lâu lắm, nàng suất lĩnh một tiểu đội người liền đi tới sơn trại phụ cận.

Hạ Như Thanh lặng lẽ mang theo bọn họ đi vào hiện trường tiệc cưới, Bách Lý Lương cùng những người kia như trước đang hưởng thụ yến hội, mỗi người đầy mặt đều đỏ, xem ra Vệ Uy còn chưa có động thủ.

Nàng quay đầu lại hướng những người này, đến: “Các người có biện pháp lẫn vào cái tiệc cưới này không? “

“Chiều theo tình hình hôm nay, tỷ lệ hắc hủi là rất lớn chúng ta có thể giả dạng làm những người mang thức ăn lên; một người hướng Hạ Như Thanh nói ra, da tay ngăm đen tại ban đêm hiện ra.

“Tốt lắm, các người mau chóng hành động, đợi đến thời cơ chín muồi ta sẽ phát ra chỉ lệnh”

“Tuân mệnh “

Vì vậy Hạ Như Thanh lại bắt đầu hành động .

Vì không muốn cho người khác nhìn ra thân phận của nàng, Hạ Như Thanh không biết lấy từ đâu ra khối sa mỏng mà che mặt lại, lén lút đi tới phía sau phòng bếp.

“Mau tới chén rượu ” một hồi giọng nam từ trước sảnh truyền tới

Sảnh truyền tới.

“Tốt”

Một người hầu lên tiếng, nhưng mà Hạ Như Thanh lại thần không biết quỷ không hay đi tới phía sau hắt, bất ngờ đánh cho hắt một chưởng kết quả chính là người kia hôn mê bất tỉnh.

Hạ Như Thanh cong môi cười, nhặt lên chén rượu ngã xuống đất, một lần nữa từ nhà bếp bưng một ly, học những hình dáng của người kia mà đi qua.

Sau một hồi qua đi, nàng có chút mệt nhọc đứng ở trong góc nhỏ, không nghĩ tới duy trì những chuyện lật vật này lại mệt mỏi như vậy, Hạ Như Thanh tinh tế nhìn chung quanh, thực ra đã có rất nhiều là người của nàng, xem ra trình độ của những người này cũng không tệ lắm.

Đột nhiên Hạ Như Thanh nghe thấy được một cổ mùi thơm lạ lùng quen thuộc, không tốt, Vệ Uy hành động.

Bất quá nàng tạm thời vẫn không thể hành động, cần phải đợi; không nóng nảy, Hạ Như Thanh âm thầm đợi thời cơ đến.

Quả nhiên như Hạ Như Thanh sở liệu, trên tiệc cưới thượng, mọi người bắt đầu ở vào trạng thái nửa hôn mê , nàng meo meo lại meo meo với Bách Lý Lương, tiểu tử khẳng định không có việc gì.

Mang theo một nụ cười âm hiểm, nhìn trước mắt những người này không có năng lực phản kháng

“Vệ Uy, người.” tất cả ở đây mọi người, mỗi người đỏ mắt nhìn Vệ Uy, chết tiệt, là hắt làm.

“Ha ha, mọi người hắt là đều cảm thấy ngoài ý muốn a , kỳ thật các người là không cần khổ như vậy ” Vệ Uy ngữ khí tăng thêm vài phần, vẫn nhìn mọi người ở đây.

“Muốn trách thì trách trại chủ của người cùng cái tiểu bạch kiểm mới tới kia, nếu không phải ta không thể lấy Mộc Thuần Hi tiểu thư, ta như thế nào lại ra tay làm chuyện này “

Tiếng cười thắm người quanh quẩn trên không trung.

” Vệ Uy ta đã sớm biết người lòng muôn dạ thú, nhưng cũng không ngờ đến người ác độc như vậy” Trại chủ đó vội vàng vận nội công, muốn bức những bí thuốc trong cơ thể kia ra ngoài.

“Ha ha ha ép thuốc ra? Vô dụng! hôm nay hạ độc còn sẽ không cho các người chết, bất quá. . .

129. Chương 129: Đột Biến

“Bất quá các người sẽ tạm thời tán công, nhưng mà trong một năm các người sẽ giống như phế vật, không có bất kỳ năng lực công kích, ha ha ha ha ” Tiếng cười cuồng ngạo quẩn tại trong yến tiệc.

“Tại sao người đối với chúng ta như vậy, chỗ này có ? Đây bất quá là cái khu sơn trại nhỏ mà thôi.” Những người khác không khỏi vì hành động của Vệ Uy mà cảm thấy hiếu kỳ, và cho dù muốn sơn trại này, cũng không cần phải động võ như vậy a.

“Hừ, bởi vì này không phải là loại sơn trại, nó có sức chiến đấu có thể cùng quân đội chính quy chống lại, nếu như ta mang theo những người này đầu quân vào Dạ Hàn Quốc mà nói..., như vậy lợi ích vô cùng lớn “

Vệ Uy khinh thường nhìn những người kia.

“Người thật hèn hạ “Mọi người không khỏi buột miệng mắng, mọi người khinh bỉ Vệ Uy. “Các người dám mắng ta? Được, rất tốt! Người tới đem bọn họ giết ” Vệ Uy mạnh mẽ vung tay áo, hướng bọn thủ hạ của hắn hạ mệnh lệnh. Bọn họ cầm đại đao trong tay, bọn họ bước tới gần. “Không cho phép nhúc nhích tay ” đột nhiên, không nói trước trại chủ toát ra một câu. “A, sao đau lòng rồi? Hắn biết người đi qua như là một loại tồn tại. Còn không mau động thủ ” lời nói Lăng Nhiên tràn ngập cho nên bọn họ liền lập tức tiến lên, tóm lại rồi mới nhục mạ người Vệ Uy, “Nếu như các người dám động thủ liền thử nhìn một chút.” Trại chủ hí hóp mắt gắt gao chăm chăm vào những người kia, chỉ cảm thấy hàn khí bức người. Lập tức những kia sát thủ liền ngừng động tác.

“Uy , người đừng quên, người bây giờ cùng một cái phế vật không có khác nhau, giết người giống như nghiền chết một con kiến đồng dạng đơn giản.” Vệ Uy nâng lông mi, cười nhạt, cảm thấy hành vi lúc này của trại chủ hết sức làm cho người muốn cười. “Vệ Uy, ta biết rõ người muốn cái gì.”

Trại chủ ý vị thâm trường hướng phía hắn nói, Vệ Uy hiển nhiên tim cũng đập, “Nếu như người có thể nói cho những người kia bảo tàng ở đâu, ta liền lập tức thả những người này.”

Vệ Uy có chút hưng phấn, hắn lập tức ra mệnh lệnh.

“Bất quá, ta không thể báo cho người biết người chịu ra mặt không phải sau lưng người chính là” Trại chủ tử căn răng khẹp lại, không chịu lộ ra nửa điểm tin tức.

“Cái này.” Vệ Uy có chút khó xử, hắn hung ác quyết tâm, “Hảo, ta đáp ứng người ” “Các người hảo hảo nhìn bọn họ, ta đi một chút sẽ.” Vì vậy Vệ Uy vút ống tay áo liền vội vàng rời đi đêm thực đã rất tối, ánh trăng sáng tỏ cũng bị mây đen che lại .

Hạ Như Thanh ở bên cạnh thừa dịp Vệ Uy thực đã đi xa, nàng lập tức dẫn theo phân đội nhỏ tinh anh của nàng, mọi người đánh lén từ phía sau lưng, đem toàn bộ thủ hạ của Vệ Uy giải quyết.

Lúc ấy tất cả mọi người kinh ngạc, lúc này Hạ Như Thanh cho Bách Lý Lương một cái ánh mắt, thời điểm thừa dịp mọi người không chú ý, hắn âm thầm trốn.

“Các người mau thay trang phục làm bộ trở thành toàn bộ thi thể ở một bên.”

“Đúng vậy.”

Phục trang, lại dùng khăn che mặt, mới xem còn rất rõ ràng là chịu ra tay cứu giúp.” Trại chủ đem ánh mắt quăng đáp án, cái này?

“Đến lúc đó liền biết, chỉ hy vọng mọi người có thể hảo hảo phối hợp với ta.” Hạ Như Thanh không có trả lời, chuyện này vẫn là sau này hãy nói thì tốt hơn.

Lúc này, đột nhiên từ từ từ bên cạnh nhảy ra một người bịt mặt, Hạ Như Thanh vừa mới bắt đầu còn có chút kỳ quái, nhưng mà xem thân hình, nguyên lai là Bách Lý Lương sau khi lén lút trốn, không biết từ chỗ nào mà lấy ra bộ y phục dạ hành, đổi lại.

Bất quá vừa vặn, hắn có thể trợ giúp nàng bắt màn độc thủ phía sau.

Bọn họ đều đem y phục của sát thủ thay, lại dùng khăn che mặt lại, mới nhìn xem còn rất giống. “Xin hỏi công tử người không liên quan, rõ ràng lại chịu ra tay cứu giúp.” Trại chủ đem ánh mắt ném hướng về phía Hạ Như Thanh.

130. Chương 130: Đột Biến

Cũng không lâu lắm, Vệ Uy liền dẫn một người nam tử mang mặt nạ đi vào trước mặt của bọn họ, Hạ Như Thanh cẩn thận ở bên ngoài xem xét một chút, không sai, chính là người kia.

Hạ Như Thanh lấy lại bình tĩnh, cô gắng không cho bọn họ chú ý.

“Mộc đại trại chủ, ta đã mời người đến rồi, cái này người có thể nói đi”

Vệ Uy khinh thường nâng cao lông mày, hết sức chăm chọc hướng phía ca ca Mộc Thuần Hi nói ra, hơi nhếch khóe môi lên, trong tâm của hắn tự ngạo.

Namtử mặt quỷ tiến lên một bước, nhân nhật hướng Mộc trại chủ nói ra: “Nếu như người có thể nói ra, Dạ Hàn Quốc chúng ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi người, nếu như người muốn sơn trại này, ta cũng sẽ hai tay dâng trả lại.”

Giống như loại ánh sáng đen tối từ giữa khe hở mặt nạ bắn ra, thanh âm quen thuộc, càng làm cho Hạ Như Thanh xác định rõ ràng người này. Mộc trại chủ đem ánh mắt nghiêng nhìn đến trên người Hạ Như Thanh, Hạ Như Thanh rất nhanh mà hiểu rõ, âm thầm bày ra động tác tiếp theo của hắn, bởi vì nàng sắp xuất thủ .

“Người nói chính là thật sự?” Mộc trại chủ hắn hỏi đến, mang theo ánh mắt nghi hoặc, thời gian làm cho người ta buông lỏng cảnh giác.

“Trại chủ cứ yên tâm đi, Dạ Hàn Quốc nhất định giữ lời nói”

Namtử mặt quỷ cười cười , vỗ vỗ bờ vai của hắn, hy vọng có thể làm cho hắn phương tâm, như vậy mà đến, thì hắn có cơ hội lập công.

“Được rồi, người tới gần chút nữa , ta cho người biết.”

Namtử mặt quỷ tập trung tinh thần phủ phục phía trước hắn, rất sợ sẽ để lộ mấy chữ.

Không khí tràn ngập yên lặng có chút khẩn trương. Ánh mắt mọi người đều chuyển đến trên người hai người kia.

Hạ Như Thanh cũng đúng lúc này nắm giữ thời cơ, nàng hướng những thủ hạ kia nháy mắt, mọi người vung trộm chạy tới sau lưng thủ hạ của Vệ Uy, dùng chủy thủ trực tiếp cắt yết hầu cùng khí quản, máu chảy ra nhiều, một kích là bị mất mạng.

Dần dần, mùi máu tươi nồng hậu tản ra, đợi cho Vệ Uy cùng nam tử mặt quỷ kia phát hiện thì đã chậm.

Vệ Uy chính là thủ hạ toàn bộ bị mất mạng, động tác thập phần gọn gàng.

“Người.” Vệ Uy vừa định nổi giận mắng chửi người, đột nhiên Hạ Như Thanh rút chủy thủ từ phía sau lưng của hắn ngăn cổ của hắn, khẽ cười , như kiểu tiếng lòng quỷ mị hư vô .

“Trúng kế. . .” Tên nam tử mặt quỷ kia vừa định nhanh chóng thoát đi, không ngờ lại bị Bách Lý Lương ngăn chặn, mắt lạnh lẽo khóa chặt hắn, “Muốn đi sao? Vậy bước qua xác của ta.”

Tựa hồ hết thảy cũng kết thúc.

“Các người muốn như thế nào? ” nam tử mặt quỷ có chút tức giận, vừa nói xong liền muôn trốn, là người cũng nổi trận lôi đình. “Ha ha, các người muốn thế nào, ta muốn thế nào” Hạ Như Thanh ngăn cách bởi cái khăn che mặt nói mơ hồ cái nào cũng được trả lời.

“ xem ra các người là Tây Tuyết Quốc phái tới ?”Hắn có chút khinh thường hướng Hạ Như Thanh nói, Dạ Hàn Quốc bọn họ không chiếm được Tây Tuyết Quốc cũng đừng có được.

“Đúng thì thế nào? ” Hạ Như Thanh theo như cách của hắn, không có chối bỏ lời hắn vừa mới nói.

” Tây Tuyết Quốc các người chính là trái với ước định như vậy sao? Các người còn sợ Dạ Hàn Quốc ta độc chiếm một mình sao? Chúng ta một cùng trên một con thuyền, chỉ dựa vào bất luận cái gì lực lượng của chúng ta là ngăn cản không nổi Kỳ Liên Quốc, hiện tại Tây Tuyết Quốc các người muốn nuốt bảo tàng một mình, sẽ không sợ Dạ Hàn Quốc không cùng các người hòa hảo sao? “

Namtử mặt quỷ tựa hồ thực đã đem Hạ Như Thanh trở thành sứ thần Tây Tuyết Quốc, không ngừng yêu sách cơ mật của hai nước .

“Bởi vì ta biết rõ các người sẽ không”

131. Chương 131

Hạ Như Thanh nâng mắt lên nhìn Vệ Uy, thu hồi chủy thủ, đến bên tai Mộc trại chủ, nói khẽ: “Tùy theo trại chủ xử trí mà nhìn Vệ Uy hắn đã cực kỳ sợ hãi, tự mình không tránh khỏi kiếp nạn! Mộc trại chủ đem

Vệ Uy buộc lại, để ở một bên, bởi vì bây giờ trọng điểm là nam tử mặt quỷ kia.” Hạ Như Thanh giống như ma quỷ xuất hiện ở phía sau hắn, chủ thủ lẫn nửa gác ở trên cổ của hắn. Tay Hạ Như Thanh hơi dùng chút sức, cái cổ nam tử mặt quỷ kia lập tức xuất hiện một chút máu, “Các ngươi không thể giết ta, nhưng ta lần này cùng sứ giả Kỳ Liên Quốc đàm phán. ” Lúc này, hắn có chút nghĩ mà sợ, vạn nhất người Tây Tuyết Quốc trở mặt, hắn khả năng sẽ chết vào dưới đao của sứ giả đàm phán?

Hạ Như Thanh nâng môi tà ác mỉm cười, nếu như vừa rồi hắn chưa nói câu nói kia, có lẽ nàng còn có thể cho hắn sống thêm vài ngày, đáng tiếc cái nam tử mặt quỷ này hết lần này tới lần khác hòng muốn thoát chết.

“Đã như vậy, ta càng muốn giết ngươi ’

Hạ Như Thanh cúi người xuống, hướng bên tai hắn nhẹ nhàng nói nhỏ , tiếng nói thanh thúy rõ ràng, ở đằng kia người nam tử nghe tới lại thập phần hoảng sợ.

Hạ Như Thanh không hề nghỉ ngơi, ngón tay nắm chặt chủ thủ, có kỹ thuật từ cổ của hắn cửa qua một nhát, khoảng một chút, tên nam tử kia gục tại dưới chân Hạ Như Thanh.

Nàng hít lại mắt bạc, vẫn nhìn mọi người, trên người phát ra khí vương giả, làm cho người ta không dám sinh lòng ý đồ xấu.

Vệ Uy thấy người kia thực đã bị Hạ Như Thanh hoàn toàn giải quyết triệt để.

Tại sao có thể như vậy, thiếu niên này lai lịch gì, rõ ràng làm hỏng chuyện tốt của hắn, hơn nữa thanh âm của hắn còn quen thuộc như vậy, đột nhiên hắn ý thức được cái gì đó, vẫn nhìn hiện trường, tìm kiếm lấy cái thân ảnh của sơn trại Phò mã kia Tuy nhiên tổn công vô ích, Vệ Uy phần hận nhìn Hạ Như Thanh, quả nhiên người này chính là cái tiểu bạch kiểm kia hắn thật sự là quá khinh thường

Cũng đều là chết, cũng đừng nghĩ kỹ tới.

Tuy hai tay của hắn bị trói, nhưng mà vẫn có thể động đậy, vì vậy, Vệ Uy xem đúng thời cơ, liền hướng Hạ Như Thanh đi tới, muốn lấy sa trên mặt của hắn ta xuống! Bởi vì hắn còn muốn biết bí mật về Hạ Như Thanh!

Hạ Như Thanh vốn cho là tên Vệ Uy kia chưa từ bỏ ý định, nghĩ đến hành thích nàng, vì vậy nàng không có né tránh, theo lực đạo của hắn, cho bả vai hắn một đao, khăn lụa trên mặt bay ra.

Thời gian mặc dù ngắn, lại đủ để cho toàn bộ nhìn hình dáng của nàng.

“Đây không phải Phò mã sao? “

Mọi người đều xôn xao bàn tán, bất khả tư nghị nhìn trước mắt. Nguyên bản Mộc Thuần Hi ở một bên cũng chạy tới, làm sao lại như vậy.”

Tiếng nói thanh thúy, người ở đằng kia nhìn vị trí ở bên cạnh nàng.

Hạ Như Thanh gặp chuyện, liền không có gì cố kỵ, nàng sẵn khoải tháo cái khăn che mặt xuống “Thật sự ta là Hạ Như Thanh thì thế nào “, chuyện đó, mọi người đều thẩn thức , Vệ Uy thì âm hiểm nhìn nàng. “Nếu như ta nói ngươi là nữ nhân, ngươi nói sẽ như thế nào ” thanh âm Vệ Uy truyền vào trong tai mọi người . Nữ nhân?

Mộc Thuần Hi nghi ngờ nhìn Hạ Như Thanh.

“Hơn nữa nàng không đơn thuần là nữ nhân bình thường, nàng chính là hoàng hậu Kỳ Liên Quốc ” Vệ Uy đùa cợt nhìn mọi người, tâm tình trả thù vô cùng thoải mái.

“Câm miệng ” Mộc Thuần Hi tức giận cầm lấy chủ thủ bên eo, dùng sức cắm vào yết hầu của Vệ Uy, một vũng máu phun ra , dính đầy khuôn mặt của nàng.

Chết tiệt, người trong lòng nàng lại là hoàng hậu, cái này đoán chừng là chuyện tình buồn cười nhất khắp thiên hạ.

132. Chương 132

“Thật vậy chăng? ” Mộc Thuần Hi không thể tin được, nàng trợn mắt há hốc mồm nhìn Hạ Như Thanh, tuy nàng trước đó có suy đoán, nhưng mà sự thật bày ở trước mắt, nàng có vẻ không có biện pháp nào.

“Người thật là hoàng hậu Kỳ Liên Quốc à.” Thanh âm vọng tại bên tai.

Hạ Như Thanh mang ánh mắt, lạnh lùng ngược lại tại trong mắt Mộc Thuần Hi, mang theo chút rét lạnh.

Nước mắt Mộc Thuần Hi dính đầy hốc mắt, Hạ Như Thanh lần này cảm giác mình quá đáng như vậy

Hạ Như Thanh ngẩng mắt bạc lên, nhìn qua Mộc Thuần Hi, nhẹ nhàng đem nước mắt ở khóe mắt nàng xóa đi, đem nàng kéo lại ở bên tai nàng nói ra.

“Thuần Hi.” Hạ Như Thanh dùng ngữ khí ôn nhu như thế đối Mộc Thuần Hi nói chuyện, “Ta, thật sự không muốn như vậy.”

Hạ Như Thanh cúi đầu, đối mặt cái nữ nhân hồn nhiên như hài tử này, nàng cảm nhận được áy náy, có thể dùng nàng vì tiền tài quyền thế mà không từ thủ đoạn, mà bây giờ nàng dần dần bắt đầu thay đổi.

Nàng học được rất nhiều, rất nhiều.

“Ta muốn người trở thành muối muối.”

Khi Hạ Như Thanh nói câu này, Mộc Thuần Hi khóc càng dữ tợn

“Hỗn đản, hỗn đản, hỗn đản.” Mộc Thuần Hi mắng, ôm thân thể Hạ Như Thanh, cho dù biết rõ nàng ta lừa chính mình, nàng thực đã đối nàng ta không thể hận nổi, trước Hạ Như Thanh tuần mỹ lãnh khốc kia thực đã làm cho nàng thần hồn điên đảo, hiện tại Hạ Như Thanh sắc này càng làm cho nàng vô cùng cảm động.

Hạ Như Thanh vuốt tóc Mộc Thuần Hi, liền trở mắt nhìn cái Tiểu Uyển tử này một phen nước mũi nước mắt, đem y phục của mình làm hồng bết.

“Đúng vậy ta hỗn đản, cả nhà của ta đều hỗn đản.” Hạ Như Thanh phụ họa nói, khóe miệng lại mang theo nụ cười ôn nhu, bởi vì nàng biết rõ nàng ấy đã tha thứ cho nàng.

” Ta cũng là người nhà của người ta mới không phải hỗn đản ” Mộc Thuần Hi nức nở, chui ra khỏi ngực Hạ Như Thanh.

“Hảo hảo, chỉ mình ta là hỗn đản, được chưa! ” Hạ Như Thanh nhìn bộ dạng nàng uốn éo, trêu ghẹo nói.

“Cái này còn thiếu một chút, ai bảo người lừa gạt tình cảm của ta.” Mộc Thuần Hi cũng có chút nâng khóe môi lên, tiết lộ tâm tình của nàng.

“Ta sai rồi, còn không được sao! ” Hạ Như Thanh thật sự là sợ nàng, bộ dạng nàng như bây giờ bị Kỳ Lạc Hi nhìn thấy, nhất định sẽ bị hấn cười ba ngày.

“Đất Kỳ phu đối với người tốt không? “

“ Người hỏi cái này làm gì vậy? “

“Nếu như hấn đối với người không tốt, ta liền cho người của toàn bộ trại đánh chết hấn “

“Tốt, đánh chết hấn “

Hạ Như Thanh cũng phụ họa một câu, người bên ngoài nghe lời này, lập tức mồ hôi chảy ròng ròng, hai người này bạo lực có thừa thật đúng là hoàng thượng cũng dám đánh, ngày này cũng lặng lẽ trôi qua .

Sau đó, Hạ Như Thanh như nguyện lấy được binh quyền của sơn trại, dẫn theo một đoàn tiểu đệ sơn trại xông về Dạ Hàn Quốc đàm phán, không nói hai lời, mỗi người anh dũng thần võ xông tới, Dạ Hàn Quốc nhất thời không có chuẩn bị, cũng như là con rối mà thành thủ hạ của Hạ Như Thanh, ngược đãi không thành hình dạng.

Hạ Như Thanh từ trên tay sứ thần Dạ Hàn quốc, nhẹ nhàng dùng thành phù lục soát thành trì này, trước khi đi trả lại cho hắn một lễ vật khó quên là thái giám thành nam này họ hàng xa của hắn.

Ngay khi Hạ Như Thanh tính trở về , đúng lúc đụng phải đoàn người Tể tướng.

133. Chương 133

“Tể tướng, thật sự là đã lâu không gặp a ” Hạ Như Thanh như có như không mà vui vẻ, nhìn sắc mặt Tể tướng có chút tái nhợt, ánh mắt màu bạc lóe ra ánh sáng chói.

“Hoàng hậu.” Tể tướng nhìn Hạ Như Thanh đột nhiên xuất hiện, lập tức kinh hãi, sau đó liền lùi lại, “Làm sao người lại ở chỗ này, người không phải thực đã.”

“Tể tướng thật đúng là xem thường Bồn cung, Bồn cung nào có chậm trễ như vậy bất quá đáng tiếc ” Hạ Như Thanh vẫn chưa thỏa mãn hướng hắn nói “Đáng tiếc”

“Đáng tiếc , Bồn cung không chết được, nhưng mà Tể tướng người lại muốn chết ” Hạ Như Thanh ánh mắt nghiêm nghị đảo qua hắn, hào khí khắc nghiệt lập tức bao phủ hai người.

Tể tướng xanh cả mặt, một đôi lông mi thành một đoàn, bộ dạng thần sắc bối rối, ánh mắt bốn phía bay loạn.

“Lớn mật, Tể tướng cấu kết Dạ Hàn Quốc, mưu hại Đế hậu, làm quốc gia của ta hư hại, lừa trên gạt dưới, cái này còn chưa đủ cho người chết sao? ” Hạ Như Thanh cười, so với ma quỷ còn muốn kinh sợ hơn.

“Người tới , đem Tể tướng bắt lại ” Hạ Như Thanh ánh mắt ra hiệu lệnh, cho sơn tặc tiểu đệ sau lưng, liền cùng động thủ

“Các người, ai dám ” Tể tướng tức giận râu ria vểnh lên thật cao, con mắt có chứa tơ máu nổi gân xanh. “Bồn cung nói, ai dám ngăn trở? Mau bắt lại ” Hạ Như Thanh vung ống tay áo lên, liền có một đám người từ phía sau của nàng xông lên. Khoảng một lúc, liền chế phục những binh lính kia muốn ngăn trở, đem Tể tướng tập nã xuống” Hạ Như Thanh người không có chứng cứ , sao lại truy bắt bản quan ! “

“Chứng cứ? ” Hạ Như Thanh khinh thường nhún mày, cho người sau lưng một ánh mắt, người kia liền đem sứ thần của Dạ Hàn Quốc đã trói lại đi lên. Tể tướng nhìn thấy, lập tức không thần sắc. Sắc mặt mơ hồ tựa như bao phủ một lớp bụi. “Mau đem bọn họ kéo xuống.” ” I “

Vốn Hạ Như Thanh tính lập tức trở về, nhưng mà lo lắng thành trì Dạ Hàn Quốc cần người có trọng binh bắt tay, vì vậy nàng liền thỉnh cầu đoàn người Mộc trại chủ, có thể trú đóng ở trong thành trì hay không.

Đương nhiên, cảm vệ quân vốn cũng là sơn tặc tốt, bọn người Mộc Thuần Hi đáp ứng giúp đỡ Hạ Như Thanh canh chừng thành trì.

Mà, Lưu Ly cũng rất bất hạnh làm nô dịch cho Hạ Như Thanh, hiển nhiên bị Hạ Như Thanh uy bức dụ dỗ, vạn bất đắc dĩ mà thành tú bà đệ nhất thanh lâu.

Mà Bách Lý Lương như cũ vẫn là bảo tiêu của riêng nàng, bất quá cũng không lại giả gái, khôi phục một bộ áo bào trắng như cũ.

Đoàn người Hạ Như Thanh, chậm rãi trở lại trong triều, lúc này Hạ Như Thanh thực đã bắt được thành phù, thân phận thực đã không giống nhau.

Hôm nay nàng có được ba tòa thành trì buôn bán đứng đầu, chính là loại phú hào.

Bất quá khó tránh khỏi có người trong lòng còn có ghen ghét. Hiện tại đã vào tháng thu, thái hậu đương triều đã từ Phật sơn tự đã trở lại.

Hạ Như Thanh cửa ải cực kỳ khó cũng muốn đến rồi.

“Thân ái hoàng hậu.” Không thấy thân, nghe thấy tiếng hắn trước, Hạ Như Thanh còn chưa ngồi nóng đít, liền nghe thanh âm đại yêu nghiệt của Kỳ Lạc Hi này truyền vào “Nam nhân, tìm Bồn cung chuyện gì ” Hạ Như Thanh bộ dạng một bộ nghiêm túc , quan sát liếc Kỳ Lạc Hi. “Trẫm đột nhiên”

Kỳ Lạc Hi còn chưa nói xong, liền đột nhiên trông thấy một vị nam nhân đứng bên cạnh Hạ Như Thanh. Liền xông tới, đem Hạ Như Thanh chắn phía sau của hắn. “Người là ai? ” Kỳ Lạc Hi hí mắt, chất vấn. rốt cục đụng phải

134. Chương 134

Người nói Bách Lý Lương sao? ” Hạ Như Thanh chậm rãi uống trà thơm, “Hắn là bảo tiêu của Bốn cung” “Cái gì! ” Kỳ Lạc Hi nổi giận nhìn Hạ Như Thanh, tay nắm chặt gắt gao, ánh mắt ăn thịt người làm cho người ta cảm giác ghê mà sợ.

Hạ Như Thanh nhìn bộ dạng ghen tuông của Kỳ Lạc Hi, âm thầm cười, nếu như nàng nói Bách Lý Lương là nam sủng của nàng, nam nhân này chẳng phải là muốn ồn ào ngất trời sao?

“Người muốn bảo tiêu, trăm có thể giúp người an bài, không cần hắn chấp hành ” Kỳ Lạc Hi cơ hồ là rống lên, hắn chỉ vào Bách Lý Lương nói: “Trăm mệnh lệnh cho người bây giờ mau biến đi”

Quả nhiên, nam nhân ghen, phương diện chỉ số thông minh đều cũng có chút chướng ngại.

Muốn hắn biến mất? Bách Lý Lương sẽ biến mất sao?

Nào có đơn giản như vậy

Bách Lý Lương chẳng những không có khuất phục, ngược lại vượt qua thân hình cao lớn của Kỳ Lạc Hi, đem Hạ Như Thanh kéo tới.

“Chỉ có nàng mới có thể ra lệnh cho ta, mà người không có tư cách “

Kỳ Lạc Hi nhìn thấy Bách Lý Lương kiêu ngạo như vậy, càng tức giận nâng chân.

Hắn kéo tay trái Hạ Như Thanh lại, muốn đem nàng đoạt lấy !

Mà Bách Lý Lương cũng vội kéo cánh tay phải của Hạ Như Thanh, chết không buông tay, âm thầm cùng Kỳ Lạc Hi so tài. Hai người này vội kéo một lúc, chỉ chốc lát sau liền chọc giận Hạ Như Thanh.

Hai tay áo của nàng vung lên, khoe lóe nhờ vào lực, tránh thoát hai người này dây dưa, không nói hai lời liền cởi giày, nhắm khuôn mặt tuần tú của Bách Lý Lương đập tới.

“Không công bình a làm sao người chỉ đập ta ” Bách Lý Lương ủy khuất nhìn Hạ Như Thanh, sờ sờ ấn hài (dấu giày) trên mặt mình,.

Vì không vui mà tròng mắt Kỳ Lạc Hi.

“Không đập người đập ai, trăm. . . . ” Kỳ Lạc Hi bộ dạng dương dương đắc ý, đối Bách Lý Lương này khoe khoang, chính là lời của hắn còn chưa nói xong, Hạ Như Thanh cũng phi hài đập tới, ở giữa má trái của Kỳ Lạc Hi.

“Ha ha ha ”

Bách Lý Lương rất không có hình tượng mà nở nụ cười, mà Kỳ Lạc Hi thì mặt buồn rầu.

“Chết tiệt, đều lần đi ra cho Bốn cung, cho ta được yên tĩnh ” nói xong, hai người liền bị Hạ Như Thanh hống ra khỏi tẩm cung, nhìn cửa chính đóng chặt, hai người bùm lấy hài ấn có phân biệt, dấu giày ở gò má, cảm tức liếc lẫn nhau, liền cùng phát tay áo rời đi. Hạ Như Thanh như trước ngồi ở trên giường mềm mại, nhắm mắt dưỡng thần , hương trà nhàn nhạt tràn ngập tại trong tẩm cung. “Nương nương”

Một câu thiên địa quỷ thần khiếp gọi, xông cửa chính tẩm cung, một cái thân thể nhỏ nhắn thanh tú từ đằng xa đi tới!

“Nương nương, nha đầu nhớ người muốn chết ” nguyên lai, Ngọc Nhi nghe Hạ Như Thanh thực đã trở lại trong nội cung, liền lập tức từ ở bên trong phủ ác ma tiểu vương gia kia, ra roi thúc ngựa đuổi trở về, nửa khắc cũng không chịu ngừng.

“Nha đầu, ở trong phủ tiểu vương gia kia đợi tốt không? ” Hạ Như Thanh thân thiết nhìn Ngọc Nhi, ngẫm lại có nhiều ngày như vậy không gặp nàng, có chút nhớ nàng.

Vừa nhắc tới Kỳ Lạc Ngân, Ngọc Nhi liền quát quát miệng, “Cái Vương gia kia rất xấu, thường xuyên khi dễ Ngọc Nhi, nưng nưng, người cần phải vì nha đầu làm chủ “

“Hắn khi dễ người? ” Hạ Như Thanh có chút nâng khóe môi lên, “Chỉ sợ là người cái nha đầu xấu này chọc đến hắn a ” Kỳ Lạc Ngân đối Ngọc Nhi có cảm giác gì, chỉ sợ chỉ có chính hắn mới biết được, đây là tiểu oan gia, còn có trò hay nhìn. “Nưng nưng, nha đầu nào có a , nếu như Ngọc Nhi xấu, cũng là nưng nưng dạy ” Ngọc Nhi nhếch miệng cười to, hàm răng trắng trắng lộ ra . ” nha đầu xấu, lại dám nói Bồn cung xấu, xem Bồn cung trừng phạt như thế nào ” Hạ Như Thanh không nói hai lời, liền đi cù nách Ngọc Nhi. “Nưng nưng. Ngọc Nhi sai rồi “

Vì vậy một ngày lại từ trong tiếng cười trốn.

135. Chương 135: Hôn Môi Của Nàng

Thời gian ngày qua ngày, trong hành trình mỗi ngày của Hạ Như Thanh, không phải nghiền ép Kỳ Lạc Hi, chính là khi dễ Bách Lý Lương, một ngày trải qua sáng khoái .

Nhưng, hôm nay cùng ngày xưa bất đồng, thái hậu truyền thuyết uy nghiêm bốn phương kia đã về.

Bởi vì Kỳ Lạc Hi tự tiện lập nàng làm hậu, cho nên thái hậu cực kỳ bất mãn, lần này trở về, có chiều hướng chất vấn cùng bởi móc.

“Hoàng hậu, lần này người cần phải diễn cho tốt ” Kỳ Lạc Hi vẻ mặt nghiêm chỉnh hướng Hạ Như Thanh nói, xem ra lão thái bà này không dễ đối phó a.

“Không phải là giả trang tiểu tình lữ sao? Bồn cung hiểu được ” Hạ Như Thanh nâng mắt lên nhìn hắn , phụ họa nói.

“Bất quá, người hộ vệ kia của người. Tuyệt đối không được lưu tại bên cạnh người ” Kỳ Lạc Hi chăm chăm vào thân hình của Bách Lý Lương, âm thầm gian trá mà cười,

Lần này hắn nên rút đi.

Hạ Như Thanh có điều muốn nhìn xem Bách Lý Lương, nhìn qua Kỳ Lạc Hi, xác thực a.

Nếu là cái lão thái hậu này biết rõ bên cạnh của nàng ngoại trừ có một hoàng đế còn có một nam nhân, chẳng phải là nàng sẽ bị phế hậu sao.

Hạ Như Thanh thở dài, không có biện pháp, Bách Lý Lương tuyệt đối không thể dùng thân phận nam nhân xuất hiện ở bên cạnh của nàng. Bất quá, có thể tại bên người Kỳ Lạc Hi.

“Cũng đúng ” Hạ Như Thanh gật đầu, ngay tại thời điểm Kỳ Lạc Hi cho rằng Bách Lý Lương phải rút đi. Một câu của Hạ Như Thanh lại như bồn nước lạnh tưới lên trên đầu của hắn.

“Như vậy Bồn cung đem hắn ban cho cho người a , người cũng không nên không tự nhiên với bảo tiêu của Bồn cung a ” Hạ Như Thanh cười yếu ớt . “Không tự nhiên? ” “Không tự nhiên? “

Hai người vừa nghe lời này, không hện mà cùng nói một câu ra “Xem các người ăn ý đến trình độ này, nói các người không có phát sinh cái gì, Bồn cung cũng không tin ” “Ai cùng hắn ăn ý? ” “Ai cùng hắn ăn ý? ” hai người, lại rất trùng hợp nói lời giống nhau.

Lời nói vừa mở miệng, bọn họ đều biết không đúng, Kỳ Lạc Hi cùng Bách Lý Lương đều cắn răng nghiền lợi nhìn đối phương, hận không thể đi lên đem hắn xé thành mảnh nhỏ.

“Các người thật sự là trêu chọc chết Bồn cung , bất quá thời gian không còn sớm, Bồn cung cũng muốn đi ngủ ” Hạ Như Thanh nàng phát phát tay, lưỡi biếng híp mắt bạc .

Bách Lý Lương rất tự giác mà đi ra tắm cung, trước khi đi rất khách sáo liếc nam nhân nào đó không tự giác. “Kỳ Lạc Hi, làm sao người còn không đi? ” Hạ Như Thanh đi từ từ hướng vào trường, liếc hắn. “Tắm

cung của hoàng hậu, trầm đương nhiên muốn ngủ lại ” Kỳ Lạc Hi tính xấu, đi lên, ôm Hạ Như Thanh. Mà Hạ Như Thanh lại ngoài dự đoán mọi người cũng không khiển trách, có lẽ nàng bắt đầu sẽ không khiển trách. Kỳ Lạc Hi ôm thân thể mềm mại của Hạ Như Thanh, ngửi ngửi mùi thơm của cơ thể chỉ mình nàng có, thân thể chợt bắt đầu có phản ứng. Hạ Như Thanh nhìn sắc mặt có chút mất tự nhiên của Kỳ Lạc Hi, hơi hảo tâm sờ lên trán của hắn, rồi sờ lên ngực của hắn nói ra:

“Uy , Kỳ Lạc Hi, người nóng rần lên a, thân thể sao lại nóng hổi như vậy ” cái này vừa hỏi không có gì, nhưng vừa sờ Kỳ Lạc Hi thì tâm lý phòng tuyến cơ hồ muốn đóng băng?

Ánh mắt hắn mang theo tình dục liếc nhìn Hạ Như Thanh, da thịt tuyết trắng ánh vào mi mắt Kỳ Lạc Hi, phần nộn mang theo một tia dụ hoặc.

Hạ thân sưng làm cho hắn sàu muốn xuất mồ hôi trán.

Nếu có một ngày hắn chết, như vậy nhất định là bị Hạ Như Thanh cho nhịn chết.

Kỳ Lạc Hi không muốn nghĩ nhiều, liền một phen nổi lên hung hăng hôn lên môi của nàng.

136. Chương 136: Cuối Cùng Cũng Được Ăn

“Bạo Quân chết tiết, người dám cả gan hôn Bồn cung.” Hạ Như Thanh nhìn chăm chăm vào Kỳ Lạc Hi, với ý đồ vùng vẫy. “Thanh nhi, nàng có biết mấy ngày nay nàng đi, ta nhớ nàng nhiều lắm không?” Kỳ Lạc Hi dùng ánh mắt thâm tình nhìn nàng, lần này hắn để xuống thân phận của đế vương, lấy một loại thân phận của nam nhân nói với Hạ Như Thanh. Hạ Như Thanh chợt loé tia sáng bạc, trong dòng sóng mắt nổi lên cảm động, tim của nàng không phải là tảng đá, nàng hiểu cảm tình của Kỳ Lạc Hi đối với nàng, chỉ là cho tới nay nàng đều trốn tránh không để lại dấu vết, có lẽ lần này nàng nên nhìn thẳng vào mình. Vì vậy Hạ Như Thanh dây dưa thật sâu hơn nụ hôn này cùng với hắn. Mỹ nhân đã muốn mời như thế, tại sao Kỳ Lạc Hi có thể không kích động, một đoàn hỏa lay động bụng của hắn, hắn thuận thế áp đảo Hạ Như Thanh lên trên giường rộng, hơi thở nóng rực phun ở căn cổ Hạ Như Thanh. Hắn hôn làn da của nàng, xúc cảm trơn mượt giống như tơ lụa, rất mịn màng, từ gương mặt đến bụng, mỗi một chỗ hắn đều để lên ấn ký chỉ thuộc về hắn. Kỳ Lạc Hi ngậm vành tai của nàng, đôi tay trên chọc mẫn cảm của Hạ Như Thanh, thân thể nóng rực hơi run rẩy. Tiếp theo một cái động thân, hắn tiến vào trong cơ thể nàng, xúc cảm ấm áp căng đầy xông phá lý trí của hắn, sau đó chính là một cuộc hoan ái như cơn táp. Sáng sớm hôm sau, Hạ Như Thanh gần như muốn rời từng mảnh, nàng mệt mỏi nâng cánh tay lên, không ngờ lại thức tỉnh người ở bên cạnh, thân hình cường tráng lần nữa đè ép xuống. “Kỳ Lạc Hi! ” Hạ Như Thanh khó chịu kêu hắn nhỏ tiếng. Nhưng mà người khác lại không thèm để mắt đến, bá đạo ngậm môi của nàng, cùng với nàng quấn lấy nhau, đầu lưỡi trượt vào trong miệng nàng, bàn tay câu dẫn đùa đánh úp tới hai vú tuyết trắng mượt mà của nàng mà dịu dàng vuốt ve. Kỳ Lạc Hi vẫn hôn từ xương quai xanh đến bụng của nàng, thân thể tự nhiên phát ra trận trận rung động, trên làn da trắng nõn mềm mại ở bên trong tình dục nhuộm một tầng đỏ, giống như cơn gió lốc cuốn sạch đại não. Hắn ngậm anh đào mềm mại trước ngực nàng, dùng đầu lưỡi vẽ vài vòng, nhẹ nhàng mà mứt vào, trên chọc bộ vị nhạy cảm của nàng. Đầu ngón tay trên chọc ở hạ thân của nàng, mỗi một chỗ đều nóng giống như lửa. “Đáng chết! Sáng sớm người chưa thỏa mãn dục vọng à! ” Thanh âm của Hạ Như Thanh buồn bực mà quát lên, vài tiếng rên rỉ từ trong miệng bật ra, mồ hôi che ở phía trên trán đầy đặc. “Rất cuộc là ai chưa thỏa mãn dục vọng? Lão bà! ” Kỳ Lạc Hi chau chau chân mày, rất tự nhiên kêu lên ” lão bà”, cái từ mới này Hạ Như Thanh nhất thời cho hắn một đôi mắt xem thường, tên này mới một đêm mà đã nói từ đó, tên nam nhân này hắn sẽ dùng tới rồi. “Lão bà, nàng thích cực cung không? ” Đột nhiên Kỳ Lạc Hi nói với nàng. Hạ Như Thanh vẫn kịp phản ứng, sững sờ một chút. “Nếu lão bà thích, vậy ta liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Nói xong, lại hôn lên cánh môi xinh đẹp của Hạ Như Thanh, nhân tiện nuốt kháng nghị của nàng vào trong bụng. “Khốn kiếp, người không biết nhẹ một chút sao! “ “Thân ái, nàng càng ngày càng nóng nảy! Chỉ có thể là điềm báo trước mang thai! ” Hạ Như Thanh nhất thời hết ý kiến rồi. Thân thể của Kỳ Lạc Hi trầm xuống, xuyên thấu qua thân thể của nàng, nhanh chóng luật động kích thích thần kinh. Mùi vị tình dục tràn đầy cả tấm cung , mập mờ ở bên tai liên tục thổi dục. Hạ Như Thanh vòng chặc cổ của Kỳ Lạc Hi thản nhiên nói: “Có người, thật tốt.” “Ta cũng thế.”HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-chiem-giuong-vua-bao-quan-thinh-an-cho-bon-cung>